

Drepturile omului în Islam

Dr. Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Karim Ash-Sheha

Fiecare societate trebuie să asigure cetățenilor drepturile care le garantează nevoile și siguranța de bază, și le permite să aibă un simț de apartenență și atașament față de grupul social major. În această carte vom expune drepturile umane la lumina perfectului echilibru al sistemului de legi și principii ale Islamului. Aceste

drepturi se bazează pe revelații din
Cartea Sfântă a Musulmanilor,
Coranul; și pe practica Trimisului lui
Allah, pacea și binecuvântarea lui
Allah fie asupra lui, cele două surse
principale ale vieții și ale dreptului
islamic..

<https://islamhouse.com/430793>

- [Concepții greșite cu privire la drepturile omului în islam](#)
 - [Introducere](#)

- Grija islamului față de garantarea drepturilor fundamentale
 - 1. Siguranța în toate aspectele prin:
 - 2. Satisfacerea nevoilor fundamentale ale membrilor săi prin:
 - 3) Garantarea educației
 - 4) Păstrarea sănătății prin:
- Egalitatea în islam
- Islamul și prezervarea nevoilor fundamentale
 - Prezervarea religiei
 - Prezervarea vieții
 - Prezervarea minții
 - Prezervarea onoarei
 - Prezervarea bunurilor

- Prezervarea speciei
- Prezervarea legăturilor de rudenie
- Islamul protejează drepturile celor slabi
 - Prezervarea resurselor naturale
- Drepturile particulare și drepturile generale în islam
- Domeniul muncii
- Drepturile celorlalte creaturi
- Drepturile și obligațiile publice și generale
- Sistemul judiciar
- Declarația Drepturilor Omului în Islam[2]

- Caracteristicile specifice ale drepturilor omului în Legea islamică
- Concepții greșite cu privire la drepturile omului în islam
- Concluzii

Concepții greșite cu privire la drepturile omului în islam

Dr. ‘Abd Ar-Rahman bin ‘Abd Al-Karim Ash-Sheha

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH
CENTER (EIRC)

& Alina Luminița Crăciun

Revizuire:

Mariam Oana

www.islamland.com

În numele lui Allah Ar-Rahman
(Preamilostivul),

Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)

Toată Slava I se cuvine lui Allah și
pacea și binecuvântările Lui fie asupra
Profetului nostru, Mohammed,

a familiei și a companionilor săi!

Introducere

Fiecare societate are obligația de a le
asigura membrilor săi drepturile care
să le consolideze sentimentul de
apartenență la aceasta și să le permită

să își desfășoare activitățile și să își îndeplinească obligațiile într-un mediu liniștit și stabil. În realitate însă, astăzi, **se disting trei tendințe la nivel internațional:**

- prima proclamă superioritatea individului față de societate, căreia îi este interzis să îl priveze de libertate. Individul se bucură de drepturi exagerate, lucru care conduce la deteriorarea vieții sociale, la materialismul excesiv și la înmulțirea crimelor atroce. Acest curent se numește capitalism.
- a doua așază comunitatea deasupra individului, care este, astfel, lipsit de propria voință și de toate

drepturile sale, cu excepția celor care îi sunt oferite de către comunitate și reprezentanții statului și care servesc intereselor societății. Acest sistem este cunoscut sub numele de comunism.

- a treia nu îl privilegiază pe individ în detrimentul comunității și nici comunitatea în detrimentul individului, oferind fiecăruia drepturile sale. Astfel, individul are anumite drepturi asupra societății și societatea are anumite drepturi asupra individului, iar aceste drepturi au anumite reguli și condiții specifice. Atunci când apare un conflict între interesul general și cel individual, primului i se acordă prioritate.

În rândurile care urmează, vom încerca să prezentăm drepturile omului așa cum au fost ele stabilite în Cartea lui Allah (**Nobilul Coran**) și în Sunnah Profetului Său, Mohammed (ﷺ)[1], care sunt cele două surse principale ale islamului. Drepturile omului, așa cum sunt ele înțelese în islam, au drept scop păstrarea demnității omului ca individ și atingerea dreptății în relațiile sale cu ceilalți. Sunt absolut convins că respectarea și punerea în aplicare a acestor drepturi ar contribui - cu Voia lui Allah – la fericirea omenirii și la atingerea aspirațiilor societăților umane precum siguranța, dezvoltarea și prosperitatea, având în vedere că aceste drepturi nu sunt rezultatul

experiențelor, gândirii sociale, nevoilor temporale sau al unor orientări politice, ci ele au fost stabilite de către Cel care l-a creat pe om și știe mai bine decât oricine de ce anume are nevoie creația Sa. Cele două surse ale islamului - Nobilul Coran și Sunnah Profetului Mohammed (ﷺ) - discută pe larg aceste drepturi și locul proeminent pe care Allah Preaînaltul l-a acordat ființelor umane. El, Cel Atotputernic, **spune:**

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam (înzestrându-i cu darul vorbirii, cu rațiune, cu capacitatea de a distinge lucrurile și de a stăpâni peste tot ceea ce se află pe Pământ) și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare (le-am creat posibilitatea să se deplaseze pentru a-și

agonisi mijloacele de existență) și le-am dat lor ca hrană felurite bunătați și i-am ales pe ei înaintea multor altora dintre cei pe care i-am creat.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:70]

Această distincție de care se bucură omul implică faptul că el are drepturi care îi garantează existența, perpetuarea speciei sale, libertatea și dreptul de a dezvolta și de a governa Pământul. **Allah Preaînaltul spune:**

„El este acela care v-a făcut pe voi urmași pe Pământ (locuitori ai Pământului, care se succed unii după alții), care v-a ridicat pe unii dintre voi deasupra altora, în trepte (pentru a vă

deosebi în privința averii, a calităților și a defectelor, a înfățișării, a culorii pielii etc.) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:165]

Drepturile omului în islam nu se limitează doar la durata vieții sale, acestea continuând chiar și după moartea sa. Astfel, cel decedat are dreptul la spălarea, parfumarea și înfășurarea trupului său într-un giulgiu alb și nou, precum și la rugăciunea funerară. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că l-a auzit pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) spunând:

„Atunci când îndepliniți rugăciunea funerară pentru o persoană decedată,

ruțați-vă lui Allah cu sinceritate pentru ea.” [Abu Dawud și Ibn Hibban]

Este interzisă dezonorarea și mutilarea trupului celui decedat, deoarece Profetul (ﷺ) a spus:

„Ruperea oaselor celui decedat este asemeni ruperii oaselor în timpul vieții sale.” [Abu Dawud]

De asemenea, este interzisă exhumarea celui decedat, așezarea sau mersul pe mormântul lui, deoarece Profetul (ﷺ) a spus:

„Este mai bine pentru unul dintre voi să se așeze pe tăciuni aprinși care să îi ardă hainele până când intră în contact

cu pielea lui decât să se așeze pe un mormânt.” [Muslim]

În plus, cel decedat are dreptul la prezervarea onoarei sale. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus în acest sens:

„Menționați virtuțile celor morți dintre voi și evitați menționarea greșelilor lor.” [Abu Dawud, At-Tirmidhi, Al-Hakim și Al-Baihaqi]

Copiii și rudele apropiate ale celui decedat au îndatoriri față de acesta, precum a se ruga pentru iertarea păcatelor sale și a implora Mila lui Allah Prea Îndurătorul față de el, precum și aceea de a îi îndeplini dorințele (respectând testamentul său)

și angajamentele după moartea sa. Un bărbat a venit la Profetul Mohammed (ﷺ) și l-a întrebat:

„(...) «O, Mesager al lui Allah, există vreo modalitate prin care să îmi pot arăta devotamentul față de părinți după moartea lor?» Profetul (ﷺ) i-a răspuns: «Da! Te poți ruga pentru ei și pentru iertarea lor, le poți îndeplini angajamentele după moartea lor, poți menține relațiile cu rudele lor și le poți onora prietenii.» [Abu Dawud, Ibn Majah, Ibn Hibban și Al-Hakim]

Cititorul va găsi cu siguranță similitudini între aceste drepturi și cele apărute de anumite instituții, așa cum este, spre exemplu, Organizația pentru

Drepturile Omului. Diferența este aceea că islamul a stabilit aceste drepturi acum mai bine de paisprezece secole, cu mult timp înainte de crearea acestor instituții. Mai mult decât atât, drepturile stabilite de aceste organizații prezintă lipsuri și defecte, având în vedere că în cele mai multe cazuri este vizată mai puțin apărarea drepturilor omului și mai mult exploatarea acestuia în beneficiul unor indivizi sau al unor grupuri. Dovada în acest sens este aceea că, în unele părți ale lumii, sunt încălcate în mod sistematic drepturile fundamentale ale multor oameni și, în ciuda acestui fapt, țările care promovează apărarea drepturilor omului arată indiferență față de situația

lor, nu din neputință, ci din cauza faptului că prezervarea propriilor interese le impune să nu intervină pentru a pune în aplicare ceea ce predică, sub pretextul că nu pot interveni în chestiunile interne ale unui stat.

Drepturile omului în islam nu sunt negociabile sau schimbătoare în funcție de interesele omului. Un exemplu în acest sens este relatarea în care ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a primit vestea convertirii la islam a lui Jabalah, care era regele arabilor creștini, iar el (Allah să fie mulțumit de el!) și-a exprimat bucuria și l-a invitat la Medina pentru a îl întâlni. Unii spun că Jabalah a fost

cel care a solicitat această întreprindere, iar ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) i-a acordat-o. Atunci când a sosit la Medina, Jabalah a fost întâmpinat de către ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!), care l-a felicitat, iar apoi au efectuat Hajj-ul împreună. În timp ce înconjurau Ka‘bah, un om nevoiaș din tribul Fazarah l-a călcat pe Jabalah din neatenție pe mantia sa, făcându-l să se împiedice. Acest lucru l-a înfuriat, iar el l-a lovit pe om și i-a spart nasul (unii spun că i-a scos ochiul). Omul a mers la ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) însoțit de mai mulți membri ai tribului său pentru a se plânge și a cere dreptate. Jabalah a recunoscut acuzațiile aduse împotriva lui, iar

‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a cerut să fie aplicat talionul. Jabalah s-a împotrivit întrebând: „Cum este posibil acest lucru în timp ce eu sunt un rege și el este un om sărac?!” ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) i-a răspuns: „Islamul a făcut ca voi să fiți egali, singura diferență dintre voi fiind gradul de evlavie.” Jabalah a spus: „Am crezut că intrarea mea în islam îmi va aduce și mai multă onoare decât înainte.” ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) i-a spus: „Uită toate acestea și află că, dacă nu te împaci cu omul, va fi aplicat talionul în cazul tău.” Jabalah a spus: „Atunci renunț la islam și mă întorc la creștinism.” La auzul acestora, ‘Omar (Allah să fie mulțumit

de el!) i-a spus: „În cazul acesta, îți va fi aplicată pedeapsa capitală.” Când a auzit sentința (și văzând seriozitatea lui ‘Omar – Allah să fie mulțumit de el!), Jabalah a spus: „Voi analiza această chestiune peste noapte.”, după care a plecat. În timpul nopții, el și oamenii lui au fugit trecând prin Siria și ajungând până pe teritoriul bizantin. El a mers la Heraclius, în Constantinopol, care l-a întâmpinat cu căldură, i-a acordat conducerea peste mai multe provincii, o avere substanțială și numeroase cadouri, devenind una dintre persoanele cele mai apropiate ale sale. [Ibn Kathir, Al-Bidaya wa-n-Nihayah, 8/64]

Islamul nu asigură doar protejarea drepturilor personale, ci el apără, de asemenea, drepturile celorlalți, interzicând nedreptățirea sau oprimarea oamenilor. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și ce este cu voi de nu luptați pe calea lui Allah, și pentru bărbații, **femeile și copiii slabi care zic: «Domnul nostru! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne nouă din partea Ta un ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor!»**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:75]

Aceste drepturi sunt garantate atât pentru musulmani, cât și pentru nemusulmani. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Dacă cineva îl nedreptățește pe cel care se află sub protecția unui legământ cu musulmanii, îl privează de drepturile sale, îl împovărează cu mai mult decât poate suporta sau ia ceva de la el fără consimțământul său, (să știe că) voi interveni pentru el (pentru cel nedreptățit) în Ziua Judecății.” [Abu Dawud și Al-Baihaqi, clasificat sahih de către Al-Albani]

De asemenea, el (ﷺ) a spus:

„Oricine ucide un mu'ahid (orice nemusulman care trăiește sau intră într-o țară musulmană), care are protecția lui Allah și a Mesagerului Său (ﷺ), nu va mirosi parfumul Paradisului, cu toate că parfumul lui se

simte de la o distanță de șaptezeci de ani.” [Al-Baihaqi]

Punerea în aplicare a drepturilor omului prevăzute de islam în statele musulmane este strâns legată de gradul de aderență și aplicare a legilor și prevederilor religiei. Astfel, vedem că unii se îndepărtează complet de islam, alții iau din acesta numai ceea ce este în conformitate cu interesele și obiectivele lor, iar alții își pretind apartenența la islam, având scopul secret de a distruge și păta imaginea sa. Din acest motiv, orice persoană rațională și obiectivă, mai ales dintre nemusulmani, care dorește să își facă o idee dreaptă cu privire la islam (și la drepturile omului, pe care acesta le

prevede), trebuie să îl judece prin prisma învățăturilor acestuia și nu prin prisma comportamentelor și acțiunilor unor indivizi, grupuri sau state, deoarece, după cum am menționat anterior, punerea în aplicare a acestor drepturi în lumea islamică depinde de gradul de apropiere al acesteia față de Legea islamică. Atunci când sistemul în sine este bun și apar deficiențe, trebuie să analizăm punerea în practică a acestuia, deoarece deficiențele apar întotdeauna în timpul implementării. De exemplu, dacă o persoană pretinde a fi musulmană, însă minte, înșală și trădează, înseamnă acest lucru că islamul îi invită pe oameni să comită astfel de ticăloșii?! În acest caz, cel

mai corect este să privim la învățăturile islamului și să îl cunoaștem din sursele sale originale și autentice. Astfel, vom înțelege că Singurul care este Lipsit de orice imperfecțiune este Allah Preaînaltul și că musulmanii, asemeni tuturor oamenilor, comit greșeli la nivel personal, religios și social.

Dr. ‘Abd Ar-Rahmân bin ‘Abd Al-Karîm Ash-Sheha

Grija islamului față de garantarea drepturilor fundamentale

Islamul luptă în mod activ și neobosit pentru crearea unei societăți sănătoase prin garantarea drepturilor fundamentale care asigură bunăstarea

oamenilor și exercitarea deplină a tuturor drepturilor lor, astfel încât aceștia să trăiască în pace, liniște și libertate, fără a fi înrobiți de către semenii lor. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, Allah a făcut viețile, averile și onoarea voastră la fel de sacre și inviolabile cum este această zi sacră a voastră (ziua de Arafah din timpul Hajj-ului), din această lună sacră a voastră (luna Dhu-l-Hijjah, a douăsprezecea lună a calendarului islamic), în această localitate a voastră (Mecca și împrejurimile sale).” [Al-Bukhari în Fath Al-Bāri, 10/568]

Islamul are drept scop stabilirea unei societăți care să se bucure de următoarele:

1. Siguranța în toate aspectele prin:

- protejarea averii. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți! Nu vă mâncați averile voastre unii altora pe nedrept, doar dacă este un negoț (legal), cu bună învoială între voi! (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:29]

- protejarea onoarei. Allah Preaînaltul spune:

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuți-i cu optzeci de lovituri și nu mai primiți mărturie de la ei niciodată, căci ei sunt nelegiuți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:4]

- protejarea vieții. **Allah Preaînaltul spune:**

„Spune (o, Mohammed): «Veniți să vă citesc ceea ce Domnul vostru v-a oprit (cu adevărat): să nu-I asociați Lui nimic; să fiți buni cu părinții (cu mama și cu tatăl vostru); să nu-i omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei (aluzie, în primul rând, la îngroparea fetelor nou-născute în Arabia păgână), căci Noi vă vom da cele de trai atât vouă

cât și lor; nu vă apropiați de cele rușinoase, nici cele care se văd, nici cele care sunt ascunse (ascunse în inimă, ca invidia, intențiile rele.); nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept (decât în situațiile bine stabilite de Allah)!» Acestea vi le-a poruncit (Allah); poate că voi veți pricepe!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 6:151]

- protejarea minții. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Fiecare substanță amețitoare este khamr și fiecare khamr este interzis.”
[Muslim]

Sunt interzise intimidarea, sperierea și terorizarea oamenilor, chiar și verbal. Profetul (ﷺ) a spus în acest sens:

„Este dreptul lui Allah să îi nege siguranța în Ziua Învierii celui care îl sperie pe un credincios.” [At-Tabarani, clasificat da‘if de către Al-Albani în Da‘if al-Jāmi‘]

De asemenea, este interzisă amenințarea persoanelor cu o armă. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Niciunul dintre voi nu ar trebui să îndrepte o armă împotriva fratelui său, deoarece Satana ar putea face să îi scape arma din mâini (rănind pe

cineva) și atunci el va cădea într-una dintre gropile Iadului.” [Al-Bukhari]

Islamul caută crearea unei societăți pașnice, în care omul să se poată mișca și să își poată câștiga traiul prin munca și efortul lui. Acesta este motivul pentru care au fost prescrise sancțiunile penale împotriva celor care atentează la siguranța și stabilitatea societății islamice.

2. Satisfacerea nevoilor fundamentale ale membrilor săi prin:

- asigurarea de locuri de muncă pentru cei capabili să lucreze, pentru ca aceștia să își poată câștiga existența și

satisface nevoile, încurajându-i pe oameni să muncească. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Este mai bine pentru oricare dintre voi să ia o frânghie și să taie câteva lemne (din pădure) pe care să le care pe spinarea lui și să le vândă pentru ca Allah să îl salveze decât să ceară ceva de la o persoană pe care aceasta i-l poate da sau nu.” [Al-Bukhari]

- garantarea de ajutor social din trezoreria islamică tuturor celor care nu pot munci din cauza unui handicap, a vârstei sau a bolii, precum și celor care și-au pierdut sprijinul (tutorele). Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel care lasă avere (atunci când moare), aceasta este pentru familia sa, însă cel care lasă o datorie sau responsabilități (copii sau urmași neajutorați), eu mi le voi asuma (îmi voi asuma responsabilitatea pentru plata datoriei precum și cea de a-i crește și educa pe copii), iar eu sunt tutorele credincioșilor.” [Ahmad și Muslim]

- plătirea carității anuale obligatorii (az-zakāh) către cei săraci și nevoiași, care au dreptul să o primească de la musulmanii bogați. Acesta este principiul solidarității sociale în islam, reprezentând o parte din bogăția celui bogat cu care acesta este obligat să contribuie la ajutorarea celor săraci.

Atunci când l-a trimis pe Mu‘adh ibn Jabal (Allah să fie mulțumit de el!) în Yemen, Profetul Mohammed (ﷺ) i-a spus:

„(...) spune-le că Allah a făcut obligatorie plata carității anuale obligatorie (az-zakāh) din bunurile lor, care trebuie luată de la cei bogați și dată celor săraci.” [Al-Bukhari]

- oferirea carității voluntare (sadaqah), pe care musulmanii o dau de bunăvoie și prin care caută ajutorarea semenilor lor și mulțumirea lui Allah Preaînaltul. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„O, oameni! Transmiteți (salutul de) pace, hrăniți-i pe ceilalți, păstrați relațiile de rudenie și rugați-vă în timpul nopții atunci când oamenii dorm și veți intra în Paradis în pace.”
[At-Tirmidhi]

De asemenea, Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Celui care îndepărtează suferințele unui frate dintre suferințele lumii, Allah îi va îndepărta o suferință dintre suferințele din Ziua Învierii; iar celui care aduce ușurare celui împovărat, Allah îi va aduce ușurare în această viață și în Viața de Apoi; celui care acoperă greșelile unui musulman, Allah îi va acoperi greșelile atât în

această viață, cât și în Viața de Apoi. Allah îl va ajuta pe robul Său atât timp cât acesta îl ajută pe fratele său musulman.” [Muslim]

În plus, Profetul (ﷺ) a spus:

„Cel mai iubit dintre oameni de Allah este cel care le aduce cele mai multe beneficii celorlalți. Cele mai iubite fapte de Allah sunt cele care aduc bucurie altui musulman, îi rezolvă o problemă, îi plătesc o datorie sau îi potolesc foamea. A merge cu un musulman pentru a-l ajuta la nevoile sale îmi este mai drag decât izolarea pentru adorare în această moschee (din Medina) timp de o lună. Oricui se abține la mânie, Allah îi va ascunde

defectele. Oricui se abține atunci când se poate răzbuna, Allah îi va umple inima cu satisfacție în Ziua Judecării. Oricui îl însoțește pe fratele lui musulman care are o problemă până când acesta o rezolvă, Allah îi va face picioarele ferme în Ziua în care picioarele oamenilor vor tremura și, cu adevărat, comportamentul urât strică faptele bune așa cum oțetul strică mierea.” [At-Tabarani, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih al-Jāmi‘]

- avertizarea celor care nu se preocupă cu privire la situația fraților lor musulmani. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Niciunul dintre voi nu crede (cu adevărat) până când nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește pentru sine.”
[Al-Bukhari și Muslim]

3) Garantarea educației

Allah Preaînaltul spune:

„(...) Allah îi va ridica în rang pe aceia dintre voi care cred și pe cei cărora li s-a dat știința (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 58:11]

În societatea islamică, educația nu este numai un drept, ci și o obligație a membrilor săi. Este necesară învățarea cunoștințelor prin care pot fi gestionate chestiunile religioase și lumești, iar statul musulman are obligația de a le

oferi membrilor săi condițiile necesare în acest sens. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Căutarea cunoașterii este o obligație pentru fiecare musulman.” [Ibn Majah, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih al-Jāmi‘, nr. 3913, și Sahih At-Targhib wa at-Tahrib, nr. 72]

În plus, islamul consideră efortul depus în căutarea cunoașterii ca fiind una dintre căile care conduc la Paradis. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Allah îi ușurează calea spre Jannah (Paradis) celui care urmează o cale în căutarea cunoașterii.” [Muslim]

Mai mult decât atât, islamul consideră ascunderea cunoștințelor ca fiind un act interzis și îi avertizează cu severitate pe cei care împiedică răspândirea cunoștințelor benefice. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Pe oricine ascunde cunoștințele pe care Allah le-a făcut benefice pentru chestiunile religioase ale oamenilor, Allah îl va ține într-un frâu de foc în Ziua Învierii.” [Ibn Hibban]

4) Păstrarea sănătății prin:

- interzicerea a tot ceea ce este dăunător pentru sănătatea omului, așa cum sunt băuturile alcoolice și drogurile. **Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi cei care credeți! Vinul (vinul - și prin analogie - orice băutură alcoolică), jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândați!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90]

- interzicerea consumului de carne de porc, mortăciune și sânge. Allah Preaînaltul spune:

„Vă sunt oprite mortăciunea, sângele (scurs), carnea de porc, animalele cele asupra cărora a fost pomenit numele altcuiva decât al lui Allah (la înjunghierea lor), ce a pierit înăbușit, lovit, în urma căderii sau împuns cu

coarnele (de altă vită), ce a fost sfâșiat de fiare – doar dacă ați înjunghiat (aceste vietăți înainte de a muri) - ca și vitele înjunghiate pe pietrele înălțate (ale idolilor) (păgânii obișnuiau să sacrifice animalele pe pietre socotite sacre, pe idoli sau pe altare, îndeosebi în jurul Ka‘bei, aducându-le ofrandă) și cele pe care le împărțiți, prin tragere la sorți, cu săgeți (pe săgețile folosite pentru tragerea la sorți erau înscrise cuvinte ca «Fă!» și «Nu face!» sau altele de acest fel. Ele erau consultate în anumite probleme prin tragerea la sorți, iar Allah a interzis acest obicei). Acestea sunt pentru voi păcat (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:3]

- interzicerea practicilor indecente, așa cum sunt homosexualitatea, adulterul și lesbianismul. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și nu vă apropiați (nu faceți lucruri care să conducă la preacurvie, cum sunt sărutul, mângâierea, privitul la femeile goale etc.) de preacurvie (prin preacurvie se traduce cuvântul arab zina, care înseamnă o relație sexuală între bărbat și femeie în afara căsătoriei), căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:32]

- protejarea societății și asigurarea unei politici sanitare vigilente, care prevede carantina atunci când apar

riscuri de contagiare. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Dacă auziți că o epidemie s-a declanșat într-un anumit loc, nu mergeți acolo, iar dacă aceasta se declanșează într-un loc în care vă aflați, nu părăsiți acel loc.” [Al-Bukhari]

De asemenea, este necesară luarea de măsuri în acest sens la nivel individual. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu puneți un bolnav (care are o boală contagioasă) alături de o persoană sănătoasă.” [Al-Bukhari]

Toate cele menționate cu privire la garantarea drepturilor fundamentale

rezumă nevoile fiecărei ființe umane în parte. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel care se trezește în siguranță în casa lui, este sănătos și are provizii suficiente pentru ziua respectivă, este ca și cum ar deține întreaga lume.”

[At-Tirmidhi, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih al-Jāmi‘]

Egalitatea în islam

Islamul a venit pentru a înlătura toate barierele care ar putea crea discriminare între membrii societății, precum cele culturale, rasiale, de țară sau de limbă. **Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru Care v-a făcut dintr-o

singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei (din Adam a creat-o și pe Eva) și care a răspândit din cele două (ființe) mulți bărbați și femei! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:1]

Astfel, membrii societății se pot bucura de drepturile lor legitime în condiții de egalitate și niciun grup nu este privilegiat în detrimentul altuia. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„O, oameni! Cu adevărat, Domnul vostru este Unul Singur și părintele vostru (Adam) este unul singur. Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și niciun nearab nu este superior în fața unui arab și nicio

persoană de culoare albă nu este superioară în fața uneia de culoare neagră și nicio persoană de culoare neagră nu este superioară în fața uneia de culoare albă, decât în ceea ce privește taqwa (evlavia și conștiința de Allah).” [Ahmad]

În islam, întreaga omenire este considerată a avea aceeași origine, astfel încât nu se pune problema mândriei legate de origine sau descendență, încălcând pe nedrept drepturile altora. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„O, voi, oameni! Cu adevărat, Allah v-a salvat de aroganța din Jahiliyyah (perioada preislamică) și de lauda cu

linia genealogică. Acum, **oamenii sunt de două tipuri: (primul tip este)** un om dreptcredincios, care are taqwa și care este cinstit în fața lui Allah și **(cel de al doilea tip este)** un om păcătos, care este mizerabil și neînsemnat în fața lui Allah. Toți oamenii sunt fiii lui Adam, iar Allah l-a creat pe Adam din lut (...)” [At-Tirmidhi]

În islam, nu este loc pentru discriminarea bazată pe diferențele etnice sau ceea ce numim astăzi „rasism”. Evreii și creștinii pretindeau că ar fi superiori față de restul oamenilor, însă Allah Preaînaltul a respins pretinderea lor, **explicând că toate creaturile sunt egale și că singura**

diferență dintre ele este gradul de evlavie:

„Și zis-au iudeii și creștinii: «Noi suntem fiii lui Allah (ca poziție și ca demnitate) și cei dragi Lui.» Spune (o, Mohammed): «Și de ce vă osândește pentru păcatele voastre?» Nu, ci voi sunteți făpturi omenești dintre acelea pe care El le-a creat (...)» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:18]

Al-Ma‘rur ibn Suwaid (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„L-am văzut pe Abu Dharr Al-Ghifari purtând o mantie, iar sclavul lui purta același fel de mantie. L-am întrebat cu privire la acest lucru (cum de poartă

amândoi același tip de mantie), iar el a răspuns: «Odată, am abuzat un om, iar acesta a mers la Profet (ﷺ) pentru a se plânge. Profetul (ﷺ) m-a întrebat: „L-ai abuzat pe acest om înjurându-l de mamă? Tu încă suferi de ignoranța din Jahiliyyah. Servitorii voștri sunt frații voștri pe care Allah i-a pus sub autoritatea voastră. Oricine îl are pe fratele său sub autoritatea sa, să-l hrănească din ceea ce mănâncă, să-l îmbrace cu ceea ce se îmbracă și să nu-l împovăreze cu mai mult decât poate suporta. Dacă îl împovărați cu mai mult decât poate îndura, atunci ajutați-l.”» [Al-Bukhari]

În mod similar, oamenii sunt egali în ceea ce privește actele de adorare: cel

bogat, cel sărac, conducătorul, servitorul, cel negru, cel alb, nobilul și omul de rând având aceleași obligații religioase. Nu există acte de adorare și nici recomandări sau interdicții specifice unui anumit grup, toți oamenii fiind egali în fața lui Allah Preaînaltul, **Care spune:**

„Cel care săvârșește o faptă bună (**o face**) pentru sine însuși, iar cel care face rău o face împotriva sa. Domnul tău nu este nedrept cu robii Săi (**nu pedepsește pe nimeni decât după păcatul său**).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **41:46**]

În ceea ce privește regulile religioase și aplicarea sancțiunilor penale, toți

oamenii sunt egali în fața legii. Nu există pedepse specifice numai unui anumit grup și nimeni nu se bucură de imunitate. ‘Aishah (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat:

„Oamenii din tribul Quraiș își făceau griji pentru o femeie din tribul Makhzum, care furase. **Oamenii au întrebat:** «Cine va mijloci pentru ea în fața Mesagerului lui Allah (ﷺ)?» Câteva dintre ei au spus: «Nimeni nu va îndrăzni să facă aceasta în afară de Osama ibn Zaid, care îi este drag Mesagerului lui Allah (ﷺ).» Atunci când Osama i-a vorbit despre aceasta Mesagerului lui Allah (ﷺ), el (ﷺ) l-a **întrebat:** «O, Osama, încerci să mijlocești pentru cineva într-un caz

legat de pedepsele pe care Allah le-a stabilit?» Apoi, s-a ridicat și a spus: «Națiunile dinaintea voastră au fost distruse din cauza faptului că, atunci când cineva de viță nobilă dintre ei fura, îl iertau, însă dacă o persoană săracă dintre ei fura, atunci îi aplicau pedeapsa prescrisă. (Jur) Pe Allah, dacă Fatimah, fiica lui Mohammed, ar fura, i-aș tăia mâna!» [Al-Bukhari]

În ceea ce privește dreptul la venit de pe urma exploatarea resurselor naționale, toți oamenii sunt egali, indiferent de activitatea desfășurată. Aceasta este ceea ce ne arată exemplul lui Abu Bakr As-Siddiq (Allah să fie mulțumit de el!), primul calif al islamului, care distribuia în mod

echitabil veniturile între musulmani. Cineva i-a spus: „O, succesor al Mesagerului lui Allah, ai distribuit bunurile în mod egal între oameni, însă printre ei se află unii care au un merit special datorită vechimii lor (în islam). Așadar, ei ar trebui să aibă prioritate din acest motiv.” El (Allah să fie mulțumit de el!) a răspuns: „Eu aș fi cel mai în măsură să cunosc cele pe care le-ați menționat (ca motiv pentru a avea un merit special), însă acestea sunt lucruri care sunt răsplătite numai de către Allah. În acest caz, este vorba despre o chestiune lumească, iar împărțirea în mod egal este mai bună decât avantajarea cuiva datorită vechimii în islam. Cei care fac lucruri

pe Calea lui Allah vor fi răsplătiți (pentru acest lucru), însă aceste bunuri sunt pentru beneficiul tuturor, buni și răi, nefiind un rezultat al muncii lor.” [Al-Ahkam As-Sultaniyah, Abu Ya‘lā]

Fiecare membru al societății musulmane are dreptul de a se bucura de bogățiile cu care Allah Preaînaltul a înzestrat această lume, iar statul musulman are obligația de a crea locuri de muncă și de a gestiona exploatarea acestor resurse, astfel încât ele să nu rămână în mâna unui mic grup de oameni care se află la putere sau să fie furate. Allah Preaînaltul spune:

„El este Cel care a făcut Pământul supus (statornic și stabil) vouă (pentru

ca voi să puteți merge, locui pe el sau să-l puteți lucra etc.). Așadar, mergeți pe căile sale și mâncați din provizia lui. Și la El va fi Învierea (din mormintele voastre).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 67:15]

În concluzie, islamul luptă împotriva tuturor formelor de discriminare sau favoritism, însă, în ceea ce privește chestiunile lumești, există diferențe între membrii societății, deoarece muncitorul nu este asemeni leneșului și cel corect nu este asemeni celui corupt.
Allah Preaînaltul spune:

„Pentru fiecare sunt trepte (deosebite) (de răsplătire), după cele pe care le-a înfăptuit, căci Domnului tău nu-I este

necunoscut ceea ce ei fac.”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 6:132]

Islamul și prezervarea nevoilor fundamentale

Islamul a venit pentru a completa Legile Divine care au fost revelate înaintea lui, iar Profetul Mohammed (ﷺ) a fost Pecetea tuturor Profetilor și Mesagerilor care l-au precedat (**Pacea fie asupra lor!**). Asemeni religiilor anterioare, islamul luptă pentru asigurarea și prezervarea nevoilor fundamentale care asigură continuitatea vieții. Astfel, **acesta luptă pentru:**

Prezervarea religiei

Religia este o doctrină care constă din principii și valori ce guvernează viața indivizilor și a societăților. Printre aceste doctrine se află unele care sunt pur spirituale, altele care contrazic firea naturală a omului și logica și altele care sunt inventate de oameni și predică adorarea anumitor creaturi, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Ei au luat în locul Lui dumnezei care nu creează nimic, ci care sunt creați (sunt creați de către cei care îi adoră) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 25:3]

Printre aceste doctrine, sunt unele care au drept scop urmarea dorințelor, a poftelor și a instinctului sexual.

Acestea divinizează materia și neagă existența oricărui lucru dincolo de aceasta, **după cum spune Allah Preaînaltul:**

„Îl vezi tu pe acela care și-a luat pofta sa drept Dumnezeu al lui cu bună știință (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Cora, 45:23]

În plus, există doctrine care sunt în același timp spirituale și materiale, așa cum este islamul, care nu separă trupul de suflet, ci stabilește un echilibru între acestea într-un mod extraordinar, astfel încât un element nu poate ocupa locul

celuilalt. Poruncile acestuia prevăd grija atât față de trup, cât și față de suflet, iar interzicerile sale cuprind tot ceea ce conduce la neglijarea sufletului și la vătămarea trupului. **Allah Preaînaltul spune:**

„Ci caută cu ceea ce ți-a dăruit Allah Casa cea veșnică (**Paradisul**)! Și nu uita partea ta din această viață (**acest verset îi invită pe dreptcredincioși să ia din viață ceea ce este bun și ceea ce îi înalță, fără a manifesta o pietate exagerată**) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **28:77**]

El, Cel Atotputernic, spune, **de asemenea:**

„(...) Domnul nostru, fă-ne nouă parte bună în această lume și parte bună în Lumea de Apoi și apără-ne pe noi de chinurile Focului!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:201]

Din moment ce islamul este o religie și o legislație, religia pe care Allah Preaînaltul a ales-o pentru întreaga omenire și ultima religie revelată, care este moderată și nu contrazice firea naturală a omului, este obligatoriu ca societatea care îl practică să îl prezeve prin prezentarea lui și transmiterea meritelor sale, folosind cuvinte frumoase și un comportament bun, ce reprezintă baza pe care se sprijină islamul și doctrina lui, îndeplinind

Cuvântul lui Allah Preaînaltul, **Care spune:**

„(...) Și să spuneți oamenilor vorbe bune, să îndepliniți rugăciunea și să dați caritatea anuală obligatorie! (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:83]

Cu siguranță, principiile islamice în sine asigură autoconservarea lor, deoarece acestea conțin cele mai bune principii de bunătate, dreptate, iubire și compasiune, care produc o societate virtuoasă și datorită căreia toate ființele umane își propun să le urmeze și să trăiască în conformitate cu reglementările lor.

Dintre mijloacele de prezervare a religiei, **amintim următoarele:**

1. islamul le poruncește musulmanilor să îl prezeve prin transmiterea lui în mod corect și prin abținerea de la extremism și transigență (**exces de permisibilitate**), după cum a spus Profetul Mohammed (ﷺ):

„Allah nu m-a trimis pentru a fi aspru sau pentru a le cauza prejudicii oamenilor, ci m-a trimis pentru a-i învăța (**pe oameni**) și a face lucrurile mai ușoare (**pentru ei**).” [Muslim]

2. islamul le poruncește musulmanilor să nu îi creeze dușmani, impunându-l oamenilor sau încercând să îi

convertească pe aceștia cu forța, după cum spune Allah Preaînaltul:

„Spune (o, Mohammed): «Adevărul vine de la Domnul vostru (Adevărul este ceea ce mi-a revelat Preaînaltul)! Cine voiește să creadă și cine voiește să nu creadă (fiecare este liber să procedeze după cum voiește, Profetul având datoria să transmită Mesajul și Allah urmând să ceară socoteală)!»

Noi am pregătit pentru nelegiuți un Foc ale cărui (flăcări) îi înconjoară din toate părțile (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 18:29]

3. islamul le poruncește musulmanilor să aibă răbdare atunci când îi învață pe alții religia. Allah Preaînaltul spune:

„Noi ți-am trimis ție (o, Mohammed) Cartea, pentru oameni, într-adevăr. Acela care este călăuzit, este numai pentru sine însuși, iar acela care rătăcește, numai împotriva sa însuși, iar tu nu ești chezaș pentru ei.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 39:41]

4. islamul le poruncește musulmanilor să fie un exemplu, predicând învățăturile sale prin propriul comportament, astfel încât să încurajeze prezervarea lui și educarea generațiilor următoare, și invitând alte persoane la această religie prin acțiuni care au drept scop prezentarea islamului și promovarea comportamentului moral. Din acest

motiv, Allah Preaînaltul îi muștră pe cei care nu pun în aplicare ceea ce predică spunând:

„Porunciți oamenilor evlavie și uitați de voi înșivă? (...)” [2:44]

5. islamul le poruncește musulmanilor să arate milă față de toți oamenii.

Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Preamilostivul arată Milă celor care sunt milostivi. Așadar, arătați milă celor de pe Pământ, pentru ca să primiți milă din partea Celui aflat deasupra Cerurilor.” [At-Tirmidhi, Ahmad și Abu Dawud, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih Al-Jāmi‘]

De asemenea, acesta poruncește dragostea față de toți oamenii, după cum a spus Mesagerul lui Allah (ﷺ):

„(...) Iubește pentru oameni ceea ce iubești pentru tine însuți și vei fi un (adevărat) credincios! (...)” [At-Tirmidhi, clasificat sahih de către Al-Albani în Silsilah As-Sahihah]

6. islamul le promite o răsplată imensă celor care îi invită pe oameni la această religie și la respectarea ei, astfel încât, prin învățăturile sale, să se poată bucura de siguranța socială și stabilitatea spirituală pe care toate ființele umane le caută. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„(Jur) pe Allah, dacă o singură persoană este călăuzită de Allah prin tine, aceasta va fi mai bine pentru tine decât o turmă întreagă de cămile roșii (cele mai apreciate de către arabi, considerate a fi cea mai minunată dintre toate averile din acele timpuri).”
[Al-Bukhari și Muslim]

Trebuie menționat faptul că prezervarea religiei face parte, de asemenea, din învățăturile stabilite de religiile anterioare.

Prezervarea vieții

În islam, viața umană este un lucru prețios, care merită să fie protejat. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu (Allah) că uciderea unui credincios este mai gravă înaintea lui Allah decât distrugerea întregii lumi.”
[Ibn Majah, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih Al-Jāmi‘]

Islamul protejează viața umană prin următoarele modalități:

Islamul protejează sufletul omului prin prescrierea legii talionului în cazul unei crime, dacă familia victimei nu îl iartă pe criminal. În ceea ce privește omorul prin imprudență, Legea islamică prevede plata unei compensații și ispășirea acestuia prin eliberarea unui sclav, prin post timp de două luni consecutive sau prin hrănirea

a șaizeci de nevoiași pentru cei care nu pot face cele amintite anterior. Toate acestea au drept scop protejarea sufletului și garantarea vieții oamenilor prin descurajarea potențialilor criminali de la a atenta la viața cuiva, deoarece ei știu că, dacă vor face aceasta, vor fi uciși la rândul lor. Dacă analizăm pedepsele prevăzute de Legea islamică, observăm că acestea sunt cele care descurajează cel mai mult potențialii infractori, evitând, în acest fel, numeroase infracțiuni. Toate aceste pedepse au drept scop protejarea oamenilor și apărarea drepturilor acestora. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și aveți în talion (pavăză pentru) viață (talionul îi descurajează pe cei ce sunt

ispitiți să cuteze la crimă, salvând prin aceasta viața oamenilor), o, cei dăruți cu minte, și poate că o să vă feriți (de săvârșirea de crime)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:179]

În islam pedeapsa nu este aplicată numai în această viață lumească. În cazul criminalului, acesta va fi pedepsit, de asemenea, în Viața de Apoi, Mânia lui Allah Preaînaltul căzând asupra lui. El, Cel Atotputernic, spune:

„Cel care omoară un dreptcredincios precugetat, răsplata îi va fi Gheena, în care va rămâne veșnic, Allah se va mânia pe el, îl va blestema și-i va

pregăti lui chin mare.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:93]

În plus, islamul îl protejează pe om de el însuși și de răutatea lui prin următoarele prevederi:

a) islamul îi interzice omului să se pună în pericol, deoarece sufletul nu este proprietatea lui, ci o responsabilitate care i-a fost încredințată de către Allah Preaînaltul. Astfel, islamul îi interzice omului să se sinucidă, după cum spune Allah Preaînaltul:

„(...) Și nu vă ucideți voi înșivă (prin săvârșirea de păcate care antrenează pieirea voastră în această lume sau

ucigându-vă unul pe altul)! Allah este Rahīm (Prea Îndurător) cu voi!”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:29]

b) omul trebuie să îi asigure sufletului său toate drepturile pe care Allah Preaînaltul i le-a acordat și nu îi este permis să îl nedreptățească prin privarea acestuia de ceea ce Allah a îngăduit dintre alimente, băuturi, îmbrăcăminte și căsătorie, după cum spune El, **Preaînaltul**:

„Spune (o, Mohammed): «Cine a oprit podoaba (veșmintele, în primul rând) orânduită de Allah, pe care El a făcut-o pentru robii Săi (din produse vegetale, precum bumbacul și inul, din produse

animale, precum lâna și mătasea, sau din metale, precum zalele etc.) și bunătățile cele trebuincioase pentru viețuire?» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:32]

Cu toate acestea, omul trebuie să se bucure de lucrurile bune în limitele stabilite de religie, fără a exagera, a face risipă sau a se comporta cu mândrie. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Mâncați și beți, însă nu întreceți măsura, fiindcă El (**Allah**) nu-i iubește pe cei care întrec măsura!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:31]

În islam, nu este permisă neglijarea trupului, supunându-l la pedepse sau

privându-l de cele care îi sunt necesare, nici măcar pentru adorarea lui Allah Preaînaltul. Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Un grup (de trei bărbați) a venit la casele soțiilor Profetului (ﷺ) pentru a întreba despre modalitatea în care Profetul (ﷺ) Îl adora pe Allah. Când au fost înștiințați despre aceasta, ei au considerat adorarea lor ne semnificativă și au spus: «Unde suntem noi în comparație cu Profetul (ﷺ), căruia Allah i-a iertat păcatele trecute și viitoare?!» Unul dintre ei a spus: «În ceea ce mă privește, mă voi ruga fără încetare toată noaptea!» Altul a spus: «Eu voi posti tot timpul și nu voi rupe postul.» Celălalt a spus: «Eu voi sta

departe de femei și nu mă voi căsători niciodată.» Trimisul lui Allah (ﷺ) a venit la ei și a spus: «Voi sunteți cei care ați spus aceasta și aceasta? Jur pe Allah că eu sunt mai supus și mai cu teamă de Allah decât voi, însă postesc și rup postul, mă rog și mă odihnesc noaptea și mă căsătoresc cu femei, iar cel care nu urmează Tradiția mea nu este dintre ai mei.» [Al-Bukhari]

Prezervarea minții

În islam, mintea este cea pe baza căreia suntem făcuți responsabili și, din acest motiv, islamul a interzis tot ceea ce îi poate face rău, așa cum este cazul consumului de băuturi alcoolice sau droguri. Islamul consideră băuturile

alcoolice - și tot ceea ce produce efecte asemănătoare - ca fiind mama tuturor relelor, din cauza gravității consecințelor consumului său și al efectelor secundare pe care le are. Acesta este motivul pentru care islamul prevede pedepsirea celui care consumă alcool, fiind vizate prezervarea minții, a onoarei și a bunurilor, având în vedere că acesta invită la imoralitate, perversitate și la gânduri distructive. **Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi cei care credeți! Vinul (vinul - și prin analogie - orice băutură alcoolică), jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din

lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândați! ~ Doară Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc, și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la rugăciune. Oare nu vă veți opri voi (de la acestea)?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90-91]

Pentru a eradica acest rău, islamul a interzis producerea, comerțul sau contribuirea la promovarea sa, chiar dacă nu îl consumăm, după cum a spus Profetul Mohammed (ﷺ):

„Blestemul lui Allah va cădea asupra a zece grupuri de oameni care se ocupă cu khamr (vinul și, prin analogie, orice băutură cu efect asemănător): cel care

îl produce, cel care stoarce (strugurii), cel pentru care este produs, cel care îl vinde, cel care îl cumpără, cel care îl transportă, cel pentru care este transportat, cel care folosește banii din vânzarea acestuia, cel care-l bea și cel care îl servește.” [Ahmad și Ibn Majah, clasificat sahih de către Al-Albani în Al-Irwa’]

Prezervarea onoarei

Islamul a interzis tot ceea ce poate afecta în mod direct sau indirect onoarea musulmanului, iar printre acestea se numără:

- Adulterul. Allah Preaînaltul spune:

„Și nu vă apropiați (nu faceți lucruri care să conducă la preacurvie, cum sunt sărutul, mângâierea, privitul la femeile goale etc.) de preacurvie (prin preacurvie se traduce cuvântul arab zina, care înseamnă o relație sexuală între bărbat și femeie în afara căsătoriei), căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:32]

Islamul interzice, de asemenea, tot ceea ce poate conduce la acest păcat, așa cum sunt:

➤ atingerea sau sărutarea unei persoane interzise. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Fiecare om are scrisă partea lui de adulter, de care nu poate scăpa. Pentru ochi, adulterul comis de el este în ceea ce privește (dintre cele care nu-i sunt permise), pentru mână, adulterul comis de ea este în ceea ce atinge (dintre cele care nu-i sunt permise) și inima iubește și dorește, iar părțile intime vor pune acestea în practică sau nu (vor comite adulter sau nu).” [Ibn Majah și Ibn Hibban]

➤ izolarea cu persoane cu care este permisă căsătoria (fără ca femeia să fie însoțită de o persoană mahram).
Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«Niciun bărbat nu se poate izola cu o femeie decât în prezența unui mahram

și nicio femeie nu trebuie să călătorească singură fără un mahram.» Un bărbat s-a ridicat și i-a spus Profetului lui Allah (ﷺ): «O, Mesager al lui Allah! Intenționez să merg cu cutare și cutare armată, iar soția mea vrea să efectueze Hajj-ul (pelerinajul la Mecca).» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Mergi cu ea (la Hajj).»” [Al-Bukhari și Muslim]

➤ a privi la cele nepermise. Allah Preaînaltul spune:

„Spune dreptcredincioșilor să-și plece privirile lor (să nu se uite la ceea ce este oprit) și să-și păzească pudoarea lor (evitarea adulterului și păzirea părților intime de privirile celorlalți)!

Aceasta este mai curat pentru ei. Allah, doară, este Bineștiutor a ceea ce fac ei. ~ Și spune dreptcredincioaselor să-și plece privirile lor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:30-31]

Mesagerul lui Allah (ﷺ) i-a spus lui ‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!):

„O, ‘Ali, nu urma (prima) privire cu o (altă) privire, deoarece pentru prima (privire) nu vei fi tras la răspundere, iar la următoarea (a doua privire) nu ai dreptul.” [At-Tirmidhi și Abu Dawud, clasificat sahih de către Al-Albani]

- acuzațiile. Cel care acuză o femeie sau un bărbat de adulter și nu poate demonstra aceasta va fi pedepsit cu

optzeci de lovituri de bici. **Allah Preaînaltul spune:**

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuți-i cu optzeci de lovituri și nu mai primiți mărturie de la ei niciodată, căci ei sunt nelegiuți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:4]

- orice cuvânt sau acțiune care poate afecta în vreun fel demnitatea și reputația omului, rănindu-i sentimentele. **Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi cei care credeți! Să nu râdă un neam de alt neam, care s-ar putea să fie mai bun decât el, nici femeile (să nu râdă) de alte femei, care s-ar putea să

fie mai bune decât ele! Nu vă ocărâți și nu vă batjocoriți cu porecle unii pe alții. Ce rău este numele urât și rușinos, după credință (nu mai este permis să fie calificați cu epitete urâte cei care au adoptat credința)! Iar cei care nu se căiesc (pentru că au râs de alții sau i-au ponegrit), aceia sunt nelegiuți. ~ O, voi cei care credeți! Feriți-vă cu strășnicie de bănuieli, căci unele bănuieli sunt păcat (bănuielile și gândurile rele despre cineva, fără dovezi)! Nu vă iscodiți și nu vă ponegriți unii pe alții! Oare voiește vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort (ponegrirea cuiva a fost asemuită cu mâncarea cărnii unui frate, lucru respins de firea

omenească)? (Nu!) Voi ați urât aceasta! Și fiți cu frică de Allah, fiindcă Allah este Tawwāb (Primitor de căință), Rahīm (Prea Îndurător).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:11-12]

Prezervarea bunurilor

Islamul protejează bunurile oamenilor prin prescrierea unor sancțiuni severe, care au drept scop prezervarea acestora. Astfel, a fost stabilită pedeapsa tăierii mâinii pentru cel care comite un furt. Allah Preaînaltul spune:

„Cât despre hoț și hoată, tăiați-le lor mâinile (de la încheietura pumnului),

ca răsplată pentru ceea ce au dobândit (prin furt) și ca Pedepsă de la Allah (pedeapsa pentru furt, fiind hotărâtă de Allah, nu poate fi anulată prin iertarea dată de victima furtului), căci Allah este ‘Azīz (Invincibil, Atotputernic), Hakīm (Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:38]

Pedeapsa tăierii mâinii nu este una arbitrară și lipsită de reguli, așa cum își imaginează cei care nu cunosc principiile islamului. Astfel, este absolut necesar să fie îndeplinite anumite condiții pentru punerea sa în aplicare, iar dacă una dintre ele lipsește sau există anumite îndoieli, pedeapsa este anulată. **Aceste condiții sunt următoarele:**

- bunurile furate trebuie să se afle într-un loc sigur și protejat, pe care hoțul trebuie să îl spargă. În ceea ce privește bunurile expuse, care nu sunt protejate, pedeapsa tăierii mâinii nu este aplicată, hoțului fiindu-i impusă o altă pedeapsă care este decisă de către autoritate, iar aceasta din cauza faptului că proprietarul bunurilor furate a fost neglijent și nu le-a protejat în mod corespunzător.
- motivul furtului nu trebuie să fie foamea sau setea extremă, iar dacă acesta este cazul, pedeapsa tăierii mâinii nu este aplicată, așa cum a procedat ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) în anul secetei extreme (ar-ramādah).

- valoarea bunurilor furate trebuie să atingă un prag minim legal, în caz contrar, pedeapsa tăierii mâinii nu este aplicată.

Trebuie menționat faptul că această pedeapsă, asemeni tuturor pedepselor prevăzute de islam, nu se aplică atunci când există vreun dubiu. În acest caz, Legea islamică prevede o pedeapsă cu caracter educativ mai puțin severă, care este decisă de către judecător și care depinde de gravitatea faptei, mergând de la privarea de libertate până la aplicarea unor lovituri de bici sau plata unei amenzi etc.

În mod similar, islamul interzice în mod strict orice presupune o încălcare

a bunurilor materiale, cum ar fi furtul cu violență, însușirea prin fraudă sau înșelăciune a averii altora și delapidarea. **Allah Preaînaltul spune:**

„Nu vă luați unii altora averile pe nedrept și nu-i ademeniți cu ele pe judecători, ca să mâncați o parte din averile oamenilor pe nedrept și cu bună știință.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:188]

Oricine se face vinovat de astfel de infracțiuni va primi o pedeapsă severă în Ziua Învierii, după cum a spus Profetul Mohammed (ﷺ):

„Cel care își însușește pe nedrept bunurile unui musulman Îl va întâlni

pe Allah Mânios pe el.” [Ahmad, Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi]

Legea islamică îl obligă pe hoț să înapoieze bunurile furate, iar dacă nu le mai are, el trebuie să plătească prețul acestora, cu excepția cazului în care cel păgubit îl iartă. Cu toate acestea, chiar dacă proprietarul renunță la dreptul său, hoțul va primi o pedeapsă ușoară.

Islamul îi dă proprietarului dreptul să își apere proprietatea prin toate modalitățile, chiar dacă acest lucru duce la moartea hoțului. În cazul în care proprietarul este ucis de către agresor, acesta este considerat a fi un martir, deoarece Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel care este ucis în timp ce își apără averea este un martir (...)” [Al-Bukhari]

Regulile prevăzute de islam cu privire la lucrurile găsite

Islamul a venit cu reguli care protejează proprietatea publică și cea privată, însă este important să discutăm cu privire la drepturile legate de proprietate. Islamul protejează și respectă bunurile cuiva, chiar și atunci când acestea se pierd. Un lucru găsit devine licit pentru cel care l-a găsit doar dacă sunt îndeplinite anumite condiții, iar printre regulile islamice pentru conservarea proprietății private

există anumite reguli specifice cu privire la lucrurile „pierdute și găsite”.

Lucrul găsit este orice bun care s-a pierdut, iar cel care l-a găsit nu știe cui îi aparține, animalele fiind clasificate doar ca „pierdute” în loc de „găsite”.

Islamul face obligatorie luarea oricărui lucru găsit pentru a evita pierderea sau furtul acestuia. Scopul acestui lucru este acela de a păstra lucrul găsit pentru a îl înapoia proprietarului în cazul în care acesta este identificat.

Profetul Mohammed (ﷺ) i-a spus unui om care l-a **întrebat ce trebuie să facă atunci când găsește un lucru:**

„«Memorează caracteristicile obiectului găsit (pentru a nu îl confunda cu obiectele celui care l-a găsit) și anunță în mod public (în locurile în care se strâng oamenii sau pe unde trec aceștia) găsirea acestuia pentru o perioadă de un an. Dacă apare proprietarul lui, trebuie să i-l înapoiezi, iar dacă nu, poți să faci ceea ce dorești cu el.» Omul a întrebat apoi: «Ce trebuie făcut în cazul oilor pierdute, o, Mesager al lui Allah?» Profetul (ﷺ) a răspuns: «Acestea sunt ale tale, ale fratelui tău (care le-a pierdut) sau ale lupului.» Omul a întrebat apoi: «Ce trebuie făcut în cazul cămilelor pierdute?» Profetul (ﷺ) a răspuns: «Nu trebuie să faci nimic, deoarece acestea

sunt independente. Ele au propria apă și propriile picioare. Așadar, ele vor bea apă și se vor hrăni din (frunzele) pomilor până când proprietarii lor le vor găsi.» [Al-Bukhari, Muslim și At-Tirmidhi]

În cazul alimentelor, nu este necesară memorarea acestora, fiind permis consumul lor. Anas Ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat ca Profetul (ﷺ) a găsit o curmală pe jos și a spus:

„Dacă nu mi-ar fi fost teamă că este caritate, aș fi mâncat-o (pentru că era interzis de către Allah ca Profetul ﷺ sau familia lui să accepte orice formă de caritate).” [Al-Bukhari și Muslim]

În ceea ce privește lucrurile ne semnificative (cu o valoare scăzută), este permisă folosirea acestora. ‘Ali (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că, atunci când a venit în fața Profetului (ﷺ) cu un dinar (monedă) pe care l-a găsit în piață, Trimisul lui Allah (ﷺ) i-a spus:

„«Anunță (găsirea monezii) timp de trei zile!» După cele trei zile, pentru că nimeni nu a reclamat dinarul, Profetul (ﷺ) a spus: «Cheltuiește-l!»” [Abu Dawud]

Cel care găsește obiectul pierdut are dreptul de a da caritate în numele proprietarului acestuia și de a îl folosi după anunțarea găsirii lui pentru o

perioadă de un an, timp în care nu a apărut proprietarul. Ubai ibn Ka‘b (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Am găsit un sac cu 100 de dinari. Am mers la Profet (pentru a-l informa cu privire la acest lucru), iar el (ﷺ) mi-a spus: «Anunță în mod public găsirea lui timp de un an!» Am făcut astfel, însă nimeni nu a venit pentru a îl reclama, așa că am mers din nou la Profet, iar el (ﷺ) mi-a spus: «Anunță în mod public găsirea lui timp de încă un an!» Am făcut astfel, însă nimeni nu a venit pentru a îl reclama, așa că am mers la Profet (ﷺ) pentru a treia oară (în acest caz, învățații sunt de părere că Profetul ﷺ i-a cerut lui Ka‘b să anunțe timp de trei ani pentru că acesta era

înstărit), iar el (ﷺ) mi-a spus:

«Memorează punga și șnurul cu care aceasta a fost legată. Dacă proprietarul apare, înapoiază-i-le, iar dacă nu, folosește-le!» [Al-Bukhari]

Prezervarea speciei

Islamul acordă o deosebită importanță acestei chestiuni, fiind singura modalitate prin care este garantată supraviețuirea speciei umane, căreia i-a fost încredințată guvernarea Pământului. Astfel, Allah Preaînaltul a interzis tot ceea ce este de natură să submineze perpetuarea speciei sau să o pună în pericol fără nicio necesitate legitimă. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și de îndată ce pleacă, străbate Pământul, căutând să semene stricăciune și să nimicească semănăturile și dobitoacele. Allah însă nu iubește stricăciunea!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:205]

Din acest motiv, islamul a interzis avortul, deoarece acesta reprezintă un abuz împotriva vieții omenești, cu excepția cazului în care viața mamei este pusă în pericol.

În plus, islamul îi îndeamnă pe musulmani să se căsătorească pentru a se reproduce și a asigura prezervarea speciei. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Căsătoriți-vă cu (femei) iubitoare și fertile, căci mă voi mândri cu numărul mare (de membri) al națiunii mele (în Ziua Judecării).” [Ibn Hibban, Ahmad, Abu Dawud și An-Nasa‘i]

De asemenea, el (ﷺ) a spus:

„O, voi, tineri, acela dintre voi care își permite (din punct de vedere financiar și fizic), să se căsătorească, pentru că aceasta stăpânește privirea (de la lucruri interzise) și împiedică de la imoralitate, iar cel care nu își permite, atunci să postească, pentru că acesta este un mijloc de a controla dorința sexuală.” [Al-Bukhari și Muslim]

Prezervarea legăturilor de rudenie

Având în vedere importanța familiei și locul său în islam – aceasta fiind unitatea de bază a societății musulmane – au fost luate toate măsurile împotriva dezintegrării sau a punerii acesteia în pericol. Legătura de rudenie este cea care există între membrii familiei și care oferă fiecăreia dintre rude dreptul de a se cunoaște reciproc și de a respecta drepturile stabilite de Allah Preaînaltul pentru fiecare dintre membrii familiei, așa cum este menținerea legăturilor de rudenie. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Învățați-vă genealogia astfel încât aceasta să vă ajute la păstrarea legăturilor de rudenie, deoarece

păstrarea legăturilor de rudenie încurajează la afecțiune față de rude, sporește bogăția și prelungește durata de viață.” [Ahmad și At-Tirmidhi, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih Al-Jamī‘]

Din acest motiv, islamul a luat toate măsurile pentru a proteja familiile de amestecuri care pot conduce la distrugerea societății, la incest și la acordarea moștenirii celor care nu au dreptul la aceasta în detrimentul celor îndreptățiți.

Islamul a abolit practicile care predominau în perioada preislamică atât printre arabi, cât și printre nearabi, fiind niște sisteme corupte, considerate

a fi normale în acele societăți, deoarece reprezentau baza constituțională a familiei. Printre sistemele abolite, **se numără următoarele:**

- **Sistemul adopției:**

Acesta constă din a-i atribui unui individ care nu are legături de sânge cu familia aceleași drepturi pe care le au copiii legitimi. **Allah Preaînaltul spune:**

„Allah nu i-a dat omului două inimi înlăuntrul său și nu le-a făcut pe soatele voastre, de care voi vă despărțiți (de care vă despărțiți, rostind formula de divorț cunoscută la unele triburi de arabi beduini: «Tu ești pentru

mine oprită, asemenea spatelui mamei mele!»), să fie asemenea mamelor voastre (o femeie nu poate să fie mamă a unui bărbat și soție a lui). Și nu i-a făcut pe copiii voștri înfiați să fie asemenea fiilor voștri (un bărbat nu poate să fie fiu adoptiv al unui bărbat și fiu al lui în același timp și nimeni nu poate să aibă doi tați, după cum în pieptul unui om nu pot fi două inimi). Acestea sunt cuvinte ce ies din gurile voastre, însă Allah spune Adevărul și El îl călăuzește (pe om) pe drumul cel drept. ~ Chemați-i după părinții lor, căci astfel este mai cu dreptate față de Allah. Iar dacă nu-i cunoașteți pe părinții lor, atunci socotiți-i frați ai voștri întru credință și aliați ai voștri!

(...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:4-5]

- Sistemul recunoașterii copilului:

Acesta constă din privarea copilului legitim de a fi considerat fiu al tatălui său până când acesta din urmă nu îl recunoaște în mod explicit și nu acceptă faptul că face parte dintre descendenții lui. Islamul interzice această practică, deoarece încalcă valoarea contractului de căsătorie, supunând chestiunile familiei capriciilor soțului și încălcând demnitatea femeii, având în vedere că, prin intermediul ei, sunt puse la îndoială onoarea și castitatea acesteia, pe lângă discriminarea copiilor și

destrămarea descendenței. Așadar, islamul stabilește că fiecare copil născut în cadrul unei căsătorii legitime este considerat a fi în mod automat fiul sau fiica soțului, fără a fi nevoie de consimțământul sau recunoașterea sa explicită. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Copilul îi aparține (proprietarului) tatălui.” [Al-Bukhari și Muslim]

Excepția de la această regulă este cazul în care există dovezi ale infidelității soției, relație din care rezultă un copil. Într-o astfel de situație, există alte reguli în Jurisprudența islamică pe care nu le vom aborda în această carte.

- Ruperea legăturilor de rudenie (al-khula‘)

Aceasta constă din permisiunea acordată capului de familie de a se lepăda de anumiți membri ai familiei sale. Astfel, legătura de rudenie dintre ei este ruptă și devin niște străini unii față de alții. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus în acest sens:

„Două lucruri dintre cele pe care le fac oamenii sunt specifice necredinței: contestarea paternității și bocirea mortului.” [Muslim]

- Schimbarea numelui femeii căsătorite după cel al soțului ei

În islam, femeia își păstrează numele de familie după căsătorie, fiindu-i interzisă adoptarea numelui soțului ei. Această interdicere reprezintă o onoare acordată femeilor și recunoașterea independenței și a egalității lor cu bărbații în ceea ce privește valoarea umană. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Blestemul lui Allah, al îngerilor și al tuturor oamenilor va cădea asupra oricui pretinde în mod intenționat că îi aparține altcuiva decât tatălui său și (asupra oricărui sclav eliberat) care pretinde a avea un alt stăpân decât cel real.” [Ibn Majah]

Islamul protejează drepturile celor slabi

1. Sunt protejate drepturile celor slabi și incapabili. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Allah nu purifică națiunea în care cei slabi nu își pot primi fără nicio teamă drepturile de la cei puternici.” [Al-Baihaqi, Ibn Majah și Al-Hakim]

Mus‘ab ibn Sa‘d (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu câștigați nicio victorie sau mijloc de subzistență fără ca aceasta să fie prin intermediul (binecuvântărilor și suplicațiilor) celor săraci dintre voi.” [Al-Bukhari]

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel care are grijă de o văduvă sau de o persoană nevoiașă este asemeni războinicului care luptă pentru Cauza lui Allah sau a celui care se roagă toată noaptea, fără oboseală, și postește în fiecare zi.” [Al-Bukhari și Muslim]

2. Sunt protejate drepturile celor nevoiași. Allah Preaînaltul spune:

„Și dă-i celui care ți-e rudă ceea ce i se cuvine, ca și sârmanului (cel sărac, indiferent dacă ți-e rudă sau nu) și călătorului de pe drum (aflat la nevoie), însă nu risipi peste măsură

(pentru lucruri interzise sau reprobabile ori pentru cineva care nu merită), ~ Căci risipitorii sunt frații șeitanelor (sunt asemenea șeitanelor, nerecunoscând Binefacerea lui Allah și cheltuind averea pentru ceea ce nu trebuie), iar Șeitan este nerecunoscător Domnului său!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:26-27]

De asemenea, El, Cel Atotputernic, spune:

„Și cât despre cel care cere, pe el nu-l alunga (ci ai grijă de nevoile sale și oferă-i hrană).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 93:10]

3. Sunt protejate drepturile copiilor.
Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu este dintre noi cel care nu arată milă față de tinerii noștri și nu respectă drepturile vârstnicilor noștri.” [Al-Bukhari și Abu Dawud]

4. Sunt protejate drepturile persoanelor vârstnice. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Face parte din respectul față de Allah a arăta respect față de musulmanii vârstnici, față de cei care memorează Coranul fără a exagera pronunțarea literelor acestuia și față de un conducător drept.” [Abu Dawud]

5. Sunt protejate drepturile celor bolnavi. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Fiecare musulman are cinci obligații față de un alt musulman: să îi răspundă la salut, să îl viziteze atunci când este bolnav, să participe la funeraliile sale, să îi accepte invitația și să îi răspundă atunci când strănută (spunând «Yarhāmuk Allah - Fie ca Allah să aibă Milă de tine!»).” [Al-Bukhari și Muslim]

6. Sunt protejate drepturile orfanilor. Allah Preaînaltul spune:

„Așadar, cât despre orfan, pe el nu îl trata cu opresiune (sau cu asprime).”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 93:9]

El, Cel Atotputernic, spune, **de
asemenea:**

„Cei care mănâncă bunurile orfanilor
pe nedrept, aceia mănâncă în pântecele
lor foc și ei vor arde în Iad.”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 4:10]

7. Sunt protejate drepturile copiilor.
Allah Preaînaltul spune:

„(...) să nu-i omorâți pe copiii voștri de
teama sărăciei (aluzie, în primul rând,
la îngroparea fetelor nou-născute în
Arabia păgână), căci Noi vă vom da
cele de trai atât vouă, cât și lor (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 6:151]

Prezervarea resurselor naturale

Bogățiile și bunurile care se află pe Pământ nu sunt proprietatea unor indivizi în detrimentul altora sau a unei comunități în detrimentul alteia.

Acestea le aparțin tuturor oamenilor, având drept scop asigurarea bunăstării tuturor membrilor societății. Astfel, ele sunt responsabilitatea tuturor musulmanilor, iar oricine încearcă să le distrugă sau exploateze va fi pedepsit în conformitate cu Legea islamică.

Allah Preaînaltul spune:

„Allah este Acela care v-a supus vouă marea, ca să plutească vasele pe ea, la Porunca Sa, și pentru ca voi să umblați în căutarea Harului Său (făcând comerț și pescuind). Poate că voi veți fi recunoscători (pentru binefacerea supunerii mării și-L veți adora numai pe El)! ~ Și El v-a supus vouă toate cele care se află în Ceruri și care se află pe Pământ; toate sunt de la El. Și în aceasta se află semne pentru un neam de oameni care chibzuiesc (la versetele lui Allah și la Dovezile Sale și vor trage învățăminte din ele).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 45:12-13]

Drepturile particulare și drepturile generale în islam

Islamul caută să consolideze legăturile sociale dintre membrii comunității. Una dintre modalitățile prin care face aceasta este poruncind păstrarea legăturilor de rudenie, iar Allah Preaînaltul îi amenință pe cei care le rup cu o pedeapsă dureroasă:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei (din Adam a creat-o și pe Eva) și care a răspândit din cele două (ființe) mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați (unii pe alții) și (fiți cu frică de ruperea) legăturilor de rudenie, căci Allah este Raqīb (Veghetor) peste

voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:1]

O altă modalitate este reprezentată de relațiile umane dintre diferiții membri ai societății, prin care sunt promovate solidaritatea, înțelegerea, coeziunea și implicarea în mod activ în comunitatea musulmană. În islam, fiecare individ are anumite obligații față de frații săi musulmani. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu vă invidiați unii pe alții, nu oferiți unul mai mult decât altul (pentru a ridica prețurile), nu vă urâți unul pe altul, nu vă întoarceți spatele unul altuia, nu începeți negocieri, când alții le-au început mai înainte. O, robi ai lui

Allah, fiți frați! Musulmanul este fratele unui alt musulman, nu îl oprimă, nu îl disprețuiește și nu îl umilește. Evlavia se află aici (arătând spre pieptul său de trei ori). Este suficient rău ca un om să-și disprețuiască fratele musulman. Viața, proprietatea și onoarea unui musulman sunt inviolabile pentru fratele său în credință.” [Muslim]

Islamul stabilește drepturi particulare și drepturi generale. Următoarele sunt câteva dintre drepturile particulare:

- Drepturile lui Allah Preaînaltul, reprezentate de mărturisirea Unicității Sale: „Nu există altă divinitate demnă de adorare în

afară de Allah.” Această mărturisire implică următoarele:

1. **Unicitatea lui Allah în Stăpânirea Sa:** acest lucru presupune recunoașterea Existenței Sale și a faptului că El este Singurul Creator al Universului și a tot ceea ce conține acesta. El este Stăpânul și face orice dorește. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Și nu este decât a Lui înfăptuirea și stăpânirea (El a creat toată făptura). Binecuvântat este Allah, Domnul lumilor!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:54]

2. **Unicitatea lui Allah în Numele și Atributele Sale:** acest lucru presupune

convingerea că Allah Preaînaltul are cele mai frumoase Nume și Atribute, iar El este liber de orice defecte sau imperfecțiuni. **Allah Preaînaltul spune:**

„Ale lui Allah sunt Numele cele mai frumoase (cele nouăzeci și nouă de Atribute sau Nume Sublime ale lui Allah; conform unui hadith, acela care le știe pe toate va ajunge în Paradis)! Chemați-L cu ele și depărtați-vă de aceia care schimonosesc Numele Lui (le deformează și se abat cu ele de la adevăr)! Ei vor fi răsplățiți după ceea ce fac!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:180]

Astfel, Îl numim pe Allah Preaînaltul cu Numele și Atributele pe care El

Însuși le-a revelat în Cartea Sa (Coranul) și cu cele menționate de către Trimisul Său, Mohammed (ﷺ), iar acestea nu îi pot fi atribuite niciunei ființe. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Nu este nimic asemenea cu El (nu are nimeni Calitățile Sale). El este As-Samī‘ (Cel Care aude toate), Al-Basīr (Atoatevăzătorul).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:11]

3. **Unicitatea lui Allah în adorare:** acest lucru presupune convingerea că Allah Preaînaltul este Singurul Dumnezeu adevărat și că nu există nicio altă divinitate demnă de adorare în afară de El. Allah Preaînaltul spune:

„Și Noi nu am trimis înaintea ta niciun Profet fără să nu-**i revelăm lui: «Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Mine, deci adorați-Mă pe Mine!»**” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **21:25**]

Această credință implică, de asemenea, faptul că acțiunile și cuvintele robului trebuie să fie în conformitate cu Legile lui Allah Preaînaltul, având drept scop Mulțumirea Sa. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și Domnul vostru zice: «**Chemați-Mă (adorați-Mă)** și Eu vă voi răspunde! Aceia care din prea multă trufie refuză să Mă adore vor intra în Gheena

umiliți.»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 40:60]

Această credință implică faptul că omul trebuie să îndeplinească obligațiile pe care Allah Preaînaltul le-a prescris pentru el, **așa cum sunt:**

➤ rugăciunea rituală obligatorie, care îl îndepărtează pe om de indecență și de faptele rele. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Rugăciunea împiedică de la ceea ce este rușinos și de la ceea ce este oprit (oprit de legi și de mintea sănătoasă; cum ar fi uciderea, pervertirea etc.) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:45]

➤ achitarea carității anuale obligatorii, care purifică sufletul și îl eliberează de lăcomie. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Ia din bunurile lor milostenie, prin care să-i purifici și să-i binecuvântezi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:103]

➤ postul (din luna Ramadan), care ajută la obținerea evlaviei și la îndepărtarea din inimă a dorințelor și a pasiunilor nepermise. **Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă postul, așa cum le-a fost prescris și celor dinaintea voastră -

Poate că veți fi cu frică (ca să vă sporească frica de Allah)!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:183]

➤ pelerinajul (la Mecca), al cărui scop este descris de către Allah Preaînaltul în Nobilul Coran:

„Pentru a vedea unele avantaje (avantajele provenind din negoțul pe care-l fac și alte foloase în această viață și în Viața de Apoi) ale lor și pentru a pomeni Numele lui Allah în zile hotărâte (primele zece zile din luna pelerinajului sau ziua sacrificării și următoarele zile, în care este invocat Numele lui Allah, asupra vitelor care sunt sacrificate în timpul pelerinajului)

asupra vitelor cu care El i-a înzestrat.
«Mâncați din ele (din carnea lor) și dați să mănânce și celui nefericit și sărac!» [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 22:28]

Toate actele de adorare prevăzute în islam au fost stabilite în conformitate cu capacitățile umane și nimeni nu este împovărat cu mai mult decât poate suporta, deoarece islamul este o religie a ușurinței. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:185]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Atunci când vă poruncesc să faceți un lucru, faceți-l atât cât puteți.”
[Al-Bukhari și Muslim]

Cu toate acestea, **unele dintre aceste acte de adorare pot fi modificate în anumite cazuri:**

➤ rugăciunea trebuie efectuată stând în picioare, însă, dacă o persoană nu se simte în stare să facă aceasta, atunci o poate efectua așezat, iar dacă nici astfel nu o poate îndeplini, atunci culcat, iar dacă nici astfel nu o poate face, atunci prin semne. În mod similar, este obligatoriu ca bărbații să efectueze rugăciunea rituală obligatorie în congregație, în moschee, cu excepția cazului în care suferă de o boală, se

tem pentru siguranța lor, este prea frig sau în caz de ploaie puternică. Atunci când femeia se află la menstruație sau la sângerarea postnatală, ea este scutită de rugăciune până la încetarea sângerării și nu trebuie să recupereze rugăciunile pierdute.

➤ caritatea anuală nu este obligatorie pentru cei care nu ating un anumit prag, cei săraci și nevoiași având dreptul să o primească.

➤ postul nu este o obligație pentru bolnavii fără speranță de însănătoșire, ei trebuind să îi hrănească pe cei săraci drept ispășire. Cei care suferă de o boală curabilă trebuie să recupereze zilele pierdute după vindecare. Același

lucru este valabil în cazul femeii însărcinate care se teme că, prin post, va pune în pericol sănătatea ei sau pe cea a fătului, ea trebuind să recupereze zilele pierdute după naștere. De asemenea, călătorului îi este permis să rupă postul, deoarece călătoria implică de multe ori oboseală și disconfort, însă trebuie să recupereze zilele pierdute mai târziu. Atunci când femeia se află la menstruație sau la sângerarea postnatală, ea este scutită de post, însă trebuie să recupereze zilele pierdute.

➤ pelerinajul nu este obligatoriu pentru cel care este incapabil din punct de vedere financiar sau fizic să îl

realizeze. În cazul în care o persoană dispune de resursele financiare necesare pentru a îl efectua, însă nu este capabilă din punct de vedere fizic, ea poate numi pe altcineva să facă pelerinajul în numele său. Cel care nu este în măsură din punct de vedere financiar este scutit de pelerinaj până când dispune de mai mulți bani decât cei necesari pentru întreținerea celor pentru care este responsabil. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Este o datorie a oamenilor față de Allah (să împlinescă) Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta. Cât despre aceia care tăgăduiesc (dar refuză să împlinescă), Allah nu are nevoie de aceste lumi

(Allah nu are nevoie de fapte, ci numai ele au nevoie de El).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:97]

- dacă omul se află în pericol de moarte (din cauza foamei), îi este permis consumul a ceea ce Allah Preaînaltul a interzis, așa cum sunt carnea de porc sau cea a unui animal mort etc., însă doar în cantitatea necesară pentru a supraviețui, fără a exagera. **Allah Preaînaltul spune:**

„Ci El v-a oprit vouă doar mortăciunea, sângele, carnea de porc și ceea ce a fost menit altcuiva decât lui Allah. Dar cel care a fost silit, fără să poftască și fără să întreacă măsura,

acela nu se încarcă de păcat, căci Allah este Ghafūr (Prea Iertător), Rahīm (Prea Îndurător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:173]

Sayyid Qutb (Allah să aibă milă de el!) a spus comentând acest verset:

„Aceasta este credința care îi recunoaște pe oameni ca fiind ființe umane și nu animale, îngeri sau diavoli, credința care recunoaște slăbiciunile și virtuțile omului, care este alcătuit dintr-un trup înzestrat cu dorințe, o minte înzestrată cu valori și un suflet înzestrat cu dificultăți. Prin urmare, obligațiile pe care le are sunt în conformitate cu capacitățile sale, existând un acord între responsabilitate

și capacitate, fără dificultate sau împovărare.”

- Drepturile Profetului Mohammed (ﷺ), reprezentate de mărturisirea că el este Robul și Mesagerul lui Allah. **Această mărturisire implică următoarele:**

1. îndeplinirea poruncilor sale (ﷺ). **Allah Preaînaltul spune:**

„Cel ce se supune Trimisului se supune, neîndoielnic, și lui Allah. Cât despre cei care întorc spatele, Noi nu te-am trimis să fii peste ei păzitor!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:80]

2. credința în Mesajul său (ﷺ). Allah Preaînaltul spune:

„Nu rostește nimic după pofta lui (în acest Coran)! ~ El (Coranul) nu este decât o Revelație trimisă (de către Allah).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 53:3-4]

3. evitarea celor pe care el (ﷺ) le-a interzis și a celor cu privire la care a avertizat. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Ceea ce Mesagerul vă dăruiește (hotărăște, poruncește) primiți (faceți) și toate cele de la care vă oprește, de la acelea opriți-vă (și nu faceți) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 59:7]

4. adorarea lui Allah Preaînaltul numai în modalitatea pe care el (ﷺ) a predicat-o. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Oricine face un act de adorare care nu este din religia noastră va avea acel act respins.” [Muslim]

- Drepturile Profeților și Mesagerilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!)

În Legea islamică, o persoană nu este considerată a fi musulmană până când nu crede în toți Mesagerii și Profeții lui Allah Preaînaltul, de la Adam până la Mohammed (Pacea fie asupra lor!), iar cel care nu crede în unul dintre ei

devine un apostat. Allah Preaînaltul spune:

„Aceia care nu cred în Allah și în Trimișii Săi și vor să-l separe pe Allah de Trimișii Săi, zicând: «Noi credem în unii dintre ei (dintre Trimiși), dar nu credem în alții.» și voiesc să găsească un drum de mijloc, ~ Aceia sunt în adevăr necredincioși și pentru cei necredincioși am pregătit Noi osândă rușinoasă.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:150-151]

Profetul islamului (ﷺ) a fost trimis pentru a fi Pecetea Profetilor și a Mesagerilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!) și pentru a completa și abroga Legile Divine anterioare, deoarece

Mesagerii de dinaintea lui au fost trimiși doar pentru un popor și o perioadă determinată, în timp ce Mesagerul islamului (ﷺ) a fost trimis pentru toți oamenii și Mesajul său va dăinui până în Ziua Învierii. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și Noi nu te-am trimis (o, **Mohammed**) decât ca vestitor și prevenitor pentru toată lumea, însă cei mai mulți dintre oameni nu știu.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **34:28**]

Din acest motiv, fiecare musulman are obligația de a le transmite și celorlalți Mesajul și Legea islamică. Cel care va accepta islamul, va fi răspuns

eforturilor acestuia, iar cel care va refuza să facă aceasta, nu va avea niciun argument înaintea lui Allah Cel Atotputernic, **Care spune:**

„Nu este silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:256]

- **Drepturile părinților**

Acestea constă din ascultarea față de ei, excepție făcând cazul în care aceștia poruncesc ceva ce implică neascultare față de Allah Preaînaltul. De asemenea, părinții au dreptul la bunăvoință, la întreținere, la asigurarea tuturor nevoilor fundamentale

(mâncare, băutură, îmbrăcăminte și locuință), la a discuta cu ei în mod umil, fără a arăta mândrie, la îndeplinirea nevoilor lor cu răbdare și la a le fi respectate emoțiile, evitând cuvintele care le pot răni sentimentele, deoarece Allah Preaînaltul a legat Drepturile Sale de cele ale lor. El, Cel Atotputernic, spune:

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le zice lor «Of!» (în semn de nemulțumire pentru că te stânjenesc) și nu-i certa pe ei (pentru ceea ce nu-ți place), ci spune-le lor vorbe cuviincioase. ~ Și

din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării (fii într-atât de bun și de îndurător față de ei încât ei să te socotească a fi umil) și spune:

«Domnul meu, fii îndurător cu ei, căci ei m-au crescut (când am fost) mic!»

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:23-24]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Mulțumirea lui Allah se află în mulțumirea părintelui și Mânia lui Allah se află în mânia părintelui.” [At-Tirmidhi și Ibn Hibban]

Părinților le sunt acordate toate aceste drepturi, chiar dacă nu sunt musulmani, atât timp cât ei nu

poruncesc ceva care este interzis în islam. Asma bint Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de ea!) a relatat:

„Mama mea a venit la mine pe când era politeistă, așa că l-am întrebat pe Mesagerul lui Allah (ﷺ): «Mama mea a venit să mă viziteze și își dorește să păstreze relațiile (de rudenie) cu mine. Ar trebui să mențin relațiile cu ea?» El (ﷺ) a răspuns: «Da, menține relațiile cu mama ta.»” [Al-Bukhari și Muslim]

Mama are prioritate față de tată în ceea ce privește bunătatea, ascultarea, blândețea și compasiunea. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un om a venit la Profetul Mohammed (ﷺ) și l-a întrebat:

„«O, Mesager al lui Allah, față de cine trebuie să arăt cel mai bun comportament?» Profetul (ﷺ) a răspuns: «Față de mama ta, apoi față de mama ta, apoi față de mama ta, apoi față de tatăl tău, apoi față de rudele tale cele mai apropiate.»” [Al-Bukhari și Muslim]

Mamei i-a fost acordat dreptul la de trei ori mai multă bunătate decât tatălui, deoarece ea și-a crescut copilul făcând eforturi și sacrificii, **după cum spune Allah Preaînaltul în Nobilul Coran:**

„(...) Mama sa l-a purtat cu dureri și l-a născut cu dureri (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:15]

- Drepturile soțului asupra soției

1. **Autoritatea:** soțul este responsabil pentru familia lui, muncind pentru interesele acesteia. **Allah Preaînaltul spune:**

„Bărbații sunt protectori ai femeilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:34]

Acest drept le este acordat bărbaților, deoarece, în cele mai multe cazuri, sunt mai obiectivi, în timp ce femeile sunt mai emotive, însă acest lucru nu

înseamnă că femeile nu trebuie să fie consultate cu privire la aspectele care afectează viața conjugală.

2. Soțul are dreptul la ascultare atât timp cât nu cere un lucru care implică neascultare față de Allah Preaînaltul. Zaid ibn Arqam (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„(...) Nicio femeie nu își poate îndeplini obligațiile față de Allah până nu își îndeplinește obligațiile față de soțul ei.” [At-Tabarani și Ibn Majah]

3. Soția nu trebuie să îi ceară soțului ei ceva ce depășește capacitățile sale sau la care nu are acces.

4. Soția trebuie să aibă grijă de averea, copiii și onoarea soțului ei. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cea mai bună femeie este care îl bucură (pe soțul ei) atunci când o privește, care îi îndeplinește cererea dacă i-a cerut (ceva) și care îi păstrează secretele și îi protejează averea în lipsa lui.” [At-Tabarani, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih Al-Jamī‘]

5. Soția nu poate ieși din casa ei fără știrea și consimțământul soțului său și nu trebuie să invite în casă persoane pe care soțul nu le place. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Cu adevărat, voi aveți drepturi asupra soțiilor voastre, iar ele au drepturi asupra voastră. În ceea ce privește drepturile voastre asupra lor, (să știți că) ele nu au voie să lase pe nimeni dintre cei pe care nu îi plăceți să stea pe așternuturile voastre sau să intre în casele voastre. Fiți cu grijă! Cu adevărat, dreptul lor asupra voastră este acela că voi trebuie să le hrăniți și să le îmbrăcați în cel mai bun mod cu putință.” [At-Tirmidhi și Ibn Majah]

- Drepturile soției asupra soțului

1. Zestrea este un drept al soției asupra soțului ei. [Allah Preaînaltul spune:](#)

„Și oferiți femeilor zestrea (prin zestre se traduce cuvântul arab mahr, care este, de fapt, darul pe care mirele îl face miresei și care este negociat între cele două părți) de bună-voie, iar dacă ele se lipsesc - nesilite - de ceva, atunci voi cheltuiți-o după cum doriți, cu plăcere!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:4]

2. Soțul poligam are obligația de a le trata pe toate soțiile lui cu dreptate și în mod egal în ceea ce privește mâncarea, băutura, îmbrăcămintea, relațiile maritale și locuința. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel care are două soții și o favorizează pe una dintre ele va veni în

Ziua Judecății cu jumătate (partea dreaptă sau stângă) din corpul său înclinată și paralizată.” [Abu Dawud, An-Nasa’i, At-Tirmidhi, Ad-Darimi și Ibn Majah]

3. Soțul are obligația de a le asigura soției și copiilor săi toate nevoile fundamentale, în limitele posibilităților sale. **Allah Preaînaltul spune:**

„Cel care este înstărit să cheltuiască după mijloacele sale, iar cel a cărui înzestrare este limitată să cheltuiască din ceea ce i-a dat Allah. Allah nu împovărează nicio persoană cu mai mult decât El i-a dat (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 65:7]

Pentru a îi încuraja pe musulmani să respecte aceste drepturi, islamul consideră asigurarea nevoilor fundamentale ca fiind o caritate pentru care vor fi răsplătiți. Profetul (ﷺ) i-a spus lui Sād ibn Abu Waqqas (Allah să fie mulțumit de el!):

„(...) Vei primi o răsplată pentru orice cheltuiești căutând Mulțumirea lui Allah (de dragul lui Allah), chiar și pentru dumaticatul pe care îl pui în gura soției tale (...)” [Al-Bukhari și Muslim]

În cazul în care soțul nu le oferă soției și copiilor lui cele necesare într-o cantitate suficientă, soția are dreptul să ia din banii soțului ei, fără știrea lui. Hind bint Utbah i-a spus Profetului (ﷺ):

„«O, Mesager al lui Allah, Abu Sufian (soțul meu) este zgârcit și nu îmi dă suficient pentru mine și copiii mei, în afară de ceea ce iau de la el fără știrea lui.» El (ﷺ) i-a spus: «Ia atât cât este suficient pentru tine și copiii tăi, într-un mod just (fără să exagerezi).»” [Al-Bukhari]

4. Soțul are obligația de a îi asigura soției sale dreptul la relații conjugale și conviețuire. Unul dintre drepturile pe care Legea islamică i le acordă soției este cel la companie, dragoste și satisfacere sexuală din partea soțului ei, pentru a evita căderea în lucrurile nepermise. Mesagerul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat pe Jabir (Allah să fie mulțumit de el!):

„«Te-ai căsătorit după moartea tatălui tău?» Am spus: «Da.» El (ﷺ) a întrebat (din nou): «Cu o femeie căsătorită anterior sau cu o fecioară?» Am spus: «Cu o femeie căsătorită anterior.» Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus: «De ce nu te-ai căsătorit cu o fecioară, care să te încânte și tu să o încânți și care să se joace cu tine și tu să te joci cu ea?»»
[Al-Bukhari și Muslim]

5. Soțul are obligația de a păstra secretele soției sale și de a acoperi defectele sale, evitând mai ales divulgarea a orice are legătură cu relațiile lor intime. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel mai păcătos înaintea lui Allah în Ziua Judecării va fi bărbatul care are relații intime cu soția sa și apoi divulgă secretul ei.” [Muslim]

6. Soția are dreptul la un bun comportament, la o conviețuire adecvată și la a fi consultată cu privire la chestiunile maritale. Soțul nu are dreptul să îi impună soției opinia sa și să ia decizii în ceea ce o privește fără a o consulta. El trebuie să facă tot ce îi stă în putere pentru fericirea și liniștea ei, arătându-i dragostea lui sinceră, glumind, jucându-se cu ea și arătându-i afecțiune. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel mai bun dintre credincioși în ceea ce privește credința lui este acela care are cel mai bun comportament, iar cei mai buni dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor.” [At-Tirmidhi si Ibn Hibban]

7. Soțului i se cere să îndure cu răbdare greșelile soției sale, evitând să îi caute defecte. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Credinciosul nu trebuie să urască femeia credincioasă (soția), dacă îi displace una dintre caracteristicile ei, va fi mulțumit de alta.” [Muslim]

8. Soțul trebuie să fie gelos pe soția sa (o gelozie moderată) și să o țină departe de locurile pline de depravare

morală și corupție. **Allah Preaînaltul spune:**

„O, voi, cei care credeți! Protejați-vă pe voi și familiile voastre (prin ascultarea lui Allah) de un Foc (Iadul) al cărui combustibil sunt oamenii și pietrele, peste care sunt (stabiliți) îngerii aspri și severi (a căror datorie este să îi chinuie pe locuitorii Focului (...))” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 66:6]

9. Soțul trebuie să îi protejeze bunurile personale și să nu dispună de ele decât cu consimțământul și știrea ei. **Allah Preaînaltul spune:**

„Nu vă luați unii altora averile pe nedrept (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:188]

- Drepturile copiilor

1. Dreptul la viață, la îngrijire și la asigurarea tuturor nevoilor fundamentale, precum hrana, băutura, îmbrăcămintea și locuința. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Este un păcat suficient pentru un om să îl neglijeze pe cel care se află în grija lui.” [Muslim]

2. Dreptul la alegerea unui nume adecvat pentru ei. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„În Ziua Judecății, veți fi chemați pe numele vostru și pe cel al părinților voștri. Așadar, alegeți pentru voi cele mai bune nume.” [Ibn Hibban]

3. Dreptul la a le fi inculcate calități nobile precum modestia, respectul față de persoanele în vârstă, sinceritatea, loialitatea, onestitatea, ascultarea față de părinți etc., și dreptul la a fi feriți de acțiunile rele precum minciuna, înșelăciunea, trădarea, furtul, neascultarea față de părinți etc. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, Allah Preaînaltul îl va întreba pe fiecare om cu privire la responsabilitățile sale, dacă și le-a îndeplinit sau nu. Și îl va întreba pe

fiecare bărbat cu privire la
(responsabilitățile față de) familia sa.”
[Ibn Hibban, clasificat sahih de către
Al-Albani în Silsilah As-Sahihah]

4. Dreptul la cea mai bună educație, la sfaturi bune și la alegerea unor companioni buni pentru ei. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Fiecare dintre voi este păzitor și responsabil pentru ceea ce se află în custodia sa. Conducătorul este păzitorul supușilor săi și este responsabil pentru ei; soțul este păzitorul familiei sale și este responsabil pentru aceasta; soția este păzitoarea casei soțului ei și este responsabilă pentru aceasta; iar un

servitor este păzitorul proprietății stăpânului său și este responsabil pentru aceasta.” [Al-Bukhari și Muslim]

5. Dreptul la efortul părinților pentru bunăstarea lor, evitând a le dori orice rău. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Nu vă rugați împotriva voastră, împotriva copiilor voștri sau împotriva averii voastre. Se poate întâmpla ca ruga voastră să aibă loc într-un moment în care Allah oferă ceea ce ați cerut și aceasta să fie îndeplinită.” [Muslim]

6. Dreptul la a fi tratați în mod egal, fără a îi favoriza pe unii în detrimentul

celorlalți în ceea ce privește cadourile sau timpul petrecut cu ei, provocând astfel neascultarea față de părinți și resentimente sau ură între frați. Numan ibn Bașir (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Tatăl meu mi-a donat câteva dintre proprietățile sale, dar mama mea, ‘Amrah bint Rawahah, mi-a spus că nu va accepta așa ceva decât dacă el îl face pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) martor la aceasta. De aceea, tatăl meu s-a dus la Mesagerul lui Allah (ﷺ) pentru a îl face martor la donația pe care mi-a făcut-o. Mesagerul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat: «Ai dat (echivalentul acestora) la fiecare dintre copiii tăi?» El a răspuns: «Nu.» Mesagerul lui

Allah (ﷻ) a spus: «Aveți teamă de Allah și fiți drepecți cu copiii voștri!» Atunci, tatăl meu s-a întors și a luat înapoi ceea ce îmi donase.” [Muslim]

- Drepturile rudelor

Rudele sunt acele persoane cu care împărțim același sânge. Islamul îi îndeamnă pe oameni la ajutorarea acestora și la întreținerea lor – pentru cei care își pot permite aceasta – precum și la satisfacerea nevoilor lor prin intermediul carității obligatorii sau voluntare, la sprijinul moral, interesându-se de situația lor, și la tratarea lor cu afecțiune, împărțind cu ele tristețile și bucuriile lor. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați (unii pe alții) și (fiți cu frică de ruperea) legăturilor de rudenie (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:1]

Islamul îi încurajează pe musulmani să păstreze relațiile cu rudele lor, chiar dacă acestea nu își doresc același lucru. Mesagerul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Persoana care menține în mod perfect legăturile de rudenie nu este cea care o face deoarece primește o răsplată de la rudele sale (pentru că este bună cu ele și le face bine), ci persoana care menține în mod perfect legăturile de rudenie este aceea care menține legăturile cu rudele sale chiar dacă

acestea rup legăturile de rudenie cu ea.” [Al-Bukhari]

Islamul avertizează cu asprime împotriva ruperii legăturilor de rudenie, considerând aceasta a fi un păcat major. Trimisul lui Allah (ﷺ) a spus:

„Allah a creat creația, iar atunci când a terminat, rahm (pânțele) s-a ridicat și Allah (i-) a spus: «Oprește-te! Ce dorești?» Acesta a spus: «În acest loc caut adăpost la Tine de toți cei care mă rup (adică rup legăturile de rudenie.)» Allah a întrebat: «Ai fi mulțumit dacă aș păstra o relație bună cu cel care va păstra o relație bună cu tine și aș rupe relația cu cel care va rupe relația cu

tine?» Acesta a răspuns: «Da, o, Domnul meu.» Allah a spus: «Atunci aceasta este pentru tine.» Apoi, Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a recitat următorul verset: „Și dacă vă întoarceți voi (vă îndepărtați de la credință), nu s-ar putea să semănați voi stricăciune pe Pământ și să rupeți legăturile voastre de rudenie (ați reveni la starea de scindare anterioară apariției islamului care v-a unit și v-a poruncit să faceți bine pe Pământ și să păstrați legăturile de sânge)?”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 47:22]” [Al-Bukhari]

- Drepturile conducătorilor asupra celor conduși

1. Dreptul la ascultare, atât timp cât nu poruncesc ceva ce implică neascultare față de Allah Preaînaltul. Astfel, ascultarea față de conducător este echivalentă cu ascultarea față de Allah Preaînaltul și neascultarea față de conducător este echivalentă cu neascultarea față de Allah Preaînaltul. El, Cel Atotputernic, **spune:**

„O, voi cei care credeți! Fiți cu supunere față de Allah și fiți cu supunere (**ascultare**) față de Trimisul Său și față de conducătorii voștri (**învățații și conducătorii; supunerea față de aceștia din urmă este o datorie, cu condiția ca ei să poruncească binele și ascultarea față de Allah!**) (...).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:59]

2. Dreptul la consiliere, loialitate și călăuzirea către ceea ce este benefic atât pentru ei, cât și pentru cei care se află sub autoritatea lor. În acest sens, Allah Preaînaltul le spune lui Moise și Aaron (**Pacea fie asupra lor!**) atunci când îi trimite la Faraon:

„Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme (**porunca le este adresată lui Moise și lui Aaron!**)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 20:44]

3. Dreptul la sprijinul celor care se află sub autoritatea lor pe timp de

adversitate și la abținerea acestora de la a se răzvrăti împotriva lor, chiar dacă fac parte din opoziție. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Atunci când sunteți uniți sub autoritatea unui lider, ar trebui să ucideți pe oricine urmărește să vă compromită solidaritatea sau să vă perturbe unitatea.” [Muslim]

● Drepturile celor conduși asupra conducătorilor

1. Islamul poruncește tratarea acestora cu dreptate, respectând drepturile fiecăruia dintre ei. Conducătorul trebuie să fie corect față de ei în distribuirea responsabilităților și

aplicarea legii, tratându-i pe toți în mod egal, fără a favoriza pe unul în detrimentul celorlalți sau un grup în detrimentul altuia. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel mai aspru pedepsit dintre oameni în Ziua Învierii este un lider nedrept.”
[At-Tabarani]

2. Islamul le interzice conducătorilor să comită o nedreptate, înșelăciune sau trădare față de cei care se află sub autoritatea lor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Allah îi va interzice intrarea în Paradis fiecărui individ căruia i-a fost încredințată conducerea asupra unei

comunități și moare în timp ce îi înșală pe membrii acesteia.” [Convenit]

3. Conducătorii au obligația de a îi consulta pe cei care se află sub autoritatea lor în chestiunile legate de interesele lor politice, sociale și economice, și în special în cele pentru care islamul nu a stabilit reguli anterioare. Ei trebuie să le acorde celor pe care îi conduc libertatea de a își exprima în mod liber gândurile, ideile și punctele de vedere. Se recomandă acceptarea sugestiilor acestora în cazul în care acestea sunt în interesul tuturor.

Allah Preaînaltul spune:

„Și datorită Îndurării lui Allah, tu, (Mohammed), ai fost așa de blând cu

ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta. Deci iartă-le lor și roagă-te (lui Allah) pentru iertarea lor!

Sfătuiește-te cu ei asupra treburilor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:159]

4. Conducătorii au obligația de a stabili regulile și de a îi judeca pe cei care se află sub autoritatea lor pe baza Legii islamice. Astfel, nu există spațiu pentru opiniile sau pasiunile personale care pot conduce la greșeli sau nedreptăți.

5. Conducătorii au obligația de a fi accesibili și de a se pune la dispoziția celor care se află sub autoritatea lor.

Astfel, le sunt interzise aroganța și ridicarea de bariere care să îi împiedice pe cei conduși să aibă acces la ei. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel care este numit într-o poziție de autoritate în ceea ce privește chestiunile musulmanilor, însă se izolează (**de aceștia**), nu le îndeplinește nevoile sau dorințele și îi lasă în sărăcie, Allah se va menține departe de el, nu îi va îndeplini nevoile sau dorințele și îl va lăsa în sărăcie în Ziua Învierii.” [Abu Dawud și Al-Hakim]

6. Conducătorii au obligația de arăta compasiune față de cei conduși și de a nu le impune mai mult decât pot

suporta, îngreunându-le viața. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„O, Allah! tratează-i cu asprime pe aceia care conduc Ummah (comunitatea) mea cu asprime și tratează-i cu blândețe pe cei care conduc Ummah mea cu blândețe!”

[Muslim]

- Drepturile vecinilor

Islamul poruncește tratarea cu bunătate a vecinilor în orice situație. Allah Preaînaltul spune:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat (apropiat prin

vecinătate sau înrudire) și cu vecinul străin (vecinul îndepărtat de care nu te leagă relații de rudenie), cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte (robii aflați în stăpânirea voastră), căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:36]

Acesta interzice rănirea vecinilor prin cuvinte sau acțiuni. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un om a venit la Profetul Mohammed (ﷺ) și i-a spus:

„«O, Trimis al lui Allah, cutare femeie își petrece zilele postind, nopțile în rugăciune, însă își jignește vecinii.»

Profetul (ﷺ) a spus: «Faptele bune nu-i vor fi de niciun folos, iar ea va intra în Iad.» Apoi, omul a spus: «Cutare femeie îndeplinește numai rugăciunile obligatorii și dă bucățele de ثور (un tip de iaurt bine încheșat care se găsește numai în unele țări arabe și nu are echivalent în limba română) drept caritate, însă nu jignește pe nimeni.» Profetul (ﷺ) a spus: «Ea va intra în Paradis.»” [Al-Bukhari, Al-Adab Al-Mufrad]

Islamul a ridicat statutul vecinilor și le-a acordat numeroase drepturi. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Îngerul Jibril a continuat să mă sfătuiască în ceea ce privește (tratarea)

vecinilor (cu politețe și bunătate), până când am crezut că îmi va porunci (de la Allah) să îi fac moștenitori.” [Al-Bukhari]

Tratarea cu răutate a vecinilor este un semn al necredinței. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«(Jur) Pe Allah, el nu este un credincios! (Jur) Pe Allah, el nu este un credincios! (Jur) Pe Allah, el nu este un credincios!» Ei au întrebat: «Cine, o, Mesager al lui Allah?» El (ﷺ) a spus: «Cel al cărui vecin nu se simte în siguranță de răul lui.»” [Al-Bukhari și Muslim]

Este recomandată îndurarea cu răbdare a răutăților venite din partea vecinilor și tratarea lor cu indulgență și bunătate. Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că un om a venit la Profetul Mohammed (ﷺ) și i-a spus:

„«O, Mesager al lui Allah, am un vecin care îmi face rău.» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Du-te și scoate-ți lucrurile în drum!» Omul și-a luat lucrurile și le-a scos în drum, iar oamenii s-au adunat în jurul lui și l-au întrebat: «Ce s-a întâmplat?» El a răspuns: «Un vecin de-al meu îmi face rău, iar atunci când i-am spus aceasta Trimisului lui Allah, el (ﷺ) mi-a spus: „Du-te și scoate-ți lucrurile în drum!”» Oamenii au început să spună: «O Allah, blestemă-

! O, Allah, fă-l să cadă în dizgrație!»

Când a auzit acest lucru, vecinul a ieșit la om și i-a spus: «Mergi înapoi la casa ta! (Jur) pe Allah că nu îți voi mai face rău.»” [Al-Bukhari, Al-Adab Al-Mufrad]

În islam, vecinul se bucură de drepturi chiar dacă nu este musulman. Mujahid (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Familia lui ‘Abd Allah ibn ‘Amr a sacrificat o oaie și, atunci când el a sosit, a întrebat: «I-ați dat o parte din ea și vecinului nostru evreu? I-ați dat o parte din ea și vecinului nostru evreu? L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (ﷺ) spunând: „Îngerul Jibril a continuat să mă sfătuiască în ceea ce privește

(tratarea) vecinilor (cu politețe și bunătate), până când am crezut că îmi va porunci (de la Allah) să îi fac moștenitori.”»” [At-Tirmidhi]

- Drepturile companionilor

Islamul îndeamnă la tratarea cu bunătate a companionilor și prescrie anumite drepturi pe care aceștia le au, precum cel la ajutor și la sfaturi sincere. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel mai bun companion înaintea lui Allah Cel Atotputernic este cel care este cel mai bun cu companiile săi și cel mai bun vecin înaintea lui Allah

este cel care este cel mai bun cu vecinii lui.” [At-Tirmidhi]

- Drepturile oaspeților

Printre drepturile de care se bucură oaspeții se află faptul că aceștia trebuie să fie onorați. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«Cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi trebuie să își servească vecinul cu generozitate și cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi trebuie să își trateze oaspetele cu generozitate oferindu-i dreptul său.» Cineva a întrebat: «Care este dreptul său, o, Mesager al lui Allah?» El (ﷺ) a răspuns: «(Să fie servit timp de) o zi și o noapte cu cele mai

bune mâncăruri și trei zile (cu mâncare obișnuită), iar dacă stă mai mult, ceea ce va fi cheltuit pentru el va fi considerat caritate (pentru gazdă). Și cel care crede în Allah și în Ziua de Apoi trebuie să vorbească în cel mai bun mod cu putință (să se abțină de la răutăți sau vorbire indecentă) sau să tacă.” [Al-Bukhari]

În islam, onorarea oaspeților face parte dintre faptele bune. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu este un om mai bun decât cel care ia frâiele (calului său), luptă pe Calea lui Allah și se îndepărtează de faptele rele ale oamenilor, la fel cum nu este om mai bun decât cel care își

păstorește turma, își onorează oaspetele și îi acordă acestuia drepturile sale.” [Ahmad și Al-Hakim]

Pe de altă parte, oaspetele trebuie să ia în considerare situația gazdei sale și să nu îi impună mai mult decât ceea ce aceasta poate face. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«Nu este corect ca un musulman să stea cu fratele său până când îl face pe acesta să cadă în păcat.» Oamenii au întrebat: «O, Mesager a lui Allah, cum poate el (oaspetele) să o facă (pe gazdă) să comită un păcat?» El (ﷺ) a răspuns: «Rămânând în casa ei până când aceasta nu mai are (suficienți bani) încât să îl întrețină.»” [Muslim]

- Drepturile celor săraci și nevoiași

Allah Preaînaltul îi laudă pe cei care cheltuiesc pe Calea Sa pentru a acoperi nevoile celor săraci și nevoiași. El, Cel Atotputernic, [spune](#):

„Și în averea lor se afla un drept pentru cerșetor și pentru cel nevoiaș.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [51:19](#)]

Mai mult decât atât, islamul consideră caritatea pe care omul o distribuie între frații săi nevoiași ca fiind una dintre cele mai bune fapte care îl apropie pe acesta de Allah Preaînaltul. El, Cel Atotputernic, [spune](#):

„Cuvioșia nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvioșia este a crede în Allah și în Ziua de Apoi, în îngerii, în Carte și în Profeți, a da din avere – în pofida iubirii pentru ea – rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului (călătorul care nu mai are bani pentru a se întoarce acasă), cerșetorului și pentru răscumpărarea robilor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:177]

Islamul îi amenință cu o pedeapsă dureroasă în Ziua Învierii pe cei care își tezurizează averea și nu dau din aceasta dreptul lui Allah Preaînaltul. El, Cel Atotputernic, spune:

„(...) Iar aceleora, care strâng (adună și teaurizează bani fără să achite caritatea anuală obligatorie) aur și argint și nu le cheltuiesc pe Calea lui Allah, vestește-le osândă dureroasă.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:34]

Din aceste motive, islamul a făcut obligatorie caritatea anuală, care este unul dintre stâlpii de bază ai islamului, fiind obligatorie pentru fiecare musulman care deține o cantitate de bani mai mare decât cea necesară pentru acoperirea nevoilor sale pentru o durată de un an lunar. Allah Preaînaltul spune:

„Și, de fapt, nu li s-a poruncit lor (în acest Coran) altceva (față de ceea ce li s-a poruncit deja în Scripturile lor originale) în afară de adorarea (doar a) lui Allah, și să Îi fie devotați în ceea ce privește religia și să fie hunafa' (să stea departe de politeism și să încline spre monoteism), să efectueze rugăciunea și să ofere zakāh (caritatea obligatorie anuală): și aceasta este religia corectă (și dreaptă).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 98:5]

Allah Însuși a determinat care sunt persoanele ce au dreptul la a primi caritatea. El, Cel Atotputernic, spune:

„Milosteniile (din caritatea anuală obligatorie) sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostenesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună (întru credință) (noii convertiți la islam a căror credință nu este încă suficient de puternică), pentru slobozirea robilor, pentru cei îndatorați greu, pentru calea lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum (cu condiția ca scopul călătoriei să nu fie săvârșirea unui păcat). (Aceasta este) poruncă de la Allah, iar Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Hakīm (Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:60]

Allah Preaînaltul îi avertizează pe cei care refuză să își îndeplinească această obligație, **spunând:**

„Să nu creadă aceia care sunt zgârciți cu ceea ce Allah le-a dăruit din Harul Său că aceasta este spre binele lor! Dimpotrivă, aceasta este spre răul lor, căci cele cu care au fost zgârciți li se vor încolăci (în jurul gâturilor) în Ziua de Apoi (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:180]

Domeniul muncii

Islamul a definit un set de reguli și principii cu privire la muncă și muncitori care reglementează relațiile dintre angajatori și angajați pentru a

asigura drepturile ambelor părți și a crea între cele două grupuri o relație de prietenie și dragoste, care nu se limitează doar la interesele materiale.

- Drepturile angajaților

Islamul stabilește că relația dintre angajator și angajați trebuie să fie una bazată pe frăție, egalitate și demnitate. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus în acest sens:

„(...) Servitorii tăi sunt frații tăi pe care Allah i-a pus sub autoritatea ta. Oricine îl are pe fratele său sub autoritatea sa, să-l hrănească din ceea ce mănâncă, să-l îmbrace cu ceea ce se îmbracă și să nu-l împovăreze cu mai mult decât

poate suporta. Dacă îl împovărați cu mai mult decât poate îndura, atunci ajutați-l.” [Al-Bukhari]

Islamul garantează drepturile angajaților, așa cum este cel la a primi un salariu. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Allah Preaînaltul spune: «Voi fi Adversarul a trei (categorii de) oameni în Ziua Învierii: al celui care promite ceva în Numele Meu și își încalcă promisiunea, al celui care vinde un om liber și cheltuiește banii primiți în schimbul lui și al celui care angajează un muncitor, de a cărui muncă profită din plin, însă nu îi plătește salariul său.»” [Al-Bukhari]

Islamul stabilește că muncitorul trebuie să fie plătit imediat după finalizarea lucrărilor sale. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Dați-i muncitorului salariul lui înainte ca sudoarea să i se usuce!” [Ibn Majah]

În plus, acesta interzice împovărarea angajaților cu mai mult decât pot suporta, fiind obligatorie plata unei compensații în situația în care acest lucru se întâmplă. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus în acest sens:

„(...) Dacă îl împovărați cu mai mult decât poate îndura, atunci ajutați-l.”
[Al-Bukhari]

- Drepturile angajatorului

În același mod în care islamul i-a poruncit angajatorului să respecte drepturile angajaților, el le-a poruncit angajaților să respecte drepturile angajatorului, îndeplinindu-și obligațiile în cel mai bun mod cu putință și fără întârzieri care îi pot cauza probleme. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, Allah iubește ca atunci când faceți un lucru să îl faceți în cel mai bun mod cu putință.” [Al-Baihaqi, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih Al-Jamī‘]

Pentru a îi încuraja pe angajați să își îndeplinească obligațiile în cel mai bun mod cu putință, protejându-și

demnitatea și onoarea, islamul a făcut din munca lor cea mai bună sursă de câștig, dacă aceștia își fac datoria în mod adecvat. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel mai bun câștig este cel dobândit cu propriile mâini, într-o manieră adecvată.” [Ahmad]

Drepturile celorlalte creaturi

Islamul nu se limitează la garantarea drepturilor omului, ci stabilește, de asemenea, drepturile animalelor, a căror încălcare poate constitui un motiv pentru a ajunge în Iad. Printre aceste drepturi, **se numără următoarele:**

- Drepturile animalelor

1. Dreptul la hrană și la a nu fi închise, cauzându-le moartea din cauza foamei și a setei. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„O femeie a fost pedepsită pentru că a ținut o pisică legată până când a murit și, drept pedeapsă (pentru aceasta), ea a fost aruncată în Iad. Ea nu a hrănit-o și nu i-a dat apă atunci când a închis-o și nici nu a lăsat-o liberă să mănânce insectele Pământului.” [Al-Bukhari și Muslim]

2. Dreptul la a fi tratate cu bunătate, evitând maltratarea sau împovărarea lor cu mai mult decât pot duce. Odată, Mesagerul lui Allah (ﷺ) a trecut pe lângă o cămilă foarte slabă și a spus:

„Aveți teamă de Allah cu privire la aceste animale necuvântătoare!
Călăriți-le atunci când sunt în condiții potrivite (pentru aceasta) și sacrificați-le și mâncați-le carnea atunci când sunt în condiții potrivite (pentru aceasta)!”
[Abu Dawud și Ahmad]

3. Islamul interzice luarea animalelor drept țință sau distracția pe seama lor. Ibn ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că a trecut pe lângă doi tineri din tribul Quraiș care legaseră o pasăre și o foloseau drept țință. El (Allah să fie mulțumit de el!) i-a întrebat:

„Cine a făcut aceasta? Fie ca Allah să îl blesteme pe cel care a făcut acest

lucru, deoarece Trimisul lui Allah (ﷺ) i-a blestemat pe cei care iau orice are suflet drept țintă.” [Al-Bukhari și Muslim]

4. Islamul interzice mutilarea animalelor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Fie ca Allah să îl blesteme pe cel care mutilează animale!” [Al-Bukhari]

5. Islamul interzice intimidarea, rănirea sau terorizarea animalelor. ‘Abd Allah ibn Mas’ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Călătoream în compania Mesagerului lui Allah (ﷺ) și el (ﷺ) a mers să răspundă chemării naturii. În timp ce

era plecat, am văzut o pasăre cu cei doi pui ai săi. Noi am luat puii și pasărea mamă bătea din aripi cu disperare.

Atunci când Mesagerul lui Allah (ﷺ) s-a întors, el (ﷺ) a întrebat: «Cine a tulburat această pasăre, luându-i puii? Dați-i puii înapoi!» Apoi, a văzut o colonie de furnici pe care noi am ars-o și a întrebat: «Cine a ars aceasta?» Noi am răspuns: «Noi.» El (ﷺ) a spus: «Cu adevărat, nimeni nu ar trebui să pedepsească cu foc în afară de Domnul Focului.» [Abu Dawud]

6. În cazul sacrificării animalelor pentru consum, islamul poruncește îndurarea față de acestea, evitând ascuțirea cuțitului sau sacrificarea unui alt animal în fața lor, precum și ruperea

gâtului sau jupuirea pielii înainte de a muri. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, Allah a prescris ihsān (bunătatea) pentru toate. Deci, atunci când ucideți, trebuie să ucideți în cel mai blând mod cu putință, iar atunci când sacrificați, trebuie să sacrificați în cel mai blând mod cu putință. Ascuțiți lama cuțitului pentru a înjunghia cu ușurință (reducând durerea animalului).” [Muslim]

Cu toate acestea, islamul poruncește uciderea unor anumite animale și insecte care reprezintă o amenințare pentru viața omului, având drept scop prezervarea acesteia, deoarece Allah

Preaînaltul l-a preferat pe om înaintea tuturor animalelor și insectelor.

Așadar, dacă acestea sunt drepturile animalelor, ce putem spune despre cele ale ființelor umane, pe care Allah Preaînaltul le-a preferat înaintea tuturor animalelor?! El, Cel Atotputernic, **spune:**

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam (înzestrându-i cu darul vorbirii, cu rațiune, cu capacitatea de a distinge lucrurile și de a stăpâni peste tot ceea ce se află pe Pământ) și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare (le-am creat posibilitatea să se deplaseze pentru a-și agonisi mijloacele de existență) și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și

i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:70]

Drepturile animalelor nu reprezintă doar o îndurare față de ele, ci pot constitui motivul iertării păcatelor și al intrării în Paradis. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«În vreme ce un om se afla (mergând) pe drum, setea lui s-a întetit și (când) a găsit o fântână, a coborât în ea, a băut apă și (apoi) a ieșit. Când (a dat să plece), a văzut un câine care gâfâia și lungea noroiul din cauza setei excesive. Omul și-a spus: „Cu adevărat, acest câine suferă de sete așa cum am suferit

și eu.” Și a coborât el (din nou) în fântână, și-a umplut încălțăminte cu apă și i-a dat să bea câinelui. Allah a apreciat fapta sa și l-a recompensat cu iertarea păcatelor lui.» (Cei care ascultau) au spus: «O, Mesager al lui Allah, vom fi recompensați chiar și pentru tratamentul bun arătat față de animale?» (Profetul – ﷺ) a spus: «Da, este o răsplată pentru orice lucru bun pe care îl faceți oricărei ființe vii.»” [Al-Bukhari și Muslim]

- Drepturile copacilor și ale plantelor

Islamul le-a permis oamenilor să tragă beneficii de la copaci și plante, care constă, printre altele, din consumul

fructelor acestora, însă a interzis tăierea lor fără nicio necesitate, îndemnând la prezervarea și la multiplicarea acestora. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Dacă Ceasul (Ziua Judecării) vine atunci când unul dintre voi ține în mână un răsad de palmier (ce urmează a fi plantat), atunci, dacă îl poate planta, trebuie să o facă.” [Al-Bukhari]

Islamul îndeamnă la plantarea de copaci și alte plante care le aduc beneficii oamenilor, considerând aceasta un act de caritate pentru care omul este recompensat. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Nu există niciun musulman care plantează un copac sau niște semințe din care apoi o pasăre, o persoană sau un animal mănâncă, fără ca aceasta să fie considerată o caritate pentru el.”

[Muslim]

- Drepturile drumurilor și ale piețelor

Islamul le-a acordat drepturi chiar și drumurilor și piețelor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«Evitați să stați în drum!» Ei (companionii) au spus: «O, Mesager al lui Allah, nu avem alt loc pentru a ne aduna și vorbi!» Atunci, Profetul (ﷺ) le-a spus: «Dacă trebuie neapărat să

faceți acest lucru, atunci oferiți-i drumului drepturile sale!» Ei l-au întrebat: «Și care sunt drepturile drumului?» Profetul (ﷺ) le-a răspuns: «A-ți pleca privirea (pentru a nu privi insistent la membrii de sex opus), a se abține de la a face rău altora, a răspunde la salut, a porunci ceea ce este permis și a opri de la ceea ce este interzis.»” [Al-Bukhari și Muslim]

1. Îndepărtarea de pe drum a orice le poate dăuna trecătorilor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Credința (imān) are șaiszeci de ramuri diferite. Cea mai înaltă dintre toate este mărturisirea de credință: Lā ilāha illa Allah (Nu există altă divinitate demnă

de adorare în afară de Allah), iar cea mai joasă dintre ele este acțiunea de a îndepărta un lucru dăunător de pe un drum public. Modestia este o ramură a credinței.” [Al-Bukhari și Muslim]

2. Menținerea curățeniei pe străzi și în piețe. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«Aveți teamă de cele două obiceiuri care vă pot aduce blestemul!»

Companionii au întrebat: «Care sunt acele două obiceiuri care pot aduce blestemul?» Profetul (ﷺ) le-a răspuns:

«A răspunde la chemarea naturii în locuri pe unde oamenii merg sau în locuri în care ei se adăpostesc și se odihnesc (la umbră).»” [Muslim și Abu Dawud]

3. Dacă nimeni nu protejează, apără și impune punerea în aplicare a acestor drepturi, obligându-i pe oameni să le respecte - având în vedere că există persoane care le vor respecta numai cu forța - acestea vor rămâne doar niște idealuri care nu vor deveni realitate niciodată. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(Jur) pe Cel în Mâna Căruia se află sufletul meu că fie porunciți binele și interziceți răul, fie Allah va trimite în curând o pedeapsă asupra voastră și atunci Îl veți chema, însă El nu vă va răspunde.” [Ahmad, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih At-Targhib wa at-Tahrib, nr. 2313]

Drepturile și obligațiile publice și generale

Islamul le poruncește musulmanilor să se preocupe de situația fraților lor oriunde s-ar afla. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Credincioșii, în dragostea, mila și sentimentele unora față de alții sunt precum un trup: dacă o parte a acestuia simte durere, atunci toate celelalte părți ale corpului simt durere prin febră și somnolență.” [Al-Bukhari]

În plus, acesta le poruncește musulmanilor să se străduiască pentru a îmbunătăți condițiile de viață ale

fraților lor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Niciunul dintre voi nu crede (cu adevărat) până când nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește pentru sine.”
[Al-Bukhari și Muslim]

Musulmanii au obligația de a îi ajuta pe frații lor în credință pe timp de criză și calamități. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„«Un dreptcredincios este asemeni cărămizilor unui zid pentru alt dreptcredincios, întărindu-se unul pe altul.»», spunând aceasta, Profetul (ﷺ) și-a împreunat mâinile, încrucișându-și degetele.” [Al-Bukhari și Muslim]

De asemenea, musulmanii trebuie să îi ajute și să îi salveze pe frații lor atunci când aceștia au nevoie. **Allah** Preaînaltul spune:

„(...) Iar de vă vor cere ei ajutor, în sprijinul religiei, aveți datoria de a le acorda ajutor (**împotriva idolatrilor**), dar nu împotriva unui neam dacă între voi și între el este un legământ, căci Allah este Cel care Vede ceea ce faceți voi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **8:72**]

Sunt interzise abandonarea sau trădarea lor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Niciun om (**musulman**) nu va abandona un om care este musulman într-un loc în care onoarea și demnitatea i-ar putea fi încălcate fără ca Allah să îl abandoneze într-un loc în care să își dorească Ajutorul Său și niciun om (**musulman**) nu va ajuta un om care este musulman într-un loc în care onoarea și demnitatea i-ar putea fi încălcate fără ca Allah să îl ajute într-un loc în care își dorește Ajutorul Său.” [Ahmad și Abu Dawud, clasificat hasan de către Al-Albani în Sahih Al-Jamī‘]

Pentru a proteja drepturile umane și societatea islamică, Allah Preaînaltul i-a revelat Profetului Său (ﷺ) porunci și interziceri care garantează prezervarea

și inviolabilitatea acestora, stabilind limite și pedepse atât pentru această viață, cât și pentru Viața de Apoi.

Printre aceste porunci și interziceri se numără următoarele:

1. islamul interzice abuzul de putere pentru a atinge anumite scopuri personale. Din acest motiv, conducătorul are dreptul de a recupera bunurile dobândite în acest fel și a le înapoia trezoreriei islamice. Abu Humayd As-Sa‘idi (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Profetul (ﷺ) a numit un bărbat din tribul lui Al-Azd, care se numea Ibn ‘Utbiyyah, pentru colectarea carității anuale obligatorie (zakāh). Când s-a

Întors, acesta i-a spus: «Acesta (zakāh) este pentru tine și acesta mi-a fost dat drept cadou.» Profetul (ﷺ) a spus: «De ce nu a rămas în casa tatălui și a mamei sale pentru a vedea dacă i se vor da cadouri sau nu? (Jur) pe Cel în Mâinile Căruia se află viața mea că oricine ia ceva din zakāh în mod nelegitim îl va purta în jurul gâtului în Ziua Învierii. Dacă va fi o cămilă, aceasta va mârâi, dacă va fi o vacă, aceasta va mugii, și dacă va fi o oaie, aceasta va behăi.» Apoi, Profetul (ﷺ) și-a ridicat mâinile până când i-am putut vedea albeața de la subsuoară și a spus de trei ori: «O, Allah, oare nu am transmis Mesajul Tău?»” [Al-Bukhari și Muslim]

2. Islamul interzice orice formă de violență fizică, precum lovirea cu mâna sau ceva asemănător, sau verbală, precum calomnia, mărturia mincinoasă sau jignirea. **Allah Preaînaltul spune:**

„Iar aceia care îi vor necăji pe dreptcredincioși și pe dreptcredincioase, fără ca ei să fi agonisit (ceva pentru care să merite aceasta), aceia vor avea parte de ponegrire și de păcat învederat.”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 33:58]

3. Islamul interzice violarea intimității oamenilor și spionarea lor. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Nu vă spionați (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:12]

Allah Cel Atotputernic spune, **de asemenea:**

„O, voi cei care credeți! Nu intrați în alte case afară de casele voastre, înainte de a cere îngăduința și a-i saluta pe sălășluitoarii lor! Aceasta este mai bine pentru voi (**decât să intrați dând buzna**). Poate că voi veți lua aminte! ~ Iar dacă nu găsiți pe nimeni în ele, nu intrați până ce nu vi se îngăduie vouă! Iar dacă vi se spune vouă **«Întoarceți-vă!»**, atunci întoarceți-vă! Aceasta este mai curat pentru voi, iar Allah este Bineștiutor a

ceea ce faceți voi.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:27-28]

4. Islamul interzice toate formele de nedreptate, fie că acestea sunt comise împotriva celorlalți sau împotriva propriului sine. **Allah Preaînaltul spune:**

„Allah poruncește (în ceea ce a revelat prin Coran) dreptatea, îndeplinirea faptei bune (răsplătind binele cu un bine și mai mare și iertând răul) și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte (de Sfaturile și Poruncile lui Allah). ~ Țineți-vă legământul față de Allah (legământul făcut Profetului

Mohammed odată cu primirea islamului și în general toate legămintele făcute de oameni), după ce l-ați făcut și nu încălcați jurămintele după ce le-ați întărit și după ce l-ați luat pe Allah drept chezaș pentru voi, căci Allah știe ceea ce faceți (și El vă va judeca pentru faptele săvârșite).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:90-91]

Allah Preaînaltul spune într-un **hadith Qudsi**:

„O, robii Mei! Mi-am interzis nedreptatea Mie Însuși și v-am interzis-o și vouă, așa că nu vă asuprați unii pe alții!” [Muslim]

5. Islamul interzice nedreptatea chiar și față de cei care nu împărtășesc aceeași credință sau religie cu noi, poruncind tratarea lor cu dreptate și îndurare.

Allah Preaînaltul spune:

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia **(necredincioșii)** care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreți **(cei care se poartă cu dreptate)**.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 60:8]

6. Islamul interzice jignirea credințelor altora, deoarece acest lucru ar putea conduce la un schimb de cuvinte grele

între cele două părți și apoi la ură și resentimente, acestea împiedicând recunoașterea adevărului. **Allah Preaînaltul spune:**

„Nu-i ocărâți pe aceia care sunt invocați afară de Allah (**idolii pe care-i adoră păgânii**), ca să nu-L ocărăscă ei pe Allah, întru dușmănie și nepricepere! Astfel am împodobit Noi (**în ochii**) fiecărei comunități făptuirea sa. Apoi, la Domnul lor va fi întoarcerea (**la Învierea ce va urma morții**) lor și El le va vesti despre ceea ce au înfăptuit ei (**în timpul vieții, și îi va pedepsi**).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **6:108**]

În schimb, islamul prevede principiul dialogului constructiv și obiectiv, care clarifică adevărul și se bazează pe reguli și standarde care trebuie respectate. **Allah Preaînaltul spune:**

„Spune (o, Mohammed): «O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi (veniți, să fim cu toții pe picior de egalitate): să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți(-le): „Mărturișiți (cel puțin) că noi suntem supuși (musulmani)!,,»” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:64]

7. Islamul interzice toate formele de corupție. **Allah Preaînaltul spune:**

„Nu faceți stricăciune pe Pământ, după buna lui întocmire (după ce Allah l-a creat și l-a rânduit astfel încât să fie potrivit pentru toate fapăturile sale), ci chemați-L pe El cu frică și nădejde (cu frică de pedeapsa Lui și cu nădejde în răsplata Lui), căci Îndurarea lui Allah este aproape de aceia care săvârșesc bine.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 7:56]

8. Islamul interzice constrângerea în religie și forțarea oamenilor să își schimbe credința. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [10:99](#)]

Aceasta nu înseamnă că trebuie să fie abandonate invitarea persoanelor la religia lui Allah și transmiterea Mesajului Său în cel mai bun mod cu putință, astfel încât oamenii să afle adevărul cu privire la islam.

Transmiterea religiei este o obligație a fiecărui musulman, acesta fiind un Mesaj pentru întreaga omenire și nu doar pentru un anumit grup. Odată ce Mesajul islamului a fost transmis, călăuzirea către adevăr se află în

Mâinile lui Allah Preaînaltul, și nu în cele ale oamenilor.

9. Islamul poruncește consultarea, făcând din aceasta unul din principiile fundamentale ale religiei (mai ales în chestiuni care nu au fost tratate în Nobilul Coran sau Sunnah Profetului Mohammed - ﷺ), căutând garantarea drepturilor tuturor membrilor societății musulmane. **Allah Preaînaltul spune:**

„Pentru aceia care răspund Domnului lor (când îi cheamă să-L adore numai pe El singur) și îndeplinesc rugăciunea, iar pentru treburile lor (țin) sfat laolaltă (se consultă în adoptarea de hotărâri în legătură cu treburile generale ale comunității; verset important care pune

în evidentă una dintre trăsăturile însemnate ale islamului, devenită principiu constituțional al comunității islamice) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:38]

Allah Preaînaltul i-a poruncit Nobilului Profet (ﷺ) să pună în aplicare acest principiu, astfel încât să fie un exemplu pentru toți oamenii. El, Cel Atotputernic, spune:

„(...) Sfătuiește-te cu ei asupra treburilor (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:159]

10. Islamul poruncește acordarea drepturilor tuturor oamenilor și tratarea

acestora cu dreptate. **Allah Preaînaltul spune:**

„Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate! Cât de minunat este acest lucru la care vă povățuiește Allah! Allah este Samī‘ (Cel care Aude totul), Basīr (Atoatevăzător)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:58]

11. Islamul le poruncește musulmanilor să îi apere și să îi ajute pe cei oprimați, chiar dacă acest lucru presupune folosirea forței. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și ce este cu voi de nu luptați pe
Calea lui Allah, și pentru bărbații,
femeile și copiii slabi care zic:

«Domnul nostru! Scoate-ne pe noi din
cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne
nouă din Partea Ta un ocrotitor și dă-
ne nouă din Partea Ta un ajutor!»”

[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 4:75]

Având în vedere că există persoane
care ascultă numai cu forța, după cum
am precizat anterior, islamul a stabilit
anumite sisteme cu caracter executiv,
care trebuie puse în aplicare în mod
treptat pentru a garanta drepturile
tuturor membrilor societății
musulmane, asigurând respectarea
acestora și aplicându-le sancțiuni celor

care încalcă. Printre aceste sisteme se numără următoarele:

Sistemul judiciar

Acesta este un sistem administrativ independent de guvernul islamic, care are drept scop rezolvarea conflictelor dintre indivizi, acordarea lucrurilor care i se cuvin fiecărui om, impunerea dreptății, evitarea nedreptății, pedepsirea infractorilor și descurajarea acestora de la faptele rele prin punerea în aplicare a Legilor lui Allah Preaînaltul stabilite în Nobilul Coran și Sunnah Profetului Mohammed (ﷺ), care sunt cele două surse principale ale Legii islamice.

Persoanele care ocupă un post de judecător în islam trebuie să îndeplinească o serie de condiții, **printre care se numără următoarele:**

- trebuie să fie adulte și în deplinătatea facultăților mentale;
- trebuie să fie sănătoase, pentru a fi în măsură să își asume sarcinile și provocările acestei funcții;
- trebuie să aibă o bună cunoaștere a Legii islamice și să aibă capacitatea de a distinge între ceea ce este permis și ceea ce este interzis; trebuie să fie în măsură să stabilească similitudini și să deducă măsurile pe care trebuie să le ia în fiecare caz; trebuie să fie în măsură

să dea opinii coerente (**fatawa**) cu privire la chestiunile religioase și lumești;

➤ trebuie să fie sincere, să aibă un caracter moral și calități nobile, precum și un bun comportament; să se abțină de la faptele rele și să aibă o personalitate afabilă pentru ca verdictele sale să fie acceptate și credibile.

Fiecare om din societatea islamică, indiferent de religia sau credința sa, are dreptul să recurgă la justiție pentru a își cere drepturile atunci când acestea îi sunt încălcate și fiecare dintre cele două părți are dreptul la un tratament

echitabil din partea judecătorului.
Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cel care este încercat prin
responsabilitatea de a judeca între
musulmani trebuie să fie imparțial față
de ei în ceea ce privește privirea,
gesturile și poziția în care se așază. El
nu trebuie să ridice vocea la unul
dintre ei (la acuzat sau la reclamant),
lăsându-l pe celălalt.” [Al-Baihaqi,
clasificat da‘if]

Cu o altă ocazie, Profetul Mohammed
(ﷺ) i-a spus lui ‘Ali ibn Abu Talib
(Allah să fie mulțumit de el!), atunci
când l-a numit judecător:

„(...) Cu adevărat, Allah îți va călăuzi inima și îți va menține limba sinceră. Atunci când două părți litigante se află în fața ta, nu lua o decizie până când nu asculți ce are de spus a doua parte, în același mod în care ai ascultat ceea ce a avut de spus prima, pentru că astfel vei avea o idee mai clară cu privire la care este cea mai bună decizie (...)” [Ahmad și Abu Dawud]

În islam, omul se bucură de prezumția de nevinovăție până când este dovedită vinovăția sa. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Dacă li s-ar fi dat oamenilor tot ceea ce ar fi pretins (în litigii), unii ar fi cerut viața și averea altora, însă cel

care face acuzația trebuie să aducă dovezi, iar de la acuzat trebuie luat jurământul.” [Al-Bukhari și Muslim]

- Drepturile acuzatului în islam

În islam, acuzatul are drepturi care nu trebuie încălcate sub nicio formă.

Astfel, sunt interzise constrângerea, torturarea, terorizarea sau violența pentru a obține mărturisirea lui.

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Cu adevărat, Allah îi va tortura pe cei care îi torturează pe oameni în această viață.” [Muslim]

‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Nu trebuie să vă bazați pe ceea ce spune omul împotriva propriei persoane dacă acesta este torturat, terorizat sau închis pentru mărturisirea lui.”

- Responsabilitatea este individuală

În islam, nimeni nu poate fi condamnat pentru infracțiunea săvârșită de către altcineva și nicio pedeapsă nu trebuie să le dăuneze rudelor și familiei celui acuzat. **Allah Preaînaltul spune:**

„Cel care săvârșește o faptă bună (o face) pentru sine însuși, iar cel care face rău o face împotriva sa. Domnul tău nu este nedrept cu robii Săi (nu pedepsește pe nimeni decât după

păcatul său).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 41:46]

Profetul Mohammed (ﷺ) a spus, **de asemenea:**

„(...) Niciun suflet nu este responsabil pentru păcatul unui altuia.” [An-Nasa‘i]

Islamul stabilește anumite reguli și principii pentru sistemul judiciar. Scrisoarea pe care cel de al doilea calif al islamului, ‘Omar ibn al-Khattāb (Allah să fie mulțumit de el!), i-a trimis-o unui judecător subliniază importanța pe care islamul i-o acordă acestui domeniu, care are drept scop protejarea drepturilor membrilor

societății. În aceasta, **putem citi următoarele:**

„De la robul lui Allah, ‘Omar, emirul credincioșilor, pentru ‘Abd Allah ibn Qais. Pacea fie asupra ta! Cu adevărat, justiția este o obligație neechivocă a instanței de judecată și o cale de urmat. Astfel, dacă îți este prezentat un caz **(pentru a îl rezolva)**, încearcă să îl înțelegi **(mai întâi)**, deoarece este inutil să spunem adevărul dacă nu îl punem în aplicare. Fii imparțial în ceea ce privește poziția și privirea ta, astfel încât cel nobil să nu sperie la a fi favorizat și cel slab să nu dispere în ceea ce privește justiția. Acuzatorul să prezinte dovezile, iar acuzatul să jure, fiind permisă împăcarea între cele

două părți atât timp cât nu este făcut permis ceea ce este interzis sau interzis ceea ce este permis. Dacă după ce ai luat decizia, la revizuirea acesteia îți dai seama că adevărul este altul, nimic să nu te împiedice de la a o anula și a lua decizia corectă, pentru că nimic nu poate pune în discuție adevărul și să știi că revenirea la adevăr este mai bună decât persistarea în eroare. Încearcă să înțelegi lucrurile cu privire la care ai îndoieli în inima ta și despre care nu există informații în Nobilul Coran sau Sunnah Profetului (ﷺ). În acest caz, trebuie să cunoști dispozițiile asemănătoare ale Legii și să judeci cazurile prin analogie, luând decizia care Îi este cea mai plăcută lui Allah și

care se află cel mai aproape de adevăr după aprecierea ta. Oferă-le timp celor care fac o acuzație pentru a aduce dovezi. Dacă le aduc, acordă-le drepturile lor, iar dacă nu, aplică legea (luând o decizie în defavoarea lor).

Toți musulmanii sunt considerați a fi integri în ceea ce privește (acceptarea) mărturiei lor, excepție fiind cei care au fost condamnați la a fi biciuiți și cei care sunt cunoscuți pentru mărturie falsă sau sunt suspecti din cauza relației de rudenie cu cei implicați sau a loialității față de aceștia. Cu adevărat, Allah te-a salvat de ceea ce ascund inimile și te-a ajutat cu dovezile. Nu trebuie să îți faci griji, să devii intolerant sau să te plângi de

prejudiciul pe care îl poți cauza părților în chestiunile pentru care Allah oferă răsplată și de care este Mulțumit, deoarece Allah va aranja lucrurile între oameni și cel a cărui inimă se află în armonie cu El.” [Al-Daraqutni și Al-Baihaqi]

Există, într-adevăr, multe de spus cu privire la sistemul judiciar în islam, iar cei care doresc să afle mai multe informații pot apela la cărțile de specialitate care abordează acest subiect.

- Sistemul „hisbah”

Acesta este un sistem religios cu caracter voluntar, care constă din

eforturile depuse de oameni pentru respectarea Legii lui Allah Preaînaltul, prin îndemnarea la faptele bune și oprirea de la faptele rele, impunând respectarea legilor religioase, educându-i și pedepsindu-i pe cei care le încalcă și afectează condițiile de viață ale membrilor societății prin fraudă, vânzarea de produse ilegale, monopolul asupra produselor alimentare și orice alt fel de înșelăciune. Acesta asigură, de asemenea, supravegherea și controlul proprietății publice, demolând clădirile care amenință să se prăbușească pentru siguranța oamenilor. **Toate aceste acțiuni voluntare reprezintă o aplicare a următorului verset coranic:**

„Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni. Voi porunciți ceea ce este drept și opriți ceea ce este nedrept și credeți în Allah (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 3:110]

Acestea sunt îndeplinite, de asemenea, din teama față de Pedeapsa lui Allah Preaînaltul, deoarece El, Cel Atotputernic, [spune](#):

„Blestemați au fost aceia dintre fiii lui Israel care nu au crezut, prin ce au spus David și Isus, fiul Mariei, și aceasta pentru că s-au răzvrătit și au încălcat poruncile.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:78]

Fiecare membru al societății are obligația de a îndemna la bine și a opri de la rău în conformitate cu capacitatea și posibilitățile sale. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Acela dintre voi care vede un lucru rău, să îl schimbe cu mâna sa, dacă nu poate, atunci cu limba sa, iar dacă nu poate, atunci să îl urască în inima sa, și aceasta este cea mai slabă formă a credinței.” [Muslim]

Trebuie menționat faptul că oprirea de la rău are anumite condiții, una dintre ele fiind că aceasta nu trebuie să provoace un rău mai mare decât cel pe care dorim să îl evităm, obiectivul principal fiind corectarea unui rău.

Religia islamului cu care a fost trimis Mohammed (ﷺ), care a fost binecuvântat cu perspicacitate și înțelepciune, a stabilit drepturile omului într-un mod concis și cuprinzător. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Cu adevărat, viețile, averile și onoarea voastră sunt la fel de sacre și inviolabile cum este această zi sacră a voastră (ziua de Arafah din timpul Hajj-ului), din această lună sacră a voastră (luna Dhu-l-Hijjah, a douăsprezecea lună a calendarului islamic), în această localitate a voastră (Mecca și împrejurimile sale) (...)”
[Al-Bukhari]

Cele mai importante drepturi umane sunt enumerate în acest hadith, iar Legea islamică are drept scop prezervarea și apărarea acestora, precum și pedepsirea celor care le încalcă.

În rândurile următoare, vom prezenta Declarația Drepturilor Omului în Islam de la Cairo, însă trebuie menționat faptul că drepturile amintite în aceasta sunt doar niște principii generale, deoarece drepturile omului în islam sunt legate unele de altele, fiind interdependente. Aceste reguli generale includ ramuri care, la rândul lor, au nevoie de anumite explicații ce ar necesita o mulțime de timp și efort. Astfel, ne vom concentra doar pe

regulile generale, iar cei care doresc mai multe informații pot consulta cărțile de specialitate care abordează acest subiect. Nu este nicio exagerare să spunem că islamul a venit pentru a prezerva toate drepturile oamenilor, astfel încât aceștia să trăiască fericiți atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Declarația Drepturilor Omului în Islam[2]

În numele lui Allah Ar-Rahman
(Preamilostivul),

Ar-Rahīm (Prea Îndurătorul)

Allah Preaînaltul spune:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Khabīr (Atoatecunoscător al tuturor lucrurilor).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13]

Statele membre ale Organizației Conferinței Islamice, care cred în Allah Preaînaltul, Domnul Universului, Creatorul tuturor lucrurilor și Dătătorul tuturor binecuvântărilor, Cel Care l-a creat pe om cu cea mai bună formă și l-a onorat alegându-l drept succesor al Său pe

Pământ; El, Preaînaltul, i-a dat acestuia
responsabilitatea de a dezvolta
Pământul și de a îndeplini obligațiile
Divine, oferindu-i puterea de a domina
ceea ce se află în Cer și pe Pământ;

Toate acestea vin ca o confirmare a
Mesajului lui Mohammed (ﷺ), pe care
Allah Preaînaltul l-a trimis cu
îndrumarea și religia Adevărului; ca o
îndurare pentru întreaga omenire;
eliberatorul celor înrobiți; nimicitorul
tiranilor și al celor aroganți; cel care a
declarat egalitatea între toate ființele
umane spunând că nimeni nu este
superior față de altcineva înaintea lui
Allah decât în ceea ce privește pietatea
și eliminând sectarismul și ura dintre
persoanele pe care Allah Preaînaltul le-

a creat pentru a face parte din aceeași specie;

Bazându-se pe doctrina monoteismului pur pe care este construit islamul și invitându-i pe toți oamenii la adorarea numai a lui Allah Preaînaltul, fără a Îi asocia niciun partener în adorare și fără a lua alți dumnezei în afară de El, ceea ce reprezintă baza fundamentală a libertății și demnității umane și eliberarea de servitutea față de alți oameni;

Bazându-se pe Legea islamică eternă, care protejează religia, viața, mintea, onoarea, proprietatea și descendența oamenilor; și pe excelența acesteia în ceea ce privește caracterul cuprinzător

și moderat în toate verdictele și reglementările sale, în care sufletul și materia se află într-o armonie minunată, iar mintea și inima de asemenea; reafirmând rolul civilizator și istoric al comunității musulmane, pe care Allah Preaînaltul a făcut-o cea mai bună națiune și care i-a transmis omenirii o civilizație universală și echilibrată în care este stabilită o armonie între viața lumească și Viața de Apoi, iar cunoașterea este îmbinată cu credința;

Având în vedere că rolul acestei comunități este acela de a călăuzi omenirea confuză din cauza tendințelor și a ideologiilor antagoniste și de a

oferi soluții problemelor cronice ale civilizației materialiste;

Dorind să contribuie la eforturile omenirii pentru garantarea drepturilor omului, care au drept scop protejarea acestuia de exploatare și persecuție, afirmarea libertății lui și dreptul la o viață demnă, în conformitate cu Legea islamică;

Având în vedere faptul că omenirea, care a atins un stadiu avansat în știință, are și va avea întotdeauna nevoie de ajutorul credinței ca sprijin pentru civilizația sa și forță motivațională pentru protejarea drepturilor sale;

Considerând că drepturile fundamentale și libertățile universale în islam fac parte din religia musulmanilor și nimeni nu are dreptul să le suprime în totalitate sau parțial, să le încalce sau să le ignore, deoarece acestea sunt Legi Divine obligatorii; Allah Preaînaltul le-a revelat în Cărțile Sale și l-a trimis pe ultimul Său Mesager (ﷺ), cu care a încheiat ciclul Revelațiilor Divine, să le transmită;

Prezervarea acestor drepturi reprezintă o formă de adorare, iar neglijarea sau încălcarea acestora constituie un act condamnabil în religie și, din acest motiv, fiecare om este responsabil pentru ele, și comunitatea în ansamblul ei de asemenea;

Considerând toate acestea, **statele membre ale Organizației Conferinței Islamice declară următoarele:**

Articolul 1

a) Toate ființele umane formează o familie ai cărei membri sunt uniți prin supunerea față de Allah Preaînaltul și prin faptul că ei se trag din Adam (**Pacea fie asupra sa!**). Toți oamenii sunt egali în ceea ce privește demnitatea umană, obligațiile și responsabilitățile fundamentale, fără deosebire de rasă, culoare, limbă, sex, credință, afiliere politică, statut social sau alte considerente. Credința adevărată este garanția sporirii acestei demnități pe calea perfecțiunii umane.

b) Toate ființele umane Îi sunt supuse lui Allah Preaînaltul și cele mai iubite de El sunt acelea care le aduc cele mai multe beneficii celorlalți robi ai Săi; și nimeni nu este superior față de ceilalți decât prin pietate și fapte bune.

Articolul 2

a) Viața este un dar de la Allah și dreptul la viață îi este garantat fiecărei ființe umane. Este datoria indivizilor, a societăților și a statelor protejarea acestui drept de orice încălcare și violare și este interzisă luarea vieții cuiva, fără a exista un motiv valid prescris de Shari‘ah (Legea islamică).

b) Este interzis a se recurge la mijloace care pot avea drept rezultat anihilarea omenirii prin genocid.

c) Asigurarea continuității vieții umane până la termenul determinat de Allah este o îndatorire legală, prescrisă de Shari‘ah (Legea islamică).

d) Integritatea fizică este un drept garantat și nimeni nu are dreptul să îl încalce. Statul are sarcina de a apăra persoanele, iar încălcarea acestei prevederi este permisă numai din motivele prevăzute de Shari‘ah (Legea islamică).

Articolul 3

a) În eventualitatea utilizării forței și în caz de conflict armat, nu este permisă uciderea necombatanților, așa cum sunt bătrânii, femeile și copiii. Răniții și bolnavii au dreptul la tratament medical, iar prizonierii de război au dreptul la hrană, adăpost și îmbrăcăminte. Este interzisă mutilarea cadavrelor. Schimbul de prizonieri de război este o datorie, precum și planificarea de vizite sau reuniuni pentru familiile separate în împrejurări de război.

b) Sunt interzise tăierea copacilor, distrugerea recoltelor sau a efectivelor de animale și distrugerea locuințelor civililor inamici și a utilajelor prin

bombardare, incendiere sau orice alt mijloc.

Articolul 4

Fiecare ființă umană are dreptul la inviolabilitatea și protecția renumelui și a onoarei sale atât în timpul vieții, cât și după moarte. Statul și societatea vor proteja rămășițele sale pământești și mormântul său.

Articolul 5

a) Familia este temelia societății și căsătoria este baza formării ei. Bărbatul și femeia au dreptul la căsătorie și nicio restricție impusă de rasă, culoare sau naționalitate nu-i va împiedica să se bucure de acest drept.

b) Societatea și statul vor îndepărta toate obstacolele în vederea căsătoriei și o vor facilita. Ele vor asigura protecția și bunăstarea familiei.

Articolul 6

a) Femeia este egală cu bărbatul în ceea ce privește demnitatea umană și are atât drepturi, cât și obligații de îndeplinit; ea are propria entitate civilă și independență financiară și are dreptul la a își păstra numele și originea.

b) Soțul este responsabil pentru întreținerea și bunăstarea familiei sale.

Articolul 7

a) Din momentul nașterii, fiecare copil are drepturile cuvenite din partea părinților, a societății și a statului, acestea constând din a i se acorda o creștere potrivită, educație și îngrijire materială, igienică și morală. Atât fătul, cât și mama trebuie să fie protejați și să li se acorde o îngrijire specială.

b) Părinții sau tutorii au dreptul de a alege tipul de educație pe care îl doresc pentru copiii lor, cu condiția ca ei să ia în considerație interesul și viitorul copilului, în conformitate cu valorile etice și principiile Legii islamice.

c) Ambii părinți au anumite drepturi asupra copiilor lor, iar rudele au

anumite drepturi asupra membrilor familiilor lor, potrivit principiilor Legii islamice.

Articolul 8

Fiecare ființă umană are dreptul de a se bucura de capacitatea ei legală atât în ceea ce privește obligațiile, cât și angajamentele. Dacă această calitate se pierde sau este pusă sub îndoială, persoana va fi reprezentată de tutorele său.

Articolul 9

a) Căutarea cunoașterii este o obligație și asigurarea educației este o datorie a societății și a statului. Statul va asigura disponibilitatea căilor și a mijloacelor

pentru dobândirea educației și va garanta diversitatea educațională în interesul societății în așa fel încât să le ofere persoanelor posibilitatea de a cunoaște religia islamică și secretele Universului în folosul omenirii.

b) Fiecare ființă umană are dreptul de a primi atât o educație religioasă, cât și una laică de la diverse instituții de educație, precum familia, școala, universitatea, mijloacele mass-media etc., cât și ocrotire, într-o manieră atât de integrală și echilibrată încât să dezvolte personalitatea sa, întărindu-i credința în Allah Preaînaltul și promovând respectul și apărarea drepturilor și obligațiilor sale.

Articolul 10

Islamul este religia firii înnăscute a omului. Este interzisă exercitarea oricărei forme de constrângere asupra omului sau exploatarea sărăciei ori a ignoranței sale pentru a-l converti la o altă religie sau la ateism.

Articolul 11

a) Ființele umane se nasc libere și nimeni nu are dreptul de a le înrobi, umili, oprima sau exploata, ele datorându-I supunere numai lui Allah Preaînaltul.

b) Fiind una dintre cele mai periculoase forme de înrobire, colonialismul de toate tipurile este

total interzis. Popoarele care suferă de pe urma colonialismului au dreptul integral la libertate și la a își decide viitorul. Este datoria tuturor statelor să sprijine lupta împotriva colonizării popoarelor, pentru lichidarea tuturor formelor de colonialism și ocupație, și toate statele și popoarele au dreptul de a își apăra identitatea independentă și de a exercita controlul asupra bogățiilor și resurselor lor naturale.

Articolul 12

În cadrul Legii islamice, fiecare persoană are dreptul la libera circulație și la a își alege locul de rezidență în țara sa ori în afara ei, iar dacă persoana este persecutată, atunci ea are dreptul

să ceară azil în altă țară. Țara de refugiu îi va asigura protecția până când persoana va dobândi siguranță, excepție fiind cazul în care cererea de azil este motivată de un act pe care Legea islamică îl consideră a fi un delict.

Articolul 13

Dreptul la un loc de muncă este garantat de stat și de societate pentru fiecare persoană aptă de muncă.

Fiecare om este liber să își aleagă serviciul care i se potrivește cel mai bine și care servește intereselor sale și ale societății. Angajatul va avea dreptul la siguranță și securitate, dar și la toate celelalte garanții sociale. Nu i

se va da o muncă sub capacitatea sa și nici nu va fi expus la obligativitate, nu va fi exploatat și nici lezat în vreun fel. El va avea dreptul - fără nicio discriminare între bărbat și femeie - la un salariu drept pentru munca sa, fără nicio întârziere, la concedii, alocații și promovările pe care le merită. În ceea ce îl privește, i se va cere să fie dedicat și meticulos în munca sa. Dacă muncitorii și angajatorii nu se înțeleg, din orice motiv, statul va interveni pentru rezolvarea conflictului și remedierea cererilor, atribuind fiecăruia drepturile sale și impunând justiția imparțială.

Articolul 14

Fiecare ființă umană are dreptul la venituri legale fără monopolizarea, înșelăciunea sau lezarea ei sau a celorlalți oameni. Cămătăria este complet interzisă.

Articolul 15

a) Fiecare ființă umană are dreptul la proprietate personală, câștigată pe cale legală. În plus, fiecare ființă umană are dreptul să se bucure de avantajele acesteia, fără a se prejudicia pe sine, pe alții sau societatea în ansamblul ei. Exproprierea nu este permisă decât în interesul public și pe baza plății imediate și corecte a compensației.

b) Confiscarea și sechestrarea proprietății sunt interzise, excepție fiind situația în care există motive dictate de lege pentru acestea.

Articolul 16

Fiecare ființă umană are dreptul la a se bucura de roadele cunoașterii sale științifice, literare, artistice ori tehnice, precum și dreptul la protejarea intereselor morale și materiale care izvorăsc din aceasta, atât timp cât nu contrazice principiile Legii islamice.

Articolul 17

a) Fiecare ființă umană are dreptul de a trăi într-un mediu curat, departe de viciu și corupție morală, un mediu care

va favoriza propria lui dezvoltare, asigurarea acestui drept fiind obligația statului și a societății.

b) Fiecare ființă umană are dreptul la îngrijire medicală și socială și la toate înlesnirile oferite de societate și de stat în limitele resurselor disponibile.

c) Statul va asigura dreptul individului la o existență decentă, care îi va permite acestuia și familiei sale să își îndeplinească toate nevoile, așa cum sunt hrana, îmbrăcămintea, locuința, educația, îngrijirea medicală și toate celelalte nevoi de bază.

Articolul 18

a) Fiecare ființă umană are dreptul la propria siguranță și la cea a religiei sale, a familiei, a onoarei și a proprietăților sale.

b) Fiecare ființă umană are dreptul la intimitate în chestiunile vieții private, în casa, în familia, în bunurile și relațiile sale. Sunt interzise spionarea, punerea sub supraveghere sau afectarea reputației sale. Statul o va proteja de o intervenție arbitrară.

c) Locuința personală este inviolabilă în toate cazurile. Nu se va intra în ea fără permisiune din partea locatarilor ei sau prin orice manieră ilegală, nici nu va fi demolată sau confiscată, iar locuitorii ei evacuați.

Articolul 19

- a) Toți oamenii sunt egali în fața legii, fără discriminare între conducător și cel condus.
- b) Dreptul de a recurge la justiție le este garantat tuturor oamenilor.
- c) Responsabilitatea este în esență personală.
- d) Infracțiunile și pedepsele sunt stabilite în conformitate cu Legea islamică.
- e) Acuzatul este considerat a fi nevinovat până când este dovedită vina sa într-un proces imparțial, în care i se vor oferi toate garanțiile la apărare.

Articolul 20

a) Nu este permisă, fără un temei legal, arestarea unei persoane sau îngrădirea libertății sale, exilarea sau pedepsirea sa. Nu este permisă torturarea fizică sau psihologică și nicio altă formă de umilire, cruzime sau ofensare.

b) Este interzisă supunerea cuiva la experimente medicale sau științifice fără consimțământul său ori punerea în risc a sănătății sau a vieții sale. Nu este permisă promulgarea de legi de urgență care ar putea prevedea autorizări pentru executarea unor asemenea acțiuni.

Articolul 21

A lua ostateci sub orice formă sau pentru orice scop este strict interzis.

Articolul 22

a) Fiecare ființă umană are dreptul la a își exprima liber propria opinie, atât timp cât aceasta nu este contrară principiilor Legii islamice.

b) Fiecare ființă umană are dreptul la a apăra adevărul și la a descuraja de la ceea ce este greșit, în conformitate cu normele Legii islamice.

c) Informația este o necesitate vitală pentru societate. Este interzisă exploatarea sau folosirea acesteia în mod greșit pentru a viola caracterul sacru și demnitatea Profeților, pentru a

submina valorile morale și etice sau pentru a distruge, corupe sau prejudicia societatea, ori pentru a-i slăbi credința.

d) Nu este permisă promovarea doctrinei naționaliste sau a urii și este interzisă incitarea la orice formă de discriminare rasială.

Articolul 23

a) Autoritatea înseamnă încredere; abuzul sau exploatarea rău intenționată a acesteia este absolut interzisă, astfel încât drepturile fundamentale ale omului să fie garantate.

b) Fiecare ființă umană are dreptul de a participa, direct sau indirect, la administrarea chestiunilor publice ale

țării sale. De asemenea, fiecare ființă umană are dreptul de a își asuma un post public, în conformitate cu prevederile Legii islamice.

Articolul 24

Toate drepturile și libertățile stipulate în această Declarație sunt subordonate Legii islamice.

Articolul 25

Legea islamică este singura sursă de referință pentru explicarea sau clarificarea oricărui articol al acestei Declarații.

Cairo, 14 Muharram 1411

5 august 1990

Recunoașterea acestor drepturi duce la stabilirea unei societăți islamice solide, care poate fi descrisă după cum urmează[3]:

- o societate în care toate ființele umane sunt egale și nimeni nu este considerat a fi superior datorită originii, rasei, culorii pielii, sexului sau a limbii vorbite;
- o societate în care egalitatea între oameni reprezintă baza pentru exercitarea drepturilor și cooperarea în ceea ce privește îndatoririle, o egalitate care provine din unitatea originii comune a tuturor oamenilor, **după cum spune Allah Preaînaltul:**

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 49:13], și din Binecuvântările cu care Allah Cel Atotputernic i-a onorat pe oameni. El, Preaînaltul, spune:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam (înzestrându-i cu darul vorbirii, cu rațiune, cu capacitatea de a distinge lucrurile și de a stăpâni peste tot ceea ce se află pe Pământ) și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare (le-am creat posibilitatea să se deplaseze pentru a-și agonisi mijloacele de existență) și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor alora din cei pe care i-am creat.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 17:70];

- o societate în care libertatea individului este sinonimă existenței sale, o condiție înnăscută prin care omul își atinge autonomia, fără represiune, opresiune, umilință și sclavie;
- o societate al cărei nucleu este familia, care se bucură de protecție și respect, și căreia îi sunt oferite toate mijloacele către stabilitate și progres;
- o societate în care conducătorul și cei conduși sunt egali în fața Legii Creatorului, fără niciun fel de privilegiu sau discriminare;

➤ o societate în care exercitarea puterii este o responsabilitate pe umerii conducătorului, care are drept scop atingerea obiectivelor trasate de Legea islamică și urmarea regulilor acesteia;

➤ o societate în care fiecare individ crede că numai Allah Preaînaltul este Stăpânul Suprem al întregului Univers și că tot ceea ce există în acesta este un dar pe care El, Cel Atotputernic, l-a pus la dispoziția tuturor oamenilor prin Harul Său, fără ca unii să aibă vreo prioritate în ceea ce privește acest drept. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și El v-a supus vouă toate cele care se află în Ceruri și care se află pe Pământ;

toate sunt de la El (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 45:13]

➤ o societate în care politicile care organizează chestiunile comunității și aplicarea acestora de către autoritățile competente sunt decise prin consultare.
Allah Preaînaltul spune:

„(...) pentru treburile lor (țin) sfat laolaltă (se consultă în adoptarea de hotărâri în legătură cu treburile generale ale comunității; verset important care pune în evidență una dintre trăsăturile însemnate ale islamului, devenită principiu constituțional al comunității islamice) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:38]

➤ o societate în care toți membrii săi au aceleași oportunități pentru a își îndeplini responsabilitățile în limitele capacităților lor și în care fiecare om dă socoteală în fața comunității sale pentru îndeplinirea acestora, fiind conștient că va da socoteală în Viața de Apoi, de asemenea, înaintea Creatorului său. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Toți sunteți păzitori și sunteți responsabili pentru turma voastră (...)”
[Al-Bukhari și Muslim]

➤ o societate în care conducătorul și cei conduși sunt egali în fața legii, chiar și în ceea ce privește procedurile de urmărire penală;

➤ o societate în care fiecare individ este conștient de societății și are dreptul de a denunța pe oricine comite o infracțiune împotriva acesteia. El are dreptul să ceară ajutorul celorlalți, care au obligația să i-l ofere și să nu întoarcă spatele acestei cauze drepte.

➤ o societate care respinge orice formă de tiranie și oferă fiecărui individ în parte siguranță, libertate, demnitate și justiție, în conformitate cu drepturile pe care Legea lui Allah Preaînaltul le-a prescris pentru om, străduindu-se să asigure aplicarea și prezervarea lor.

Drepturile menționate în Declarația anterioară derivă din Nobilul Coran și

din Sunnah Profetului Mohammed (ﷺ), care cuprinde lucrurile pe care el (ﷺ) le-a spus, le-a făcut sau le-a aprobat. De asemenea, trebuie remarcat faptul că aceste drepturi sunt cele considerate a fi generale, iar fiecare caz juridic necesită mai multe detalii decât cele câteva prezentate din cauza lipsei de spațiu și timp. Prin urmare, după cum se menționează la Articolul 25, „Legea islamică este singura sursă de referință pentru explicarea sau clarificarea oricărui articol al acestei Declarații.”.

Caracteristicile specifice ale drepturilor omului în Legea islamică

1. Aceste drepturi au fost acordate de către Allah Preaînaltul și nu sunt

condiționate de pasiunile, dorințele, capriciile sau interesele de orice fel ale oamenilor.

2. Aceste drepturi sunt legate de credința islamică, fiind protejate de Legea Divină. Încălcarea acestora reprezintă, pe lângă un abuz împotriva omului, o încălcare a Legii lui Allah Preaînaltul, care aduce cu sine pedeapsa atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

3. Acestea sunt drepturi perfecte, fiind compatibile cu firea înnăscută și esența omului, cu slăbiciunile, puterea, bogăția, sărăcia, noblețea și umilința lui.

4. Acestea sunt drepturi care i se cuvin fiecărui individ în parte, aflându-se sub egida autorității islamice, fără deosebire de rasă, sex, religie, limbă sau statut social.

5. Acestea sunt drepturi stabile, care nu pot fi schimbate, diminuate sau suspendate indiferent de timp, loc sau situație, nici de către indivizi și nici de către societate.

6. Acestea sunt drepturi care garantează construirea unei societăți ai cărei membri se bucură de o viață onorabilă, pașnică și prosperă, fiind o Îndurare de la Domnul Universului pentru toți oamenii. Astfel, sunt

prezervate drepturile politice, economice, sociale și morale.

7. Aceste drepturi sunt definite, nu absolute, astfel încât ele nu contrazic bazele Legii islamice și nu dăunează intereselor societății. De exemplu, libertatea de opinie și de exprimare le este garantată tuturor, fiecare om din cadrul societății islamice având libertatea totală de a îndemna la bine, a împiedica de la rău și a oferi sfaturi în interesul tuturor cu privire la chestiunile legate de această viață sau de Viața de Apoi. Însă, această libertate este restricționată pentru a evita utilizarea ei abuzivă, având limite care nu trebuie depășite, deoarece acest lucru ar conduce la un haos total, la

încălcarea Legilor lui Allah
Preaînțeleptul, le opresiunea oamenilor
și la declinul societății. **Restricțiile cu
privire la această libertate sunt
următoarele:**

➤ trebuie făcut un uz rațional de
această libertate, bazat pe un dialog
obiectiv și constructiv, pe înțelepciune
și o sfătuire corectă, departe de
violența și tulburările care incită la
necazuri și dezordine ce cauzează mai
mult rău decât bine. **Allah Preaînaltul
spune:**

„Cheamă la Calea Domnului tău cu
înțelepciune (cu dovada limpede a
Adevărului, care să elimine orice
dubiu, sau cu Nobilul Coran) și bună

îndemnare și discută cu ei cum este mai frumos! Domnul tău este mai Bineștiutor al acelor care s-au abătut de la Calea Sa și El este mai Bineștiutor al celor care sunt bine călăuziți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:125];

➤ este interzisă atacarea convingerilor sacre ale societății islamice, așa cum sunt existența lui Allah și adevărul Profeției lui Mohammed (ﷺ), evitând orice este de natură să atace islamul și pe adepții săi;

➤ această libertate nu trebuie să fie folosită pentru a le face rău oamenilor în chestiunile lumești sau cele

religioase sau pentru a comite păcate precum încălcarea onoarei, divulgarea secretelor, încălcarea intimității și răspândirea indecenței și a faptelor reprobabile. **Allah Preaînaltul spune:**

„Acea care vor ca printre dreptcredincioși să se răspândească ticăloșia vor avea parte de osândă dureroasă atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi. Allah știe, în vreme ce voi nu știți.” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **24:19**]

Conceptii greșite cu privire la drepturile omului în islam

Prima concepție greșită:

Legea islamică revelată lui Mohammed (ﷺ) acum mai bine de paisprezece secole a devenit un obstacol în calea drepturilor omului, deoarece aceasta – spun ei - este fixă și nu se schimbă pentru a se adapta nevoilor oamenilor, care se schimbă odată cu trecerea timpului.

Răspunsul la această concepție greșită:

Islamul este diferit față de Legile Divine revelate anterior, care au abordat doar aspectele religioase, organizând numai relația dintre om și Domnul său. În ceea ce privește Legea islamică, aceasta este o legislație completă atât religioasă, **cât și temporală**: religioasă, deoarece

reglementează relația dintre musulmani și Domnul și Creatorul lor; și temporală, deoarece reglementează relațiile dintre membrii societății musulmane și ceilalți oameni. Mai mult decât atât, Revelațiile Divine anterioare, precum cele ale iudaismului și creștinismului, au fost trimise pentru un anumit timp și popor. În schimb, islamul a fost trimis pentru întreaga omenire. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și Noi nu te-am trimis (o, **Mohammed**) decât ca o îndurare pentru lumi (a oamenilor, a djinnilor și a tot ceea ce există).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, **21:107**]

Din acest motiv, **cel care studiază regulile Legii islamice poate observa că acestea sunt de două tipuri:**

➤ primul tip reglementează relațiile dintre om și Domnul său precum dogma, credința, actele de adorare și moștenirea. Aceste legi sunt fixe și nu pot fi modificate în funcție de timp, loc sau circumstanțe. Acestea sunt ceea ce numim practici „fixe”, așa cum este rugăciunea, care reprezintă unul dintre stâlpii islamului și are un număr fix de unități (**raka‘āt**). Un alt exemplu în acest sens sunt zakāt-ul (**caritatea anuală obligatorie**) și dreptul la moștenire, pentru ambele fiind determinate anumite procente fixe,

cunoscute de toți oamenii. Același lucru este valabil pentru toate celelalte acte de adorare.

➤ cel de al doilea tip reglementează relațiile dintre oameni, activitatea lor de zi cu zi și relațiile lor cu celelalte popoare. În acest caz, legile au un caracter mai general, putând fi dezvoltate prin jurisprudență pentru a răspunde intereselor societății și ale membrilor săi din fiecare timp și loc, într-un mod compatibil cu progresul și evoluția acestora. De exemplu, principiul consultării nu este prezentat în mod detaliat în cadrul Legii islamice. Astfel, nu există o Revelație Divină care să specifice cum anume

trebuie pus în aplicare acesta, lăsând ușa deschisă interpretărilor care trebuie să ia în considerare interesul public și nevoile sau cerințele din fiecare loc și timp. Astfel, ceea ce este considerat a fi potrivit la un moment dat poate fi considerat a fi nepotrivit în alt moment, iar acest lucru ne arată că Legea islamică este universală, atotcuprinzătoare și valabilă pentru fiecare timp și loc.

A doua concepție greșită:

Cei care nu cunosc cu adevărat islamul sau îl cunosc de la dușmanii acestuia susțin că el nu le acordă niciun drept celor aparținând altor religii și că îi discriminează, lucru care contrazice în

mod flagrant principiile drepturilor omului, care garantează libertatea de credință!!!

Răspunsul la această concepție greșită:

Poziția islamului față de oamenii de alte confesiuni este clară, precisă și nu suferă niciun fel de ambiguitate. Acest lucru este arătat în Nobilul Coran și Sunnah Profetului Mohammed (ﷺ), care stabilesc că libertatea religioasă este garantată pentru toți membrii societății dintr-o țară musulmană.

Statul musulman nu are niciun drept să îi forțeze pe nemusulmani să îmbrățișeze islamul, **după cum spune Allah Preaînaltul:**

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 10:99]

Islamul îndeamnă la o bună conviețuire cu nemusulmanii și permite consumul alimentelor oamenilor Cărții (evreii și creștinii). În plus, este permisă căsătoria cu femei creștine sau evreice în timp ce nu există nicio îndoială cu privire la faptul că familia și căsătoria se numără printre lucrurile cărora islamul le-a acordat o mare importanță. Allah Preaînaltul spune:

„Astăzi vă sunt îngăduite vouă cele bune (din vitele sacrificate și vânat). Mâncarea celor cărora li s-a dăruit Scriptura vă este îngăduită și vouă (doar mâncărurile permise de islam dintre ele), iar mâncarea voastră le este îngăduită și lor. (Vă sunt îngăduite) femeile virtuose, dreptcredincioase, dar și femeile virtuose ale acelorora cărora le-a fost dăruită Scriptura înaintea voastră (vă sunt îngăduite ca soții) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:5]

De asemenea, Allah Cel Atotputernic spune:

„Allah nu vă interzice să vă purtați drept și cu bunătate cu aceia

(necredincioșii) care nici nu au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nici nu v-au alungat din casele voastre. Cu adevărat, Allah îi iubește pe cei dreپți (cei care se poartă cu dreptate).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 60:8]

Allah Preaînaltul spune cu privire la cei care luptă împotriva islamului și a musulmanilor:

„Allah vă interzice doar să îi luați ca 'aulia' (prieteni, protectori, și să vă apropiați de ei cu dragoste, pentru a îi ajuta împotriva musulmanilor) pe aceia care au luptat împotriva voastră din pricina religiei și v-au alungat din casele voastre și au ajutat la alungarea

voastră. Și oricine îi ia pe aceștia ca 'aulia' (ajutoare împotriva musulmanilor), aceștia sunt zalimun (nedrepti, răufăcători și neascultători față de Allah)." [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 60:9]

Islamul merge până într-acolo încât permite dialogurile interreligioase și le poruncește musulmanilor să discute cu nemusulmanii în cel mai frumos mod cu putință. Allah Preaînaltul spune în acest sens:

„Nu discutați cu oamenii Cărții decât în felul cel mai frumos (cu blândețe și cu răbdare; Allah le poruncește dreptcredincioșilor să nu discute cu evreii și cu creștinii decât frumos,

încercând să-i cheme la Adevăr, să-i ajute să înțeleagă islamul și să-i convingă de el, afară de aceia care luptă împotriva islamului și a musulmanilor) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 29:46]

Allah Preaînaltul i-a poruncit Profetului Mohammed (ﷺ) să li se adreseze celor de alte religii după cum urmează:

„Spune (o, Mohammed): «Ce credeți voi despre acelea pe care le chemați (idolii la care vă închinați) în locul lui Allah? Arătați-mi ce au creat ei pe Pământ! Sau au ei vreo parte (alături de Allah) la Ceruri? Aduceți-mi mie o carte de dinaintea Acesteia (aduceți-mi

o carte anterioară Coranului care cheamă la politeism) sau vreo urmă de știință, dacă voi găsi adevăr!»”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 46:4]

Putem menționa aici afirmațiile unui creștin european, sir Thomas Arnold, care spune în cartea sa, „Chemarea la islam”:

„Putem deduce din relațiile cordiale care există între creștinii și musulmanii arabi că forța nu a fost niciodată un factor determinant în convertirea oamenilor la islam. Mohammed însuși a încheiat o alianță cu unele triburi creștine, pe care și-a luat responsabilitatea de a le proteja și

căroră le-a acordat libertatea de a-și practica ritualurile religioase, în timp ce le-a permis oamenilor Bisericii să se bucure de drepturile și de influența lor în pace și liniște.”

A treia concepție greșită:

Aplicarea pedepselor legale din islam reprezintă o formă de cruzime și barbarie, în timp ce constituie o încălcare a drepturilor omului!!!

Răspunsul la această concepție greșită:

În primul rând, trebuie menționat faptul că, în islam, **infracțiunile sunt împărțite în două categorii:**

1. infracțiuni ale căror pedepse au fost determinate de Legea islamică, iar printre acestea se numără crima, adulterul, furtul, consumul de băuturi alcoolice, calomnierea unei persoane caste, prostituția, apostazia și agresiunea.

2. infracțiuni ale căror pedepse nu au fost determinate de Legea islamică, acestea fiind mai degrabă lăsate la latitudinea judecătorilor și a conducătorilor, care le decid ținând cont de interesul public, iar ele sunt cunoscute sub numele de ta‘zīr (sanțiuni disciplinare).

În ceea ce privește prima categorie de infracțiuni, **aceasta este împărțită în două subcategorii:**

➤ prima categorie: pedepsele corespunzătoare infracțiunilor legate de drepturile individuale, așa cum sunt crima, agresiunea fizică și defăimarea. Aceste pedepse pot fi ușurate în cazul în care cel afectat renunță la dreptul său. În acest caz, ele devin ta‘zīr (**sanțiuni disciplinare**) și sunt decise de către judecător sau conducător.

➤ cea de a doua categorie: pedepsele corespunzătoare infracțiunilor legate de Drepturile lui Allah, așa cum sunt consumul de alcool, adulterul și furtul. Acestea nu pot fi anulate dacă acuzații

au fost aduși în fața judecătorului, chiar dacă persoanele afectate îi iartă. Însă, dacă vinovatul nu a fost adus încă în fața judecătorului, se recomandă discreția celui care îl prinde pe acesta în flagrant, mai ales dacă este vorba despre cineva care nu are asemenea obiceiuri.

În ceea ce privește aplicarea sancțiunilor în Legea islamică, **trebuie menționate următoarele:**

1. sancțiunile le sunt aplicate numai adulților care se află în deplinătatea facultăților mintale.

2. sancțiunile nu sunt aplicate în cazul în care există îndoieli. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Încercați să evitați condamnarea musulmanilor la aplicarea pedepselor legale atunci când puteți și dacă găsiți motive să îi eliberați, faceți acest lucru, deoarece este mai bine ca judecătorul să achite pe cineva din greșeală decât să pedepsească pe cineva din greșeală.” [Al-Hakim în Al-Mustadrak ‘ala As-Sahihain, clasificat da‘if]

3. sancțiunile sunt aplicate numai în cazul în care este comisă o infracțiune împotriva celor cinci fundamente ale vieții.

4. sancțiunile sunt aplicate pe baza mărturisirii celor care le-au comis, aceștia având posibilitatea de a se răzgândi și a și-o retrage, sau pe baza mărturiei a doi bărbați cinstiți.

5. scopul aplicării sancțiunilor este acela de a îi corecta pe oameni și a îi descuraja pe potențialii infractori de la a comite orice rău împotriva societății sau a membrilor săi. Astfel, drepturile oamenilor sunt prezervate și este garantată siguranța societății, fiind protejate viețile omenești prin aplicarea sancțiunilor legale. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și aveți în talion (pavăză pentru) viață (talionul îi descurajează pe cei ce sunt

ispitiți să cuteze la crimă, salvând prin aceasta viața oamenilor), o, cei dăruți cu minte, și poate că o să vă feriți (de săvârșirea de crime)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:179]

Islamul avertizează împotriva infracțiunilor și îi amenință pe cei care intenționează să le comită cu o pedeapsă aspră în Ziua Judecării. Pe lângă aceasta, islamul prevede pedepsirea fizică a celor care se răzvrătesc împotriva învățăturilor sale și îi încalcă legile, pentru a îi împiedica să atenteze împotriva lor înșiși sau a societății. Acest lucru arată perfecțiunea și universalitatea islamului, care prevede sancțiuni

pentru fiecare infracțiune, în funcție de gravitatea acesteia:

➤ pedeapsa pentru omorul premeditat este talionul. Allah Preaînaltul spune:

„O, voi cei care credeți, v-a fost prescris talionul (pedepsirea criminalului cu ceva identic crimei lui) pentru cei uciși (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:178]

Talionul nu este aplicat dacă familia victimei îl iartă pe criminal. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Iar celui căruia i s-a iertat din partea fratelui său ceva, i se arată bunăvoință (ucigașul este urmărit

pentru a se obține dreptul fără
violenta), iar despăgubirea se
îndeplinește după cuviință (...))”
[Traducerea sensurilor Nobilului
Coran, 2:178]

➤ pedeapsa pentru omorul prin
imprudență este plata unei indemnizații
pe care o primește familia victimei.

Allah Preaînaltul spune:

„Nu se cade ca un dreptcredincios să
omoare un alt dreptcredincios, decât
(dacă se întâmplă) din greșeală. Cel
care omoară un dreptcredincios din
greșeală, trebuie să elibereze un rob
credincios și să dea un preț de sânge
(prețul sângelui constă într-o sută de
cămile de vârste diferite; detaliile

acestei obligații se găsesc în lucrările de jurisprudență islamică - fiqh) familiei lui, afară dacă aceasta îl iartă, în semn de milostenie. Dacă (cel omorât) este dintr-un neam dușman vouă, dar el este dreptcredincios, atunci trebuie să elibereze un rob credincios. Dacă este însă dintr-un neam de care sunteți legați printr-un legământ, atunci trebuie un preț de sânge dat familiei lui și eliberat un rob credincios. Cel ce nu găsește (robul pentru eliberare) trebuie să postească două luni, una după alta (fără întrerupere), căutând îndurare de la Allah. Allah este ‘Alīm (Atoatecunoscător, Omniscient), Hakīm (Preaînțelept) (omorul

premeditat este una dintre cele mai mari crime în islam și, de aceea, este pedepsit extrem de aspru.”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:92]

➤ pedeapsa pentru furt este amputarea mâinii (de la încheietura pumnului). Allah Preaînaltul spune:

„Cât despre hoț și hoață, tăiați-le lor mâinile (de la încheietura pumnului), ca răsplată pentru ceea ce au dobândit (prin furt) și ca Pedepsă de la Allah, căci Allah este ‘Aziz (Invincibil, Atotputernic), Hakīm (Preaînțelept).”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:38]

Pedeapsa tăierii mâinii nu este aplicată dacă nu sunt îndeplinite anumite condiții, **printre care se numără următoarele:**

1. bunurile furate trebuie să depășească o valoare minimă stabilită;
2. bunurile furate trebuie să se afle în custodia și sub protecția proprietarului acestora. Spre exemplu, acestea trebuie să se afle în casa proprietarului sau într-un depozit, iar dacă hoțul este prins furând ceva care se află în afara acestora (**în mediul înconjurător**), atunci nu îi este aplicată pedeapsa;

3. nu este aplicată pedeapsa tăierii mâinii în cazul delapidării, deoarece hoțului i-a fost acordată permisiunea de a intra în spațiul în care se aflau bunurile furate. De exemplu, angajatul unei bănci care sustrage bani din seif, chiar dacă a comis delapidare, acesta este rezultatul neglijenței sau al imprudenței proprietarului sau al șefului său, fiind obligația șefului să creeze toate condițiile necesare pentru a evita orice acțiune de acest fel;

4. nu îi este aplicată pedeapsa tăierii mâinii celui care ocupă un teren cu forța și pretinde că îi aparține. Cu toate acestea, proprietarul poate cere ajutorul oamenilor și al

autorităților pentru a îl scoate de pe proprietatea lui.

5. nu este aplicată pedeapsa tăierii mâinii atunci când există îndoieli cu privire la motivul furtului. De exemplu, furtul ar fi putut fi motivat de foamea sau setea extremă și, prin acesta, au fost satisfăcute unele nevoi vitale, iar pedeapsa nu este aplicată într-un astfel de caz.

Furtul reprezintă una dintre infracțiunile care îi provoacă societății cele mai multe daune, fiind o amenințare la adresa membrilor acesteia, precum și la adresa averii și a onoarei lor, lipsindu-i de pacea și liniștea pe care islamul caută să le

asigure. Atunci când proprietarul încearcă să îl oprească pe hoț, acesta îl poate ucide. Din acest motiv, acest tip de infracțiune necesită o pedeapsă severă care să poată eradica o astfel de problemă de la rădăcină. În cazul în care potențialul hoț știe că mâna îi va fi amputată, el se va abține de la a comite infracțiunea pentru a își proteja integritatea corporală și, în același timp, sunt protejate de furt averile oamenilor.

➤ pedeapsa pentru jaful la drumul mare, care implică terorizarea oamenilor pașnici și amenințarea acestora cu armele, **este stipulată în următoarele versete:**

„Iară răsplata acelora care luptă împotriva lui Allah și a Trimisului Său și caută să semene pe Pământ stricăciune (se opun Lor și se revoltă împotriva poruncilor Lor) este că ei vor muri omorâți sau răstigniți pe cruce sau li se vor tăia mâinile și picioarele cruciș sau vor fi alungați din țară (expulzați sau întemnițați, după unii comentatori). Aceasta va fi pentru ei rușine în lumea de acum, iar în Lumea de Apoi vor avea ei parte de chin mare (pedepsele Infernului), ~ Afară de aceia care se căiesc înainte de a-i prinde. Și să știți că Allah este Ghafūr (Prea Iertător), Rahīm (Prea Îndurător).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:33-34]

Sanctiunea este decisă în funcție de gravitatea infracțiunii. Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Versetul „(...) răsplata acelor care luptă împotriva lui Allah și a Trimisului Său (...)” a fost revelat cu privire la bandiții la drumul mare. Astfel, dacă aceștia ucid fără a jefui, sunt condamnați la moarte; dacă jefuiesc fără a ucide, li se taie o mână și un picior din părți opuse; iar dacă fug, sunt exilați.” [Al-Baihaqi și Ad-Daraqutni]

➤ pedeapsa pentru calomnie este biciuirea. Allah Preaînaltul spune:

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuieți-i cu optzeci de lovituri (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, [24:4](#)]

Scopul acestei pedepse este prezervarea onoarei și a bunelor maniere, împiedicându-i pe oameni să facă acuzații fără a avea dovezi. Este binecunoscut faptul că acuzațiile false le cauzează victimelor prejudicii morale profunde, deoarece acestea le permit altora să răspândească zvonuri răuvoitoare cu privire la viața lor privată, în timp ce, în islam, onoarea reprezintă un lucru foarte important. În plus, răspândirea acestor acuzații false generează resentimente, ostilitate și ură

între membrii societății, care pot duce la infrațiuni grave, așa cum este crima. Acesta este motivul pentru care Legea islamică a stabilit pedepse care să îi descurajeze pe oameni de la a face acuzații fără a avea dovezi care să susțină afirmațiile lor, protejându-i, astfel, de la a le fi încălcate drepturile. Aceasta reprezintă esența justiției și o protecție reală a drepturilor individului.

Pe de altă parte, islamul nu impune numai pedepse fizice, ci și psihologice, care constă din pierderea credibilității calomniatorului, acesta fiind considerat un nelegiuit a cărui mărturie nu mai este acceptată, excepție fiind cazul în care se căiește cu sinceritate. Așadar,

islamul caută să protejeze drepturile oamenilor de orice lipsă de respect, fie ea verbală sau fizică. **Allah Preaînaltul spune:**

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuiți-i cu optzeci de lovituri și nu mai primiți mărturie de la ei niciodată, căci ei sunt nelegiuți, ~ Afară de aceia care pe urmă se căiesc și se îndreaptă, căci Allah este Ghafūr (**Prea Iertător**), Rahīm (**Prea Îndurător**)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:4-5]

➤ pedeapsa pentru adulterul comis de persoanele necăsătorite este biciuirea. **Allah Preaînaltul spune:**

„Pe cea care preacurvește și pe cel care preacurvește biciuiți-i pe fiecare cu câte o sută de lovituri (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:2]

Dacă persoanele care comit adulterul sunt căsătorite, pedeapsa pentru acestea este lapidarea. Trebuie menționat faptul că această pedeapsă nu este o caracteristică a Legii islamice, ea existând și în celelalte religii Divine revelate anterior, creștinismul și iudaismul. În Legea islamică, această pedeapsă este aplicată numai în cazul în care sunt îndeplinite o serie de condiții specifice, care sunt aproape imposibil de satisfăcut. Astfel, această sancțiune este aplicată doar în două cazuri:

■ primul caz: mărturisirea ambelor părți implicate în mod liber și fără constrângere. Chiar și așa, pedeapsa nu este aplicată la prima mărturisire, aceasta putând avea drept rezultat aplicarea pedepsei numai în cazul în care este repetată de patru ori, în cadrul a patru sesiuni diferite. De fiecare dată, judecătorul trebuie să își arate disconfortul cauzat de situație, încercând să le sugereze acuzaților cuvinte care să pună sub îndoială vinovăția lor (de exemplu: „Poate a fost vorba doar despre un sărut sau o îmbrățișare?!”), astfel încât aceștia să înțeleagă că își pot retrage mărturisirea.

Ibn ‘Abbas (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Atunci când Ma‘iz ibn Mālik a venit la Profet (ﷺ) (pentru a mărturisi că a comis adulter), el (ﷺ) i-a spus: «Poate (doar) ai sărutat-o, sau ai atins-o, sau ai privit-o!» Ma‘iz i-a spus: «Nu, o, Mesager lui Allah!» Profetul (ﷺ) l-a întrebat: «Ai întreținut relații sexuale cu ea?» La auzul acestora (al confesiunii), Profetul (ﷺ) a poruncit să fie lapidat.» [Al-Bukhari]

În cazul în care o persoană persistă în mărturisirea adulterului și fuge în timp ce îi este aplicată pedeapsa, mărturisirea ei este considerată ca fiind retrasă, iar pedeapsa este anulată.

Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Ma'iz ibn Malik al-Aslami a venit la Mesagerul lui Allah (ﷺ) și i-a spus:

„«Am comis adulter!» Profetul (ﷺ) s-a întors către el, apoi i-a întors spatele, ignorându-l. În ziua următoare, omul a venit din nou și i-a spus: «Am comis adulter!» Profetul (ﷺ) s-a întors către el, apoi i-a întors spatele, ignorându-l, însă omul a repetat aceasta de patru ori. Așadar, Profetul (ﷺ) a poruncit să fie lapidat. Atunci când a fost lovit de pietre, omul a început să fugă cu viteză. Oamenii i-au povestit acest lucru Profetului (ﷺ), iar el le-a spus: «De ce nu l-ați lăsat să plece (deoarece aceștia l-au prins când a încercat să

scape și l-au omorât prin lapidare)?»”

[Ibn Hibban]

■ al doilea caz: mărturia a patru martori de încredere și sinceri, care trebuie să fi văzut cu ochii lor actul sexual complet (adică introducerea membrului sexual masculin în membrul sexual feminin). În mod evident, acest lucru este posibil numai dacă părțile implicate își fac publică intenția de a comite adulter până când obțin patru martori, lucru care constituie o revoltă împotriva sistemului religios și o subestimare a învățăturilor acestuia. Din nou, după cum am menționat anterior, pedeapsa nu este aplicată dacă există îndoieli, deoarece, dacă este vorba despre o

îmbrățișare sau un sărut, acestea nu sunt considerate a fi un act sexual.

Trebuie menționat faptul că adulterul nu este o chestiune care îi privește numai pe bărbatul și femeia care îl comit, ci reprezintă o vulnerare a drepturilor societății din cauza consecințelor sale, **printre care se numără următoarele:**

1. răspândirea desfrâului și a imoralității, care duc la răspândirea bolilor venerice în societate și la contaminarea unor victime nevinovate. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„O, muhajirun, **ați putea fi testați cu cinci lucruri și caut adăpost la Allah să**

nu trăiți pentru a le vedea: imoralitatea nu va deveni atât de răspândită încât să fie cunoscută în mijlocul oamenilor fără ca (aceștia) să fie afectați de plăgi și infecții dureroase, care nu au fost cunoscute între predecesorii lor. Ei nu vor înșela la greutate și măsură, fără să fie loviți de foamete, calamități grave și asuprirea conducătorilor lor. Aceștia nu vor reține din zakāh sau din averea lor, fără ca ploaia să fie reținută din cer, iar dacă nu ar fi fost animalele, nu ar fi plouat deloc. Ei nu își vor încălca legământul cu Allah și cu Mesagerul Său (ﷺ), fără ca Allah să le dea puterea inamicilor acestora să îi conducă și să le ia ceea ce dețin. În cazul în care conducătorii lor nu vor conduce

conform Cărții lui Allah și nu vor căuta tot binele din ceea ce Allah a revelat, Allah îi va face să lupte unii împotriva altora.” [Ibn Majah]

2. amestecarea descendenței, care implică faptul că un copil nu își cunoaște tatăl sau mama și filiația este bazată pe legătura afectivă, iar nu pe cea biologică. Aceasta duce, de asemenea, la privarea de moștenire a celor care au dreptul la aceasta și acordarea ei unor persoane care nu au dreptul la ea. În plus, se pot încheia căsătorii incestuoase din cauza ignoranței.

3. existența unor suflete nevinovate private de tandrețe, afecțiuni și

educație din partea părinților, lucru care poate crea probleme psihice și patologice periculoase care pot conduce la o deviere a acestora cu repercusiuni în societate, așa cum este ura împotriva acesteia și a membrilor săi. Părinții sunt asemeni unui refugiu pentru indivizi, în cadrul căruia aceștia se bucură de siguranță, pace și liniște.

➤ pedeapsa pentru consumul de vin și alte substanțe stupefiante este biciuirea. În islam, există anumite restricții cu privire la mâncare și băutură, fiind interzis consumul anumitor alimente, precum carnea unui animal mort, sângele, carnea de porc sau cea a unui animal care a fost

sacrificat în numele altcuiva în afară de Allah Preaînaltul. Cu toate acestea, Legea nu prevede sancțiuni specifice pentru încălcarea acestei reguli și, din acest motiv, cel care se face vinovat de aceasta trebuie să se căiască, iar cel care comite acest lucru în public, primește o pedeapsă care este decisă de conducătorul musulman, în conformitate cu interesul general. În mod similar, pot exista restricții cu privire la anumite băuturi care, în ciuda faptului că sunt permise, pot fi nocive pentru organism. Indiferent de numele pe care îl poartă, toate băuturile alcoolice au fost interzise din cauza faptului că acestea le aduc prejudicii nu numai persoanelor care le

consumă, ci și societății per ansamblu, iar din acest motiv alcoolul a fost numit mama tuturor relelor. Legea islamică prevede biciuirea drept pedeapsă pentru consumul de alcool, aceasta având drept scop eradicarea consumului acestei substanțe nocive. Islamul caută să protejeze rațiunea și conștiința de tot ceea ce este de natură să le influențeze sau afecteze în mod negativ, înjosindu-l pe om și aducându-l la nivelul celorlalte creaturi care nu au nici rațiune, nici conștiință. Printre consecințele consumului de alcool, **se numără următoarele:**

- o persoană în stare de ebrietate poate comite în mod inconștient o crimă, un adulter sau un incest.

Uthman ibn Affan (Allah să fie mulțumit de el!) a spus:

„Evitați mama tuturor relelor! Cu adevărat, unul dintre predecesorii voștri era un adorator devotat și obișnuia să stea departe de oameni. O femeie care era îndrăgostită de el a trimis o servitoare să îi spună: «Te invităm să dai mărturie.» Atunci când a intrat, ea a închis ușa, iar fiecare ușă pe care omul intra, ea o închidea, până când acesta a ajuns într-o cameră în care se afla o femeie frumoasă, lângă care se afla un copil și o damigeană cu vin. Femeia i-a spus: «De fapt, nu te-am chemat pentru a da mărturie, ci pentru a ucide acest copil, sau pentru a întreține relații intime cu mine, sau

pentru a bea un pahar cu vin. Dacă vei refuza, te voi acuza ținând și te voi denigra.» Când a văzut că nu avea scăpare, omul i-a spus: «Dă-mi un pahar cu vin!», iar femeia l-a servit. După aceea, el a cerut să îi fie servit încă un pahar, și încă unul, și încă unul, și a continuat să bea până când a sfârșit prin a întreține relații intime cu femeia și a ucide copilul. De aceea, abțineți-vă de la consumul de alcool pentru că, jur pe Allah, credința și alcoolismul nu pot sta la un loc în inima omului. Atunci când unul intră, îl înlocuiește pe celălalt.” [Ibn Hibban];

- oamenii dependenți de băuturile alcoolice sau de substanțele stupefiante

devin membri ineficienți ai societății și o povară pentru aceasta. Ei pot apela la diferite mijloace pentru a își plăti viciul cu orice preț, ajungând să își vândă onoarea sau să fure;

■ consumul de alcool afectează sănătatea. Conform studiilor științifice ale medicinei moderne, acesta duce, printre altele, la distrugerea ficatului și a altor organe;

■ acesta cauzează pierdere de bani și de timp, care sunt risipite pe lucruri care nu au nicio utilitate și aduc numai prejudicii ce sunt evidente pentru orice persoană rațională;

■ acesta privează societatea de punerea în valoare a energiei și a inteligenței celor dependenți de el, ceea ce reprezintă o încălcare a drepturilor ei;

■ acesta distruge reputația și demnitatea individului, aducându-l într-o stare degradantă și umilitoare, aproape de cea a animalelor lipsite de rațiune, pe care islamul nu o concepe pentru adepții săi.

Islamul a prescris o regulă generală care determină sancțiunile. **Allah Preaînaltul spune:**

„Răsplata pentru un rău este un rău deopotrivă cu el (o pedeapsă identică)

(...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:40]

De asemenea, El, Cel Atotputernic, spune:

„Dacă pedepsiți, atunci pedepsiți cu ceea ce voi ați fost pedepsiți (...)”
[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 16:126]

Trebuie menționat faptul că islamul nu a făcut din aplicarea acestor sancțiuni un lucru inevitabil, lăsând deschisă ușa către posibilitatea iertării, mai ales în chestiunile legate de drepturile individuale. Allah Preaînaltul spune:

„(...) Ci să ierte și să absolve (pe cei care le-au pricinuit lor rău) (...)”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:22]

El, Cel Atotputernic, spune, **de asemenea:**

„(...) Însă răsplata aceluia care iartă și care caută împăcare (se împacă cu dușmanul său, iertându-l) se află la Allah (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 42:40]

Prin aplicarea acestor sancțiuni, islamul nu caută răzbunarea și dragostea de violență, ci numai prezervarea drepturilor cetățenilor, stabilirea siguranței și a liniștii în cadrul societății și descurajarea oricărei persoane care se simte tentată

să submineze siguranța și stabilitatea societății, protejând-o astfel de orice pericol. Dacă un criminal știe că va fi condamnat la moarte, hoțul știe că îi va fi tăiată mâna, iar adulterul și calomniatorul știu că vor fi biciuiți, aceștia se vor gândi de două ori înainte de a comite infracțiunea și se vor abține de la aceasta. Astfel, atât ei, cât și potențialele victime se vor afla în siguranță. **Allah Preaînaltul spune:**

„Și aveți în talion (pavăză pentru) viață (talionul îi descurajează pe cei ce sunt ispitiți să cuteze la crimă, salvând prin aceasta viața oamenilor), o, cei dăruiți cu minte, și poate că o să vă feriți (de săvârșirea de crime)!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:179]

Unii ar putea spune că sancțiunile prescrise de Legea islamică sunt mult prea severe! Noi le răspundem la aceasta că toți oamenii sunt de acord că aceste infracțiuni îi aduc un prejudiciu foarte mare societății și o influențează în mod negativ, fapt pentru care acestea trebuie să fie combătute și confruntate prin impunerea de sancțiuni. În ceea ce privește dezacordul, **acesta apare atunci când ne referim la tipul de sancțiuni! Vă invit să reflectați și să analizați:** care pedepse sunt mai eficiente în eliminarea infracțiunilor și în evitarea acestora, cele stabilite de islam sau cele stabilite de către oameni?!

Pedepsele din islam pot părea dure pentru cei care le observă în mod superficial, însă acestea sunt drepte, realiste și raționale pentru cei dotați cu o viziune profundă, deoarece sunt suficiente și capabile să combată criminalitatea. Pe lângă aceasta, simțul realității ne îndeamnă să ne amintim de drepturile victimelor înainte de a ne preocupa să arătăm bunătate față de criminal. Un membru defect trebuie să fie amputat pentru a proteja restul corpului.

Dușmanii islamului își concentrează studiile pe tema sancțiunilor în islam pentru a construi o imagine distorsionată a acestuia, susținând că societatea musulmană este întemeiată

pe brutalitate, sălbăticie și vărsare de sânge și că membrii acesteia sunt mutilați, unora fiindu-le amputate mâinile, alții fiind lapidați și alții biciuiți. Ei cred că aceste sancțiuni sunt aplicate în fiecare zi în același mod în care ei pun în aplicare codul penal. Cu toate acestea, trebuie menționat faptul că, în istoria islamică, au fost înregistrate doar două sau trei cazuri de lapidare, pedepsele fiind aplicate la cererea și mărturisirea infractorilor înșiși pentru a se purifica de păcat, și același lucru este valabil în cazul celorlalte sancțiuni.

A patra concepție greșită:

Unii susțin că interzicerea căsătoriei dintre o femeie musulmană și un bărbat nemusulman reprezintă o încălcare a libertății femeii de a se căsători cu oricine dorește.

Răspunsul la această concepție greșită:

Logica islamului nu își bazează această interzicere pe motive religioase, ci, mai degrabă, pe necesitatea de a proteja familia, care este amenințată cu dezintegrarea din cauza diferențelor religioase, mai ales atunci când soțul nu respectă credința soției sale. Femeia este membrul cel mai sensibil din cadrul familiei, din cauza slăbiciunii ei în fața bărbatului.

Există trei cazuri diferite cu reguli diferite, însă toate pornesc de la premisa menționată în paragraful precedent. **Aceste cazuri sunt următoarele:**

❖ Primul caz: căsătoria unui bărbat musulman cu o femeie idolatră este interzisă, deoarece soțul nu ar putea respecta în niciun fel ritualurile și credințele soției sale, ceea ce ar putea duce la dispute și nefericire în cadrul familiei. Islamul permite divorțul, însă acesta reprezintă lucrul cel mai urât de către Allah Preaînaltul, pe care nu îl încurajează. Are mai mult sens interzicerea căsătoriei în cadrul căreia soțul nu respectă credința, ritualurile și

doctrina soției sale, deoarece această situație poate conduce la dezacorduri.

❖ Al doilea caz: căsătoria unui bărbat musulman cu o femeie creștină sau evreică este permisă, deoarece islamul recunoaște Mesajul și nașterea miraculoasă a lui Isus (**Pacea fie asupra sa!**), în același fel în care recunoaște Mesajul lui Moise (**Pacea fie asupra sa!**), considerându-l a fi un Mesager pe care Allah Preaînaltul l-a trimis fiilor lui Israel. Astfel, femeia creștină sau evreică practicantă nu va suferi respingerea soțului, care poate duce la dispute și divorț, ci acesta îi va respecta religia și îl va recunoaște pe Mesagerul său (**Pacea fie asupra sa!**).

Acesta este motivul pentru care islamul nu a interzis acest tip de căsătorie în ciuda diferenței de religie.

❖ Al treilea caz: căsătoria unui bărbat nemusulman - creștin sau evreu - cu o femeie musulmană este interzisă, deoarece soțul creștin sau evreu nu recunoaște Profetia lui Mohammed (ﷺ), ci, dimpotrivă, el o respinge în mod evident, ceea ce poate provoca repulsia soției față de soțul ei și nefericirea în cadrul familiei. Din acest motiv, islamul interzice căsătoria care se va sfârși în mod inevitabil cu un eșec.

A cincea concepție greșită:

Existența sclaviei în sistemul islamic contrazice principiul egalității depline susținute de islam, conform căruia toți oamenii au o singură origine, și contrazice, de asemenea, drepturile omului.

Răspunsul la această concepție greșită:

În primul rând, trebuie menționat faptul că islamul a aprobat sclavia din cauza unor circumstanțe economice și sociale specifice epocii în care acesta a apărut, societatea de la acel moment depinzând aproape în întregime de comerțul cu sclavi. Însă, acesta era practicat în întreaga lume și nu numai în Peninsula Arabică. În Deuteronom, [20:10-16](#), [putem citi:](#)

„10 Când te vei apropia de o cetate, ca să te bați împotriva ei, s-o îmbii cu pace. 11 Dacă primește pacea și-ți deschide porțile, tot poporul care se va afla în ea să-ți dea bir și să-ți fie supus. 12 Dacă nu primește pacea cu tine și vrea să facă război cu tine, atunci s-o împresori. 13 Și după ce Domnul Dumnezeuul tău o va da în mâinile tale, să treci prin ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească. 14 Dar să iei pentru tine nevestele, copiii, vitele și tot ce va mai fi în cetate, toată prada, și să mănânci toată prada vrăjmașilor tăi, pe care ți-i va da în mână Domnul Dumnezeuul tău. 15 Așa să faci cu toate cetățile care vor fi foarte departe de tine și care nu fac parte din cetățile

neamurilor acestora. 16 Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul Dumnezeuul tău, să nu lași cu viață nimic care suflă.”

Islamul a adoptat o metodă pe termen lung și progresivă pentru a pune capăt sclaviei, la fel cum a procedat în cazul interzicerii consumului de alcool.

Aceasta nu a fost făcută dintr-odată, ci în etape. În prima etapă, **a fost revelat următorul verset:**

„Ei te întreabă (o, Mohammed) despre vin (khamr, literal înseamnă suc de struguri fermentat, dar, prin analogie, s-a aplicat la toate băuturile fermentate și, mai apoi, tot prin analogie, la toate băuturile și drogurile care provoacă o

stare de ebrietate sau ameteală) și despre maysir (maysir, literal înseamnă mijloc de a obține ceva ușor, fără muncă, dar aici are sens de joc de noroc, interzis tocmai din aceste considerente; la arabii din Antichitate, unul dintre cele mai vechi jocuri de noroc consta în tragerea la sorți cu ajutorul unor săgeți introduse într-un sac, pe principiul loteriei; un animal sacrificat, de pildă, era împărțit în bucăți inegale, săgețile erau scoase din sac, cele albe erau necâștigătoare, iar celelalte erau marcate și aduceau câștiguri mai mari sau mai mici, constând în bucăți de carne, în funcție de noroc; prin analogie cu maysir, toate jocurile de noroc sunt interzise de

Coran). Spune (o, Mohammed): «În amândouă este mare păcat și sunt și unele foloase pentru oameni, dar în amândouă păcatul este mai mare decât folosul!» (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 2:219]

Atunci când oamenii au început să accepte Mesajul islamului, a fost revelat următorul verset:

„O, voi cei care credeți! Nu vă apropiați de rugăciune (as-salāh) atunci când sunteți beți, ca să știți ce spuneți (lui Allah) (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:43]

În momentul în care credința a început să se consolideze în inimile oamenilor

și aceștia au început să accepte învățăturile islamului, punând Poruncile lui Allah Preaînaltul și pe cele ale Mesagerului Său (ﷺ) deasupra tuturor lucrurilor, **Allah Cel Atotputernic a interzis cu desăvârșire și în mod explicit consumul de alcool spunând:**

„O, voi cei care credeți! Vinul, (vinul - și prin analogie - orice băutură spirtoasă cu efect asemănător) jocul de noroc, pietrele ridicate (idolii) și săgețile (pentru prezicere) sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândați!”

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:90]

În ceea ce privește sclavia, islamul a adoptat aceeași metodă pe care a adoptat-o în cazul consumului de alcool. Astfel, acesta nu a eradicat-o dintr-odată, ci a folosit o metodologie prudentă, prin care să o combată până la eliminarea completă.

În prima fază, islamul a început prin a îi elibera pe sclavi de sentimentul de slăbiciune, neputință și inferioritate pe care îl aveau, redându-le demnitatea și umanitatea și numindu-i frații stăpânilor lor, deoarece sclavia în islam este considerată a fi o stare efemeră. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Servitorii voștri sunt frații voștri pe care Allah i-a pus sub autoritatea voastră. Oricine îl are pe fratele său sub autoritatea sa, să-l hrănească din ceea ce mănâncă, să-l îmbrace cu ceea ce se îmbracă și să nu-l împovăreze cu mai mult decât poate suporta. Dacă îl împovărați cu mai mult decât poate îndura, atunci ajutați-l.” [Al-Bukhari]

În plus, islamul a poruncit tratarea cu bunătate și îndurare a sclavilor atât prin cuvinte, cât și prin comportament.

Allah Preaînaltul spune:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat (apropiat prin

vecinătate sau înrudire) și cu vecinul străin (vecinul îndepărtat de care nu te leagă relații de rudenie), cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte (robii aflați în stăpânirea voastră), căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:36]

Pe lângă aceasta, islamul are grijă de sentimentele lor și interzice tot ceea ce le poate aminti de situația lor. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„(...) Nimeni nu ar trebui să spună sclavul meu sau sclava mea, ci ar trebui să spună băiatul meu sau fata mea.” [Al-Bukhari]

De asemenea, trebuie menționat faptul că sclavia în islam era una fizică, iar nu psihologică, deoarece sclavul era liber să își aleagă religia și credința, iar în acest sens islamul a constituit întotdeauna un exemplu foarte bun în ceea ce privește egalitatea oamenilor, stabilind că singura diferență dintre ei este evlavie și conștiința de Allah Preaînaltul și că sclavii și oamenii liberi sunt considerați a fi frați. Islamul a făcut și mai mult decât atât, dat fiind că, pe când Profetul Mohammed (ﷺ) era încă un om nobil și prestigios, a căsătorit-o pe Zeinab bint Jahș, fiica mătușii sale, cu sclavul său, Zaid, iar într-o altă ocazie, l-a ales pe Zaid pentru a conduce armata, care era

alcătuită din mari personalități dintre companionii Profetului (Allah să fie mulțumit de ei!).

Islamul a stabilit două metode pentru a combate sclavia în mod pașnic, astfel încât să nu cauzeze probleme, resentimente și ostilitate, dezechilibrând situația socio-economică:

➤ Prima metodă a constat din restricționarea surselor comerțului de sclavi, într-un moment în care acestea erau numeroase:

➤ prizonierii de război, care erau executați sau închiși;

- debitorul insolubil devenea sclavul creditorului său;
- părinții aveau dreptul de a își vinde copiii, atât băieții, cât și fetele;
- renunțarea la libertatea personală, care consta din vânzarea propriei persoane pentru o anumită sumă de bani;
- prizonierii și cei capturați de către pirați erau tratați asemeni sclavilor și prizonierilor de război;
- dacă o persoană comitea o infracțiune precum crima, furtul sau adulterul, era pedepsită devenind sclava victimei sau a rudelor acesteia.

Acestea erau sursele sclaviei în momentul în care a apărut islamul, care le-a interzis pe toate, excepție făcând cazul prizonierilor de război, care sunt capturați în cadrul unui război legitim, proclamat de către lider. Trebuie subliniat faptul că, în islam, prizonierii de război nu sunt considerați a fi sclavi decât dacă liderul musulman decide această condiție pentru ei. Astfel, din moment ce nu sunt sclavi, ei își pot obține libertatea necondiționată prin plata unei răscumpărări sau în schimbul unor prizonieri musulmani, după finalul războiului. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 47:4]

În această situație, nu este recomandată eliberarea prizonierilor inamici atât timp cât prizonierii musulmani se află în mâinile dușmanilor.

➤ A doua metodă folosită de islam pentru a pune capăt sclaviei a fost înmulțirea formelor de eliberare a sclavilor după ce, la momentul apariției acestuia, emanciparea acestora depindea doar de bunăvoința stăpânului lor. Odată cu venirea islamului, **au fost decretate alte două**

metode de emancipare: eliberarea și plata răscumpărării.

➤ în ceea ce privește eliberarea, islamul a stabilit diferite metode de obținere a acesteia, după ce ea depindea numai de bunăvoința stăpânului. Printre acestea, **se numără următoarele:**

- ispășirea anumitor păcate precum crima involuntară, pentru care trebuie să fie plătită o compensație familiei victimei și să fie eliberat un sclav credincios. **Allah Preaînaltul spune:**

„Nu se cade ca un dreptcredincios să omoare un alt dreptcredincios, decât (dacă se întâmplă) din greșeală. Cel

care omoară un dreptcredincios din greșeală, trebuie să elibereze un rob credincios și să dea (drept compensație) un preț de sânge familiei lui, afară dacă aceasta îl iartă, în semn de milostenie. Dacă (cel omorât) este dintr-un neam dușman vouă, dar el este dreptcredincios, atunci trebuie să elibereze un rob credincios. Dacă este însă dintr-un neam de care sunteți legați printr-un legământ, atunci trebuie un preț de sânge dat familiei lui și eliberat un rob credincios (...)"

[Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 4:92]

- ispășirea unui zihār[4]. Allah Preaînaltul spune:

„Și aceia care le fac pe soțiile lor interzise pentru ei prin az-zihār și apoi vor să revină asupra celor pe care le-au spus (adică să se atingă din nou de soțiile lor) atunci (ispășirea, în limba arabă kaffarah, pentru aceasta este) să elibereze un sclav înainte de a se mai atinge unul de celălalt. Aceasta (ispășirea) este o prevenire pentru voi (pentru a nu repeta astfel de faptă rea). Și Allah este Bineștiutor a ceea ce faceți voi!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 58:3]

- ispășirea unui jurământ fals. **Allah Preaînaltul spune:**

„Allah nu vă va muștra pentru jurămintele voastre rostite la

întâmplare, însă vă va muștra pentru jurămintele prin care v-ați legat cu bună știință. Ispășirea pentru ele va fi hrănirea a zece sărmani cu ceea ce îi hrăniți în mod obișnuit pe cei din familia voastră, sau îmbrăcarea lor, sau eliberarea unui rob. Cel ce nu găsește (mijloacele pentru aceasta) trebuie să țină post vreme de trei zile. Aceasta este ispășirea pentru jurămintele voastre, dacă le-ați făcut (și apoi le-ați încălcat). Și păziți-vă jurămintele (nu le încălcați decât dacă au fost făcute împotriva binelui și adevărului, iar dacă au fost făcute astfel, atunci retractați-le și ispășiți-vă jurămintele voastre)! Astfel vă limpezește Allah versetele Lui. Poate că veți fi

recunoscători!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 5:89]

- ispășirea pentru relațiile sexuale în timpul postului din luna Ramadan. Un companion al Mesagerului lui Allah (Allah să fie mulțumit de el!) a venit la el (ﷺ) și i-a spus: „«O, Mesager al lui Allah, sunt pierdut!» Mesagerul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat ce s-a întâmplat cu el, iar el a răspuns: «Am întreținut relații intime cu soția mea în timp ce posteam.» Mesagerul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat: «Îți permiți să eliberezi un sclav?» El a răspuns negativ. Mesagerul lui Allah (ﷺ) l-a întrebat: «Poți să postești timp de două luni consecutiv?» El a răspuns negativ. Profetul (ﷺ) l-a întrebat: «Îți permiți să

hrănești șaizeci de nevoiași?» El a răspuns negativ. Profetul (ﷺ) a rămas tăcut și, în acel timp, i-a fost adus un coș mare de curmale. El (ﷺ) a întrebat: «Unde este cel care a întrebat?» El a răspuns: «Sunt aici.» Profetul (ﷺ) i-a spus: «Ia acesta (coșul de curmale) și oferă-l drept caritate.» Omul a întrebat: «Trebuie să îl ofer unei persoane mai sărace decât mine? (Jur) pe Allah, nu există nicio familie între cei doi munți (ai Medinei) mai săracă decât mine.» Profetul (ﷺ) a zâmbit până când i s-au văzut premolarii și apoi i-a spus: «Hrănește-ți familia cu el.» [Al-Bukhari]

Trebuie menționat faptul că, dacă persoana care datorează o astfel de

ispășire nu are niciun sclav, însă își permite să cumpere unul, trebuie să facă aceasta și apoi să îl elibereze.

- islamul a făcut din eliberarea sclavilor una dintre cele mai bune fapte care îl apropie pe musulman de la Domnul său. **Allah Preaînaltul spune:** „Dar va reuși el să străbată al-‘akabah (drum greu, cu obstacole, însă, **aici are semnificația de: «drumul facerii de fapte bune»**); care este asemeni unui drum cu obstacole, greu, de munte, pe care nimeni nu îl poate străbate, cu excepția celui care are cea mai cinstită intenție. Așadar, va dori omul să străbată acest drum, astfel încât să devină un rob dreptcredincios)? ~ Și cum ai putea tu ști (adică nu îți poți

imagina, o, Mohammed) ce este (cât de măreț și important este) acest ‘akabah (expresie arabă ce este folosită pentru a accentua sau sublinia ceva cu adevărat important)? ~ Este eliberarea unui gât (adică a unui sclav, eliberându-l dacă îl deții sau cumpărarea unui sclav cu scopul de a îl elibera, sau a elibera un captiv fără a cere niciun fel de răscumpărare, eliberându-l doar de dragul lui Allah) ~ Sau oferirea de hrană, într-o zi de foame severă (foamete).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 90:11-14]

Mai mult decât atât, Profetul Mohammed (ﷺ) a încurajat eliberarea sclavilor prin cuvintele și acțiunile sale. El (ﷺ) a spus:

„Celui care eliberează un sclav, (să știe că) Allah îi va elibera din Iad un membru (al trupului său) pentru fiecare membru al trupului (sclavului său), chiar și pentru părțile sale genitale.”
[Muslim]

- declarația: aceasta este declarația scrisă sau verbală a stăpânului, care îl eliberează pe sclav după moartea sa. În acest caz, acesta își recapătă libertatea după moartea stăpânului său. Pentru această situație, islamul recomandă respectarea drepturilor sclavului, fiind interzisă vânzarea sau oferirea acestuia drept cadou (unui alt stăpân).
- islamul a legiferat ca unul dintre lucrurile pe care poate fi cheltuită

caritatea anuală obligatorie (**az-zakāh**) este eliberarea sclavilor. **Allah Preaînaltul spune:**

„Milosteniile (**din caritatea anuală obligatorie**) sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostenesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună (**întru credință**) (**noii convertiți la islam a căror credință nu este încă suficient de puternică**), pentru eliberarea robilor, pentru cei îndatorați greu, pentru Cauza lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum (**cu condiția ca scopul călătoriei să nu fie săvârșirea unui păcat**). (**Aceasta este**) Poruncă de la Allah, iar Allah este ‘Alīm (**Atoatecunoscător, Omniscient**),

Hakīm (Preaînțelept).” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 9:60]

- islamul stabilește că ispășirea pentru violența fizică împotriva unui sclav este eliberarea acestuia. Profetul Mohammed (ﷺ) a spus:

„Pentru cel care îi dă o palmă sclavului său sau îl lovește, ispășirea (pentru aceasta) este eliberarea lui.” [Muslim]

➤ contractul al-mukātabah (contractul de eliberare): acesta este un contract între proprietar și sclav, potrivit căruia sclavul este eliberat în schimbul unei sume de bani convenite de ambele părți. Dacă sclavul cere acest lucru, stăpânul este obligat să îi

acorde acestuia dreptul de a munci și a desfășura activități comerciale, astfel încât să poată obține banii necesari pentru eliberarea lui. În cazul în care sclavul muncește pentru stăpânul său, acesta trebuie să îi plătească un salariu. Mai mult decât atât, islamul a încurajat oferirea de caritate către sclavi pentru ajutorarea acestora, atât din partea stăpânilor lor, prin reducerea sumei pe care trebuie să o plătească pentru eliberarea lor, cât și din partea celorlalți musulmani, care caută să se apropie de Domnul lor prin ajutorarea fraților lor sclavi, astfel încât aceștia să scape de jugul sclaviei și să își obțină libertatea. **Allah Preaînaltul spune:**

„(...) Cu aceia dintre cei pe care îi stăpânesc mâinile voastre drepte (robii voștri) care caută un contract (de eliberare din sclavie) încheiați voi acest contract (îndemn adresat stăpânilor de a-i elibera pe robii lor în schimbul unei sume de bani pe care aceștia o vor achita într-o anumite perioadă de timp), dacă voi știți că ei sunt buni, și dăruți-le lor din Bunurile lui Allah pe care El vi le-a dat vouă! (...)” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 24:33]

În concluzie, putem spune că islamul nu a introdus sclavia, ci a stabilit reguli care au avut o contribuție semnificativă și eficace în reducerea surselor sale.

În luna Safar a anului 1392 (după calendarul hijri), Ministerul Justiției din Arabia Saudită a organizat trei seminarii la care au participat ministrul justiției de la momentul respectiv al Arabiei Saudite, câțiva teologi și profesori universitari din partea Arabiei Saudite și patru profesori de drept din partea Europei, și anume:

- ministrul de afaceri externe al Irlandei și fostul secretar al comisiei europene;
- un orientalist și profesor de studii islamice;

- un profesor de drept civil și director al revistei internaționale de drepturi umane, care a fost publicată la Paris;
- un avocat important al Curții de Apel din Paris.

În timpul întâlnirii, teologii au detaliat conceptul de religie din punctul de vedere al musulmanilor și din cel al altor popoare și au subliniat diferențele dintre principiile fundamentale și regulile specifice stabilite de Legea islamică, arătând că aceasta protejează interesele reale ale indivizilor prin conținutul și regulile ei. În același timp, aceștia au declarat că sancțiunile aplicate pentru săvârșirea infracțiunilor grave și a celor minore constituie o

politică înțeleaptă care are drept scop prezervarea siguranței oamenilor, reducerea ratei de criminalitate și descurajarea potențialilor infractori de la a atenta împotriva vieții, onoarei și a averii oamenilor. Delegația europeană și-a exprimat admirația față de cele auzite cu privire la Legea islamică și drepturile omului, iar șeful delegației europene, M. Bride, a spus:

„De aici - din această țară islamică - trebuie să fie proclamate fundamentele drepturilor omului, iar nu din altă parte. Învățații musulmani trebuie să facă cunoscute aceste drepturi pe care opinia publică internațională le ignoră, deoarece această ignoranță este cea care îi determină pe oameni să păteze

imaginea islamului, a musulmanilor și a Legii islamice.”

Concluzii

În concluzie, pot spune că această carte reprezintă doar o introducere a drepturilor omului în islam și o încurajare pentru cititor, astfel încât acesta să își dorească să cunoască mai multe cu privire la măreția islamului, care, înainte de a fi denaturat de către dușmanii săi, a fost denaturat de mulți dintre adepții săi. Îl invităm pe cititorul nemusulman al acestei cărți să includă religia islamică printre interesele sale, folosind publicații fiabile, comparând informațiile citite și auzite, și stând departe de fanatism, care urâțește

faptele și contrazice echilibrul. Vrem să știți că nu există niciun obiectiv personal sau ambiție lumească în spatele invitării oamenilor la islam, singurul scop pentru care facem aceasta fiind dorința binelui tuturor ființelor umane.

Încă de la începuturile sale și până în prezent, islamul a fost victima persecuției dușmanilor săi, care au adunat în acest scop toate resursele posibile, atât umane, cât și materiale. Cu toate acestea, ei nu vor avea succes decât în fața celor care se lasă înșelați de prejudecăți. Astfel, din ce în ce mai mulți nemusulmani învață să facă distincția dintre adevăr și minciună, iar printre ei se numără chiar și învățați

proeminenți ai altor religii, care îmbrățișează islamul. Nu este aceasta o dovadă a măreției islamului și a faptului că este religia lui Allah Cel Atotputernic, **care a promis să o protejeze?! Allah Preaînaltul spune:**

„Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [Traducerea sensurilor Nobilului Coran, 15:9]

Încheiem această carte cu un hadith al Profetului Mohammed (ﷺ), **care a spus:**

„Cel mai iubit dintre oameni de Allah este cel care le aduce cele mai multe beneficii celorlalți. Cele mai iubite fapte de Allah sunt cele care aduc bucurie altui musulman, îi rezolvă o

problemă, îi plătesc o datorie sau îi potolesc foamea. A merge cu un musulman pentru a-l ajuta la nevoile sale îmi este mai drag decât izolarea pentru adorare în această moschee (din Medina) timp de o lună. Oricui se abține la mânie, Allah îi va ascunde defectele. Oricui se abține atunci când se poate răzbuna, Allah îi va umple inima cu satisfacție în Ziua Judecării. Oricui îl însoțește pe fratele lui musulman care are o problemă până când acesta o rezolvă, Allah îi va face picioarele ferme în Ziua în care picioarele oamenilor vor tremura și, cu adevărat, comportamentul urât strică faptele bune așa cum oțetul strică

mierea.” [At-Tabarani, clasificat sahih de către Al-Albani în Sahih al-Jāmi‘]

Cuprins

- Introducere
- Grija islamului față de garantarea drepturilor fundamentale
- Egalitatea în islam
- Islamul și prezervarea nevoilor fundamentale
 - Prezervarea religiei
 - Prezervarea vieții
 - Prezervarea minții
 - Prezervarea onoarei

- Prezervarea bunurilor
 - Regulile prevăzute de islam cu privire la lucrurile găsite
- Prezervarea speciei
- Prezervarea legăturilor de rudenie
- Islamul protejează drepturile celor slabi
- Prezervarea resurselor naturale
- Drepturile particulare și drepturile generale în islam
- Drepturile lui Allah Preaînaltul
- Drepturile Profetului Mohammed
- ()

- Drepturile Profeților și Mesagerilor lui Allah (Pacea fie asupra lor!)
- Drepturile părinților
- Drepturile soțului asupra soției
- Drepturile soției asupra soțului
- Drepturile copiilor
- Drepturile rudelor
- Drepturile conducătorilor asupra celor conduși
- Drepturile celor conduși asupra conducătorilor
- Drepturile vecinilor

- Drepturile companionilor
- Drepturile oaspeților
- Drepturile celor săraci și nevoiași
- Domeniul muncii
- Drepturile angajaților
- Drepturile angajatorului
- Drepturile celorlalte creaturi
- Drepturile animalelor
- Drepturile copacilor și ale plantelor
- Drepturile drumurilor și ale piețelor

- Drepturile și obligațiile generale
- Sistemul judiciar
- Drepturile acuzatului în islam
- Responsabilitatea este individuală
- Sistemul „hisbah”
- Declarația Drepturilor Omului în Islam
- Caracteristicile specifice ale drepturilor omului în Legea islamică
- Concepții greșite cu privire la drepturile omului în islam
- Concluzii

Pentru mai multe informații despre islam puteți consulta următoarele site-uri:

E-Books

www.islamland.com

www.islamhouse.com

www.sultan.org

www.thekeytoislam.com

www.en.alukah.net

www.muslim-library.com

www.ﷻ-islam.com

www.rasoulAllah.net

www.knowingAllah.com

www.islamic-invitation.com

www.ar.islamway.net

Chat

www.edialogue.org

www.islamreligion.com

www.chatislamonline.org

www.islam-port.com

Cărți islamice gratuite

www.islamicbooks4u.net

www.islamic-message.net

Fatawa

1 www.islamqa.info/en

www.fatwa.islamweb.net/en/

Pentru noii musulmani

www.newmuslimacademy.org

www.newmuslimguide.com

www.zadgroup.net

Ascultă Coran

www.quran.islamhouse.com

www.mp3quran.net

www.listenandrecord.com

www.godwords.net

www.tvquran.com

www.ar.beta.islamway.net/recitations

www.islam-call.com

www.qurantranslations.net

www.quraan.us

[1] Acest termen din limba arabă (ﷺ) înseamnă „Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!” și este folosit de fiecare dată când este menționat numele Profetului Mohammed (ﷺ) – n. tr.

[2] Drepturile Omului în Islam, Dr. Mohammed Az-Zuhaily

[3] Inspirat de Declarația Islamică Științifică a Drepturilor Omului

[4] Az-Zihār are loc atunci când un bărbat îi spune soției sale: „Tu ești pentru mine asemeni spatelui mamei mele.” (semnificând: „Îmi este interzis să mă mai apropii de tine.”) Aceasta era o formă de divorț înainte de apariția islamului, pe care acesta l-a interzis, deoarece, în urma unui astfel de „divorț”, femeile nu erau considerate a fi nici căsătorite, nici divorțate.